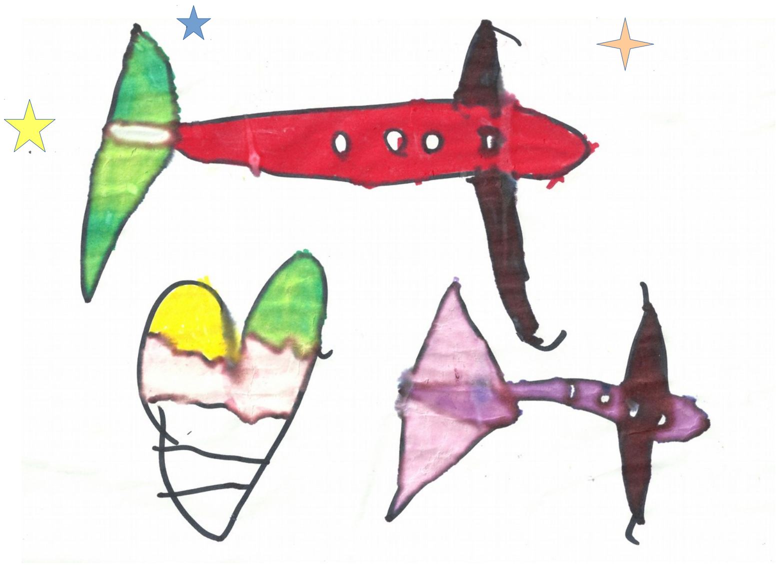
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Εικοστό (2016)

Λιζέτα Βρανά

ISBN: 978-1534608467 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 21η: Συγκέντρωση

Σάββατο, 2 Ιανουαρίου 2016

Η χρονιά ξεκινά με ορισμένα καθόλου θετικά ***σημάδια της μοίρας:***

* Σήμερα το πρωί ο Χαρούλης έγραψε άλλη μια ολοσέλιδη ιστορία για μένα, με τίτλο “Το τέλος της νονάς”. Περιγράφει το θάνατό μου από δηλητήριο που μου έδωσε ένα κακό παιδί.

* Μάλλον από χθες, έξω ακριβώς από το παράθυρό μου κρέμεται μια λαστιχένια θηλιά που θυμίζει πολύ έντονα κρεμάλα! Είναι σχηματισμένη με λάστιχο ποτίσματος, που κρέμεται από το μπαλκόνι του Γιάννη. Ο ανηψιός μου θα το μαζέψει σύντομα, όμως το σημάδι έχει ήδη φανεί. Απλά προσπαθώ να το αγνοήσω...

Τετάρτη, 6 Ιανουαρίου 2016 (τα Φώτα)

☺ Νωρίς το πρωί είναι εδώ ο Χαρούλης. Τρώμε το πρωινό μας και μετά περιμένει εναγωνίως να παίξουμε ποδόσφαιρο. Εγώ, όμως, πρέπει να τελειώσω κάτι άλλες δουλειές πρώτα.

“Οι νονές δεν παίζουν μόνο ποδόσφαιρο, έχουν κι άλλες δουλειές”, του λέω.

“Εσύ δεν είσαι νονά!” μου κάνει ο μικρός.

“Μπα; Και τι είμαι δηλαδή;”

“Εσύ είσαι 27 χρονών και είσαι μαμά!”

Εντέλει του κάνω το χατήρι και παίζουμε λίγο μπάλα, μέχρι που χτυπά το κουδούνι. Είναι η θεία Ερμιόνη. Ο μικρός συνοφρυώνεται και με ακολουθεί παντού μέχρι να με πείσει να τελειώσουμε όλο το σετ των 10 γκολ. Ύστερα καθόμαστε μαζί με τη θεία και τη μητέρα μου στο σαλόνι και πίνουμε τον καφέ μας...۩

Εντός ολίγου ξαναχτυπά το κουδούνι. Αυτή τη φορά είναι ο ανηψιός μου ο Γιάννης ο οποίος μας πληροφορεί, μάλλον ανήσυχος, ότι η αυλή μας έχει γεμίσει με φτερά! “Μάλλον

κάποια γάτα θα βούτηξε κανένα πουλί", συμπεραίνει. Η μαμά κι εγώ βγαίνουμε αμέσως έξω και βλέπουμε ότι όλη η αυλή, κατά μήκος της μάντρας, έχει όντως γεμίσει με μαύρα φτερά διαφόρων μεγεθών! *Αυτό δεν είναι ένα απλό* ***σημάδι της μοίρας,*** *είναι κάτι πολύ περισσότερο...*

Ο Γιάννης παίρνει το παιδί και φεύγει, ενώ εγώ κοντοστέκομαι, παρατηρώ καλύτερα τα πράγματα και βγάζω ορισμένα συμπεράσματα:

"Αυτό δεν μου αρέσει καθόλου και υποψιάζομαι πως κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει!" ανακοινώνω με σιγουριά.

"Έλα τώρα, καμιά γάτα θα το έκανε", επεμβαίνει η θεία Ερμιόνη.

"Μα πώς είναι δυνατόν να έβγαλε τόσα φτερά από το πουλί;"

"Θα ήταν μεγάλο πουλί", συμπεραίνει η θεία. "Έχω δει εγώ, η γάτα το πιάνει και το κουνάει δυνατά πέρα-δώθε!"

Δηλαδή, οι γάτες μπαίνουν στον κόπο να ξεπουπουλιάζουν τα θύματά τους; αναρωτιέμαι.

"Και ο Λόκι κάποτε γράπωνε περιστέρια, όμως δεν γέμιζε ο τόπος πούπουλα, ενώ βρίσκαμε και υπολείμματα του σώματος! Εδώ δεν έχει υπάρχει ούτε ίχνος!" επισημαίνω.

"Θα το έφαγε ολόκληρο! Ή το πήγε αλλού να το φάει!"

"Ναι αλλά οι γάτες δεν κυνηγούν τόσο μεγάλα πουλιά, δεν μπορούν να τα συλλάβουν άλλωστε", συνεχίζω.

"Θα ήταν κανένα ετοιμοθάνατο", επιμένει η θεία.

"Και όλα τα φτερά είναι μαύρα!"

"Θα ήταν κίσσα, οι κίσσες είναι μαύρες! Πάντως, δεν είναι τίποτα, μη το σκέφτεσαι". *Σαν πολύ δεν πασχίζει η θεία να με πείσει ότι δεν τρέχει τίποτα; Και πώς δεν το πρόσεξε η ίδια όταν ήλθε; Πότε ακριβώς έγινε αυτό;*

Λίγο αργότερα, αφού έχει φύγει η θεία Ερμιόνη, μαζεύω τα πούπουλα μέσα σ' ένα χάρτινο κουτί. Το βράδι πάω και το πετάω στη θάλασσα -ετσι, για να μη λέω ότι δεν το έκανα. Φυσικά, δεν περιμένω να λυθούν τα όποια "μάγια", για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπάρχουν μάγια. Απλά, αναρωτιέμαι ποιό θα είναι το επόμενο κακό που θα μας προκαλέσουν υπογείως τα κυκλώματα...

Παρασκευή, 8 Ιανουαρίου 2016

♠ Σήμερα ξαναρχίζουν τα ιδιαίτερα μαθήματα και ο Αργύρης έχει έρθει να με πάρει με το αμάξι του -ως συνήθως. Στα 7-8 λεπτά που μεσολαβούν μέχρι να φθάσουμε σπίτι του, ο τύπος δεν ησυχάζει λεπτό: Κάνει συνεχώς τον έξυπνο και πετάει ένα σπασμωδικό “όχι” στην παραμικρή λέξη που θα αρθρώσω. Επιπλέον, τώρα δεν βρίζει μονάχα όσους τυχαίνει να βρεθούν κοντά στο αμάξι του αλλά και όσους περνούν από μακριά: Ένα αυτοκίνητο που τον διασταυρώνει προτού εκείνος καν φθάσει στο στενό· κάποιον που έχει παρκάρει σε μια γωνία· κάποιον που υποτίθεται ότι δεν έχει ανάψει τα φώτα του (“τα άναψε μόλις άκουσε τα μπινελίκια!” καμαρώνει ο τρελο-Αργύρης, που έβριζε από εκατό μέτρα απόσταση, μέσα στο αμάξι του).

Φθάνοντας στο σπίτι του, βλέπουμε ότι υπάρχει μια γάτα στην αυλή. Έξαλλος ο Αργύρης: “Παλιόγατες, που είναι μόνο βρώμα και καταστροφή, μου γρατζουνάνε το αμάξι, άχρηστα ζώα!”. Βγαίνει έξω όλο νεύρα και κυνηγάει τη γάτα από δω κι από κει, ώσπου τελικά τη διώχνει. Ύστερα, μέσα στο σκοτάδι, ψάχνει κάτω από τα τέσσερα αμάξια που υπάρχουν στην αυλή, μην τυχόν είναι κρυμμένες εκεί άλλες γάτες. Παραείναι μουρλός ο τύπος, όσο πάει μουρλαίνεται περισσότερο, κι εγώ δεν τον αντέχω άλλο, ούτε για ένα λεπτό.

Τρόπος δράσης: Την επόμενη φορά θα του πω ότι έχω βρει άλλο ένα μάθημα στην περιοχή, που το έχω βάλει πριν από τις κόρες του, οπότε δεν θα χρειάζεται πια να έρχεται να με παίρνει με το αμάξι του. Στο εξής δεν θα με φέρνει στο μάθημα, ούτε θα με πηγαίνει σπίτι μετά... Επιτέλους, ελευθερία! Θα πρέπει να περπατάω μεν για κανένα σαραντάλεπτο, όμως νιώθω κυρία του εαυτού μου!

Σημείωση: Για να το καταφέρω αυτό, φεύγω από το σπίτι μου κατά τις 5:00, δηλαδή ένα τέταρτο πιο νωρίς απ' όσο χρειάζεται, και περνάω από συγκεκριμένους δρόμους, ώστε να ελαχιστοποιήσω την πιθανότητα να με συναντήσει ο μάγκας ενώ επιστρέφει από τη δουλειά του στη Σαρωνίδα. Επιπλέον, η μάνα του έχει πάρει το θάρρος και μπαινοβγαίνει στο σπίτι μας

οποιαδήποτε ώρα της ημέρας, οπότε παρακολουθεί ελεύθερα την παραμικρή κίνηση. *Μπλέξιμο από τα λίγα...*

Τέλος πάντων, θέλω να ελπίζω ότι το θέμα θα λυθεί με αυτό τον τρόπο μα κατά βάθος δεν το πιστεύω – για τον απλούστατο λόγο ότι ο τύπος είναι τρελός, κακός και βαλτός να μου σπάει τα νεύρα. Ο χρόνος θα δείξει...

Τρίτη, 12 Ιανουαρίου 2016

♠ Ήδη βλέπω να αποτυγχάνει το κόλπο: Σήμερα οι μικρές μου έδειξαν ένα αγγλικό παραμύθι (τη Σταχτοπούτα) που διαβάζουν, παρόλο που τις δυσκολεύει κάπως επειδή έχει πολλές άγνωστες λέξεις.

“Αυτό το βιβλίο δεν είναι για Ελληνάκια, είναι για Εγγλεζάκια”, τους εξηγώ.

“Όχι Εγγλεζάκια, Αγγλάκια”, πετάγεται ο Αργύρης.

“Μερικές λέξεις, όμως, δεν τις βρίσκουμε στο λεξικό!” μου παραπονούνται.

“Μήπως δεν ψάχνετε καλά;” τις ρωτάω και αρχίζω να κοιτάζω το βιβλίο.

“Όχι, είναι επειδή έχει πολλά ρήματα στον Αόριστο”, πετάγεται ξανά ο Αργύρης.

“Έχουμε μάθει Αόριστο”, του λέω και συνεχίζω να κοιτάζω το παραμύθι.

“Μωρέ, αυτό που λέω εγώ είναι!” επιμένει εκείνος.

☺ Πιο αργά το βράδι, μόλις έχουμε τελειώσει το μάθημα γερμανικών με τη Μαρίνα κι ετοιμαζόμαστε να με πάει στο σπίτι με το αμάξι. Ο μικρός ήταν παρών κατά τη διάρκεια του μαθήματος και μας ανησύχησε μια-δυο φορές, μα όχι τίποτα σπουδαίο. Είναι καλό και ήσυχο παιδάκι.

“Χάρη, σήμερα ήσουν άτακτος, γι' αυτό δεν θα σε πάω στη θεία Τατιάνα σήμερα!” του κάνει η μαμά του αυστηρά.
“Συγγνώμη, συγγνώμη!” φωνάζει ο Χάρης και τρέχει να της φέρει το μπουφάν. Ύστερα πάει και μας ανοίγει την πόρτα, όλο ευγένεια.
“Θα πάμε τώρα στη θεία;” ρωτάει.
“Είπα όχι!”
“Μα τι πρέπει να κάνω για να πάμε στη θεία Τατιάνα;” κάνει ο μικρός, όλο ανησυχία.

Λίγο αργότερα, φθάνοντας κοντά στο σπίτι μου, ανοίγω την πόρτα του αμαξιού για να κατέβω.
“Κλείσε την πόρτα, θα έρθω να σου την ανοίξω εγώ!” μου φωνάζει ο Χάρης.
“Δεν πειράζει, άλλωστε βιάζομαι!” του κάνω γελώντας.
Εντέλει, ο νεαρός γαλούφης καταφέρνει τη μάνα του να πάνε στη θεία...

Σάββατο, 16 Ιανουαρίου 2016

☺ Αργά το απόγευμα, μόλις επιστρέφει η αδελφή μου από τη δουλειά, προθυμοποιείται αμέσως να πάει να αγοράσει ένα νέο άλμπουμ για τάπες του Χάρη. Ξεκινάμε και οι τρεις μαζί για το ψιλικατζίδικο. Καθώς περπατάμε, ο μικρός αρχίζει να μας εξηγεί τα μεγαλεπίβολα σχέδιά του για το μέλλον:
“Όταν μεγαλώσω, δηλαδή όταν γίνω είκοσι χρονών, θα πάω στο πανεπιστήμιο! Αλλά θα είμαι και διάσημος ποδοσφαιριστής με πολλά λεφτά! Και τότε εσείς δεν θα δουλεύετε, θα κάνετε μανικιούρ και πετικιούρ όλη μέρα, και θα κάθεστε στην πισίνα!”
“Τι ωραία! Όλη μέρα στην πισίνα του Χαρούλη!” κάνω.
“Ναι, αλλά θα σας έχω κι ένα μεγάλο ρολόι, για να βλέπετε την ώρα και να μην κάθεστε πολύ στο νερό, αλλιώς θα μουλιάσουν τα χέρια σας!”
“Πάντως, το παιδί έχει καλές διαθέσεις!” επισημαίνω στην Αλίκη, που γελάει.
“Θα σας έχω και από ένα μεγάλο αμάξι, που θα μπορείτε να ξαπλώνετε μέσα, και ο οδηγός θα σας πηγαίνει όπου θέλετε!”

συνεχίζει ο μικρός.

Φθάνουμε στο μαγαζί, αγοράζουμε ένα καινούργιο άλμπουμ για τάπες, ο Χάρης είναι όλο χαμόγελα κι ευγένειες, η πωλήτρια τον έχει ερωτευθεί.

“Γιαγιά, σε παρακαλώ πολύ, θα μου πάρεις και μία τάπα;” κάνει όλο γλύκα.

Η Αλίκη του αγοράζει τρεις τάπες με ποδοσφαιριστές.

“Να πάρουμε και μια λαμπάδα για τη γιαγιά τη μεγάλη;” ρωτάει τότε ο μικρός.

“Λαμπάδα; Τι τη θέλει η γιαγιά τη λαμπάδα;” απορεί ο αδελφή μου.

“Ρώτα τη νονά!” απαντά ο μικρός.

“Δεν ξέρω τι εννοεί ο Χάρης”, απορώ κι εγώ.

“Μάλλον έχει ακούσει τη μαμά να λέει πως θα ανάψει μια λαμπάδα στην Παναγία αν με προσλάβουν για δασκάλα”, υποθέτει η αδελφή μου.

Φεύγοντας, ο μικρός ανεμίζει το νέο του άλμπουμ πέρα-δώθε όλο χαρά, ενώ εγώ με την Αλίκη συζητάμε πόσο γρήγορα πέρασαν οι γιορτές -ούτε καν το καταλάβαμε φέτος.

“Εδώ φτάσαμε πενήντα χρονών, για τις γιορτές λες εσύ;” μου κάνει η Αλίκη.

“Εμείς, πενήντα;” δυσανασχετώ στ' αστεία.

“Ε, όχι, εσείς είστε κουκλάρες και μόνο 27 χρονών!” λέει ο Χάρης γελαστά.

“Όχι, πες μου, ποιός άλλος άνδρας λέει τέτοια λόγια!” λέω στην Αλίκη.

“Κανένας!” συμφωνεί εκείνη γελώντας.

“Μεγάλος γαλίφης ο μικρός, σας καλοπιάνει για να γίνεται το δικό του! Μοιάζει της μάνας του!” αποφαίνεται η μητέρα μου με αυστηρό ύφος, μόλις της διηγούμαστε τα κατορθώματα του δισέγγονού της.

“Τα περισσότερα σημερινά παιδιά πέφτουν κάτω και χτυπιούνται μέχρι να γίνει το δικό τους!” λέω στη μαμά, που συνεχίζει να κοιτάζει τον Χαρούλη με μισό μάτι.

Τετάρτη, 20 Ιανουαρίου 2016

Μου τα 'πρηξε σήμερα ο ανηψιός Θανάσης με τις αμπελοφιλοσοφίες του, σχετικά με το πόσο προβληματική οικογένεια είμαστε και πόσο πολύ φταίμε εμείς για όσα μας συμβαίνουν: “Το μόνο που βλέπω εγώ εδώ μέσα, είναι άνθρωποι που τα κάνουν όλα λάθος!” ... “Είμαστε οι μόνοι που αποτυγχάνουν συνέχεια”, λέει με τάχα θλιμμένο ύφος, ενώ κοιτάζει εμένα. “Δοκιμάζεις κάτι, αποτυχαίνεις, μετά δοκιμάζεις κάτι άλλο, ξαναποτυχαίνεις, ξανά πάλι δοκιμάζεις, ξαναποτυχαίνεις, κ.ο.κ., μέχρι που πεθαίνεις!” ... “Όταν βρίσκεσαι σε μια δουλειά με άλλα τριάντα άτομα και όλοι πειράζουν εσένα, αυτό κάτι σημαίνει, σημαίνει ότι εσύ κάτι δεν κάνεις σωστά!”

Του εξηγώ ήρεμα ότι ο κόσμος είναι γεμάτος κρετίνους που τους έρχονται όλα ρολόι, άρα χρειάζεται μια άλλη θεώρηση των πραγμάτων για να αντιμετωπίσει κανείς μια τέτοια πραγματικότητα· άλλωστε, όλοι οι πλούσιοι και πετυχημένοι που γνωρίζουμε είναι καταθλιπτικοί και παίρνουν τα ψυχοφάρμακα με τις φούχτες. “Λένε ότι έχουν κατάθλιψη, δεν το ξέρεις αυτό”, μου κάνει αναψοκοκκινισμένος και συνεχίζει να διαφωνεί σπαστικά στην παραμικρή μου λέξη (μου θυμίζει έντονα τον Αργύρη). Στη συνέχεια, υποστηρίζει περιπαθώς ότι αν δεν πραγματοποιήσει κανείς όλα του τα νεανικά όνειρα, αν δεν γίνει πάμπλουτος, διάσημος και πετυχημένος, δεν δικαιούται να αισθάνεται ποτέ ευτυχισμένος.

Τότε εγώ του λέω να ψάξει να βρει εκείνος λύση, διαφωνεί και με αυτό, ενώ εξακολουθεί να διαφωνεί στην παραμικρή μου λέξη, προσπαθώντας να μου υποβάλλει ότι είμαι βαθύτατα δυστυχισμένη επειδή δεν έγινα αστρονόμος, ούτε διάσημη συγγραφέας, ούτε παντρεύτηκα τον άνδρα των ονείρων μου. Αρχίζω να υποψιάζομαι ότι η συζήτηση αυτή δεν είναι καθόλου τυχαία: δεν αποκλείεται ο Νάσος να την ξεκίνησε κατόπιν εντολής κυκλωμάτων, προκειμένου να μειώσει εμένα. Εντέλει, καταλήγω να φωνάζω ότι “αυτά τα πράγματα δεν γίνονται” και τελικά αποχωρώ φουρκισμένη από το δωμάτιο.

Το θέμα είναι ότι πρέπει να δω τι θα κάνω με τους Μαρκάκηδες, δεδομένου ότι όσο πάνε τρελαίνονται. Δεν μπορώ

πια να συνεννοηθώ μαζί τους, και δεν μου κάνει καλό να τους συναναστρέφομαι. Όταν έχεις να κάνεις με παράφρονες, αργά ή γρήγορα χάνεις κι εσύ την αίσθηση της λογικής...

Ο Θάνος είναι εκ φύσεως παρανοϊκός και φέρνει πάντα αντιρρήσεις στην παραμικρή λέξη που θα ακούσει. Για την ακρίβεια, θεωρεί από πριν δεδομένο πως ό,τι πούμε εμείς θα είναι λάθος. Βεβαίως, το αληθινό του πρόβλημα είναι ότι πρόσφατα επέστρεψε στο δικό του σπίτι επειδή τσακώθηκε με τον αδελφό της γκόμενάς του της Χριστίνας, οπότε δεν μπορεί πια να μένει στο σπίτι της. Τώρα θέλει να αγοράσει καινούργια έπιπλα (πριν από πέντε χρόνια η αδελφή μου είχε πάρει δάνειο από την τράπεζα για να του αγοράσει τα προηγούμενα, που έχει καταστρέψει ο σκύλος) κι εμείς δεν έχουμε 5000 ευρώ να του δώσουμε στο χέρι για να κάνει ο κύριος το κομμάτι του.

Ο Γιάννης είναι σαφώς πιο ανθρώπινος, όμως εδώ και μερικά χρόνια έχει πάθει παραλήρημα μεγαλείου: Νομίζει πως είναι ο πιο έξυπνος άνθρωπος στον κόσμο και ότι όπου να 'ναι θα γίνει μεγιστάνας του πλούτου χάρη στην καπατσοσύνη του. Ακόμη, έχει αρχίσει να παθαίνει ψύχωση με το σκύλο του, τη Φλόσυ, που την κοιμίζει στο κρεβάτι του. Στο μεταξύ, τρέχει και δε φθάνει με τον ΟΑΕΔ, δεν μπορεί να βγάλει άκρη με τα απαιτούμενα χαρτιά, καθυστερούν να τον πληρώσουν και θα του φάνε κι ένα μηνιάτικο, λέει. Παράλληλα παραπονιέται ότι έχει ξεμείνει εντελώς από λεφτά κι ότι πεινάει, τη στιγμή που μόλις πριν από δυο μήνες εισέπραξε γύρω στα 4500 ευρώ ως αποζημίωση απολύσεως -αλλά: δυο μέρες μετά την απόλυση έδωσε τα 2500 για να πάρει αμάξι και τα υπόλοιπα 2000 ευρώ τα έχει ήδη φάει. *Άντε βγάλε συμπέρασμα...*

Η αδελφή μου η Αλίκη δεν είναι τρελή αλλά είναι σίγουρα νευρασθενική, δεν μπορεί να καθήσει ήρεμη σ' ένα μέρος ούτε για ένα λεπτό, τρέχει αλαφιασμένη όλη μέρα κι όλη νύχτα (μπαρ, χειμερινά μπάνια, από δω κι από κει) μήπως και προλάβει να ζήσει τη ζωή που της τρώνε στη δουλειά. Όταν είναι μόνη με τη μαμά, κάθεται και μιλάνε για κανένα μισάωρο -πάντα για τα προβλήματα της Αλίκης. Μόλις όμως εμφανιστώ εγώ, η αδελφούλα μου σηκώνεται και φεύγει τρέχοντας, σα να

φοβάται μήπως κολλήσει καμιά τρομερή αρρώστια. Τελευταία εμφανίζεται κατά τις 2:30 το μεσημέρι, αφού εγώ έχω ξαπλώσει. Ούτε που δίνω σημασία...

Το πιο σοφό εκ μέρους μου είναι ν' αποφεύγω οποιαδήποτε συζήτηση με τους Μαρκάκηδες. Δεν είναι μονάχα τρελοί, είναι και πολύ ύποπτοι: Δεν ξέρω τίνος εντολές εκτελούν, ούτε σε ποιούς δίνουν λογαριασμό...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Ιανουάριος 2016):*** Η έκδοση των οκτώ τόμων του έργου "Απόλυτο Κακό" έχει ολοκληρωθεί από τον προηγούμενο μήνα, εγώ όμως δεν έχω ησυχάσει. Θέλω πολύ να αφήσω πίσω μου και τα πρωτότυπα ημερολόγια στο Internet Archive -δεν μπορούν να μπουν πουθενά αλλού. Θα 'θελα πολύ να τα αφήσω όπως ακριβώς είναι, με όλα τα αληθινά ονόματα, όμως δεν μπορώ να ρισκάρω κάτι τέτοιο. Έτσι, από την αρχή του χρόνου ξαναδημιουργώ τα ανέκδοτα πρωτότυπα αρχεία, ως εξής:

* Συγκρίνω τα πρωτότυπα ηλεκτρονικά αρχεία με τα εκδοθέντα και προσθέτω όσα κείμενα δεν έχω συμπεριλάβει. Φυσικά, τα ονόματα των προσώπων παραμένουν αλλαγμένα, όμως αφήνω ως έχουν ονόματα διασημοτήτων και έργων τέχνης. Διατηρώ μονάχα κάποια ονόματα που εγώ θέλω να μείνουν ανέπαφα, όπως του Χαρούλη, του "Magic", του "Existence", της Κοντογεννάδας.
* Κατόπιν συγκρίνω το "Original Diary" με τους χειρόγραφους τόμους και προσθέτω όσα κείμενα δεν έχω περάσει καθόλου στα ηλεκτρονικά αρχεία. Και είναι αρκετά...
* Επίσης, ανατρέχω τα παλιά χειρόγραφα ημερολόγια και συμπληρώνω με κείμενα που δεν έχω περιλάβει στους τόμους. Έτσι, τίποτα που κρίνω κάπως σημαντικό δεν μένει απέξω...
* Διανθίζω τα κείμενα των "Original Diaries" με εικόνες: Δικούς μου πίνακες ζωγραφικής, χρωματιστά σκίτσα μου από τους χειρόγραφους τόμους "Απόλυτο Κακό", καθώς και από τα εικονογραφημένα βιβλία "Oceans of Fantasy".
* Επειδή τα "Original Diaries" προκύπτουν αρκετά μεγαλύτερα από τα αντίστοιχα βιβλία "Απόλυτο Κακό", τα σπάω σε δυο ή

τρια βιβλία το καθένα.
* Στα εξώφυλλα τοποθετώ μια φωτογραφία από μέρη που έχω επισκεφθεί.

Η διαδικασία αποδεικνύεται πιο χρονοβόρα και επίπονη απ' όσο υπολόγιζα, θα μου πάρει κανένα εξάμηνο συνολικά. Όμως νιώθω πως είναι κάτι που πρέπει να γίνει, θέλω να το κάνω και μου αρέσει που το κάνω. Αναγκαστικά έχω παρατήσει προσωρινά την μετάφραση του τρίτου τόμου "Forbidden Diary". Όμως, η έκδοση των ελληνικών κειμένων με ενδιαφέρει περισσότερο, αυτός ήταν ανέκαθεν ο βασικός σκοπός μου. Άλλωστε, έτσι όπως είναι στημένη η όλη υπόθεση, από όλη αυτή την ιστορία εγώ δεν πρόκειται να βγάλω ποτέ ούτε δεκάρα. Γιατί να μην κάνω αυτό που μου αρέσει;

Δευτέρα, 25 Ιανουαρίου 2016

Αναπάντεχες εξελίξεις: Από σήμερα η αδελφή μου βρίσκεται στην Κεφαλλονιά, όπου θα μείνει ως τον Ιούνιο! Την ειδοποίησαν την Παρασκευή ότι διορίστηκε ως δασκάλα ειδικής αγωγής στο Αργοστόλι! Μετά από ένα σχετικό πελάγωμα του τύπου “πού θα μείνω, πώς θα προλάβω να πάρω έγκαιρα τα απαιτούμενα χαρτιά από γιατρούς, κλπ”, όλα διευθετήθηκαν γρήγορα μ' ένα τηλεφώνημα στον ξάδερφο Βασίλη στο Ληξούρι: Ευχαρίστως θα την φιλοξενήσει στην ωραία γκαρσονιέρα/ξενώνα που έχει, η οποία είναι πλήρως επιπλωμένη.

Η γυναίκα του η Άννα πήγε και παρέλαβε την Αλίκη από το αεροδρόμιο, την πήγε αμέσως σε γνωστούς της γιατρούς που της έδωσαν τις απαιτούμενες βεβαιώσεις στα γρήγορα, καθώς και σε όσες υπηρεσίες χρειαζόταν για να γίνει η πρόσληψη. Ως την τελευταία στιγμή ήταν αμφίβολο σε ποιό σχολείο ακριβώς

θα πήγαινε η Αλίκη, όμως ο διευθυντής της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης στην Κεφαλλονιά είναι πολύ φίλος του Βασίλη, οπότε κανόνισε να προσληφθεί στο πιο βολικό σχολείο. Στο εξής, λοιπόν, θα εργάζεται περίπου τέσσερις ώρες την ημέρα και θα εισπράττει 840 ευρώ το μήνα...

Τρίτη, 2 Φεβρουαρίου 2016

Όλα βαίνουν αισίως: Από την πρώτη στιγμή, ο Βασίλης και η Άννα της τα προσφέρουν όλα στο πιάτο της Αλίκης: Θετική αντιμετώπιση, θερμή φιλία, το μεσημεριανό φαγητό έτοιμο πάνω στο τραπέζι, βόλτες και κοινωνικοποίηση, τέλεια υποστήριξη. "Με έχουν σαν παιδί τους", λέει η αδελφή μου. *Μόνο τούμπες που δεν της κάνουν...* Όσο για τους συναδέλφους της στο σχολείο, έχουν μείνει έκθαμβοι με τις ικανότητές της: "Δεν φαντάζονταν ότι θα ήμουν τόσο καλή!" καμαρώνει η Αλίκη σαν γύφτικο σκεπάρνι.

... Τέτοια αντιμετώπιση θα είχα κι εγώ αν πήγαινα στη θέση της! Έτσι θα με υποστήριζαν και οι συγγενείς! Απλά δεν μπορώ να διώξω μια πικρία: Εγώ, συνολικά είκοσι λεπτά την εβδομάδα έμπαινα στο αμάξι του μαλάκα του Αργύρη για να με πάει από το σπίτι μου στο σπίτι του ερχόμενος από τη δουλειά του, και μου έσπαγε τα νεύρα κάθε ώρα και στιγμή! Χώρια οι υπόλοιπες υποψίες που μου γεννούσε η όλη συμπεριφορά του...

Και το πιο απίθανο: Σύντομα η Αλίκη θα συναντήσει εκεί μια παλιά της συνάδελφο από τα "Τρία Κυκλάμινα" (!), η οποία τώρα μένει μόνιμα στο Αργοστόλι (!) και δουλεύει στο εστιατόριο της μητέρας της (!). Έτσι, η αδελφούλα μου έχει μια καλή φίλη για να περνάει την ώρα της, ενώ τρώει και στο εστιατόριό της άμα λάχει!

Λεπτομέρεια: Όποτε μας παίρνει τηλέφωνο η Αλίκη (δηλαδή τρεις ή τέσσερις φορές την ημέρα), εμένα μου πετάει ένα βιαστικό "γειά, πώς πάει;" και μετά ζητάει να μιλήσει στη μαμά, με την οποία κουβεντιάζει για κανένα εικοσάλεπτο τουλάχιστον, όλο χαρά και γέλια. Με δύο λόγια, η κυρία συνεχίζει την ίδια στάση περιφρόνησης που μου έδειχνε όσο ζούσε εδώ. *Τα αισθήματα, όμως, είναι αμοιβαία...*

Προβλέψεις: α) Η Αλίκη δεν θα επιστρέψει ποτέ στην Άνω Γλυφάδα. Θα μείνει για πάντα στην Κεφαλλονιά, κοντά στους συγγενείς που την υποστηρίζουν και μακριά από το τρελοκομείο που είναι το σπίτι μας. Καλό αυτό, βέβαια. Το να φεύγει κάποιος από αυτό το σπίτι είναι σίγουρα καλό. β) Σε πέντε-έξι χρόνια η αδελφούλα μου θα εμφανιστεί ως συγγραφέας, θα παρουσιάσει κανένα βιβλίο σχετικά με τη διδασκαλία παιδιών με ειδικές ανάγκες και θα πουλήσει χιλιάδες αντίτυπα...

Τετάρτη, 3 Φεβρουαρίου 2016

Εικόνες του Πλέγματος (Α): Αλήθεια, πώς καταφέρνουν όλοι αυτοί οι "μισθοσυντήρητοι" γύρω μου και διατηρούν τις σπιταρώνες τους σε τόσο άψοξη κατάσταση; Οι κήποι είναι τέλεια διατηρημένοι, οι αυλές τακτοποιημένες και πεντακάθαρες, τα σπίτια καλοβαμμένα -λες και κτίσθηκαν χθες! Το δικό μας σπίτι γιατί έχει γίνει τσαντήρι; Όλο και κάτι χαλάει κάθε μέρα (πρόσφατα χάλασε η βρύση και οι σωληνώσεις του νερού: σάπισαν από την πολλή υγρασία, όπως οι τοίχοι και τα ντουλάπια, άλλωστε). Φτιάξαμε τη βρύση και τους σωλήνες, όμως για τα υπόλοιπα δεν γίνεται τίποτα, δεν υπάρχουν λεφτά.

Πώς, λοιπόν, όλοι αυτοί διατηρούν τα σπίτια τους τόσο τέλεια; Πού βρίσκουν την όρεξη και τα λεφτά για να κάνουν συνεχώς τα απαιτούμενα μερεμέτια; Με πολύ συντηρητικούς υπολογισμούς, βλέπω ότι: Για να διατηρηθεί ένα σπίτι σε καλή κατάσταση, πρέπει να είσαι διαρκώς με το ένα χέρι στη σκούπα και το άλλο στην τσέπη: Δυο φορές το μήνα (τουλάχιστον) πρέπει να έλθει οικιακή βοηθός, μια φορά το μήνα ο κηπουρός, συν ό,τι χαλάσει στο σπίτι, αυτά μας κάνουν το λιγότερο 200 ευρώ μηνιαίως! Πώς τους περισσεύουν (σε όλους!) 200 ευρώ το μήνα; Από την άλλη πλευρά, μπορεί τα πάντα να αστράφτουν στα σπίτια τους, όλοι τους όμως έχουν μία, δυο, ή τρεις σκατομηχανές (σκυλιά) στο μπαλκόνι ή στην αυλή! Βρώμα, φασαρία και ηχορύπανση! *Από εκεί φαίνεται πόσο αριστοκράτες είναι όλοι τους...*

Εικόνες του Πλέγματος (Β): Σε μία διαφήμιση εμφανίζεται μια οικογένεια, που όλα της τα μέλη ασχολούνται

διακαώς με ένα μάλλον μελαγχολικό σκυλάκι: Τι χαριτωμένο που είναι το σκυλάκι, τι ωραία που τεμπελιάζει το σκυλάκι, και δως του φωτογραφίες με το κινητό στο σκυλάκι, και ξανά καμάρι στο σκυλάκι, ώσπου του δείχνουν τη φάτσα του στο τάμπλετ: το σκυλάκι κάνει σαν παλαβό και όλοι διασκεδάζουν αφάνταστα. Το "σοφό" μήνυμα: Χωρίς σκύλο καμία οικογένεια δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένη...

Μια άλλη διαφήμιση δείχνει ένα παιδί που το παρατούν στο δρόμο. Εκείνο αναγκάζεται να τρέχει από δω κι από κει, είναι πολύ ανήσυχο και δυστυχισμένο, ενώ κάποιοι το κυνηγούν για να του κάνουν κακό. Εντέλει, το παιδί μπαίνει μέσα σε μια κούτα για να περάσει τη νύχτα, όπως κάνουν οι άστεγοι. Ωστόσο, μόλις ο φακός δείχνει το περιεχόμενο της κούτας, εκεί μέσα δεν βρίσκεται πια παιδί αλλά σκυλί! Και μετά, η λεζάντα: Εγκατάλειψη ζώου: Η χειρότερη μορφή κακοποίησης.

Τι θέλει να πει ο ποιητής: Παιδί και σκυλί είναι το ίδιο πράγμα, δεν πρέπει να υπάρχει καμία διάκριση ανάμεσά τους. Ακόμη, η χειρότερη μορφή κακοποίησης δεν είναι -ας πούμε- ο βιασμός και φόνος ενός παιδιού αλλά η εγκατάλειψη ενός κωλόσκυλου! *Έχει παρατρελαθεί η σημερινή κοινωνία...*

* * * *

Παρασκευή, 5 Φεβρουαρίου 2016

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι στην Ιταλία, μέσα σ' ένα πολυτελές palazzo. Ξαφνικά, ακούω μια φωνή να μου λέει: "Όταν κάτι δεν πετυχαίνει, είναι επειδή δεν το κάνεις σωστά!". Τότε συνειδητοποιώ ότι οι διαλογισμοί πρέπει να γίνονται σε καθιστή θέση και όχι ξαπλωμένη, όπως τους κάνω συνήθως.

Κάθομαι σε μια καρέκλα και ξεκινώ άσκηση χαλάρωσης. Το αστρικό μου σώμα εξέρχεται αμέσως και υψώνεται αβίαστα μέχρι το ταβάνι, ενώ παρατηρώ τους ψηλούς πορτοκαλόχρωμους τοίχους ολόγυρα. Βγαίνω έξω και περιπλανιέμαι πετώντας άνετα πάνω από μια όμορφη περιοχή με πλατιούς άδειους δρόμους και πράσινα θαλερά δέντρα. Κανείς δεν μπορεί να με δει, εκτός από κάτι σκυλιά που με μυρίζονται και

προσπαθούν να με φθάσουν επιθετικά. Μετά βίας αποφεύγω ένα, που τεντώνεται προς το μέρος μου, δεμένο σ' έναν λεπτό κορμό με τη μακριά αλυσίδα του. *Ξυπνώ νιώθοντας ανάλαφρη κι ενεργοποιημένη. Επιτέλους! Καιρό είχα να βιώσω κάτι τόσο υπέροχο*...۩

☺ Νωρίς το πρωί πηγαίνω τον Χαρούλη στο σχολείο. Σε όλο το δρόμο, ο μικρός είναι όλο χαμόγελα, χαρές και τραγούδια.

"Πρώτη φορά βλέπω παιδί να είναι τόσο χαρούμενο που πάει στο σχολείο", του λέω.

"Όχι, είμαι δυστυχισμένος που πάω σχολείο", μου απαντάει.

"Μπα; Ώστε δεν σου αρέσουν τα μαθήματα;"

"Δεν είναι για τα μαθήματα, είναι για άλλους λόγους!"

"Ναι, αλλά εγώ βλέπω πως είσαι όλο χαρά και τραγούδι!" επιμένω.

"Απλά, μου αρέσει να είμαι χαρούμενος και να τραγουδάω!" μου απαντά ο νεαρός χαμογελώντας.

Μπροστά στον Χαρούλη τύφλα να 'χουν όλες οι σχολές αυτογνωσίας...

Δευτέρα, 8 Φεβρουαρίου 2016

♠ Έρχεται το απόγευμα η Θεώνη και μας πληροφορεί ότι ο γιόκας της τρακάρισε με το αμάξι καθώς επέστρεφε από τη δουλειά: "Βγήκε μία με stop και έπεσε πάνω του! Ο Αργύρης δεν έπαθε τίποτα, άνοιξαν οι αερόσακοι αμέσως, όμως το αυτοκίνητο έχει πάθει σοβαρή ζημιά, μάλλον δεν φτιάχνεται!"

"Τουλάχιστον, ο Αργύρης είναι καλά!" της λέω, κρύβοντας επιμελώς μια περίεργη απογοήτευση μέσα μου.

"Μόλις το έμαθε ο πεθερός του, πήγε αμέσως να τον βρει! Όμως η Κορίνα, η γυναίκα του, δεν πήγε -παρόλο που ήταν στο σπίτι!"

"Ίσως ταράχτηκε η κοπέλα", έσπευσε να τη δικαιολογήσει η μάνα μου. *Η κοπέλα απογοητεύτηκε βαθύτατα, γι' αυτό δεν πήγε· πάω στοίχημα πως σκέφτηκε "Ο πούστης, τη γλύτωσε!" Εδώ, εγώ το σκέφτηκα...*

“Κι όχι μόνο αυτό, μόλις έφθασε ο Αργύρης στο σπίτι, η Κορίνα τον έβρισε πως ήταν απρόσεκτος και καταστράφηκε το αμάξι!” *Γιατί να του το πει αυτό; Μήπως δεν έφταιγε μονάχα η άλλη οδηγός, τελικά;*

Τρίτη, 9 Φεβρουαρίου 2016

♠ Το σκεφτόμουν να πάω για μάθημα στα κορίτσια σήμερα, επειδή ήξερα τι θα αντιμετωπίσω. Πράγματι, επ' ευκαιρία του χθεσινού ατυχήματος, ο Αργύρης παίρνει το γνώριμο ξερολίστικο και αλαζονικό υφάκι του και αρχίζει την αγόρευση:
“... γι' αυτό σου λέω Υβόννη, εδώ στην Ελλάδα τίποτα δεν λειτουργεί σωστά!” *Ωχ,* σκέφτομαι. *Άντε πάλι, το παραλήρημα με τους Έλληνες! Λες και στο εξωτερικό δεν γίνονται ποτέ ατυχήματα...* “Βγήκε η άλλη με stop, φορούσε και σαγιονάρες, έπεσε πάνω μου, παραλίγο να με σκοτώσει” συνεχίζει ο Αργύρης. “Όμως εδώ στην Ελλάδα το σωστό σού το περνάνε για λάθος: Δεν έγινε και τίποτα, ένα πταίσμα μόνο, λέει ο άλλος!” *Δηλαδή; Μήπως δεν είναι όλο το δίκιο με το μέρος σου, κύριε Αργύρη;*
“Το αμάξι φτιάχνεται;” ρωτώ από περιέργεια.
“Έχει πάθει σοβαρές ζημιές αλλά φτιάχνεται, εντάξει”.
“Σημασία έχει πως εσύ είσαι καλά”, καταλήγω.
“Όχι, Υβόννη, δεν είναι έτσι, αυτό δεν έχει καμία σημασία!”
Καταπληκτικό! Του λες "Ευτυχώς που είσαι καλά", κι αυτός φέρνει αντίρρηση ακόμη και σ' αυτό!
“Το ότι δεν έπαθα τίποτα είναι καθαρά θέμα τύχης: Το αμάξι μου ήταν μεγαλύτερο και ψηλότερο από το δικό της, και οι αερόσακοι άνοιξαν αμέσως! Αν δεν είχα καλό αμάξι, τώρα θα ήμουν στα θυμαράκια!” συνεχίζει ακάθεκτος.
Και η γυναίκα σου θα έκανε πάρτυ, συλλογίζομαι. Η ουσία είναι πως ο Αργύρης τη γλύτωσε επειδή είναι πλούσιος και διαθέτει αμάξι των 40.000 ευρώ.
“Τουλάχιστον εσύ δεν έπαθες τίποτα”, επιμένω.
“Όχι, Υβόννη, αυτό δεν λέει τίποτα! Αν πάθαινα κάτι; Εγώ δεν θα 'τρεχα πάλι; Γι' αυτό κι εγώ θα της δείξω της κυρίας: Τι έχεις κυρία μου; Ένα διαμέρισμα; Φερ' το! Ένα χωράφι; Φερ' το κι

αυτό! Ό,τι μπορώ θα της πάρω!”
Μένω άναυδη. Όχι μόνο μ' έχει κόψει δυο φορές με τα μουρλά "όχι" του μέσα σε ένα λεπτό, αλλά κοιτάζει πώς θα χρησιμοποιήσει το ατύχημα για να κερδίσει φράγκα μέσω δικαστηρίων!
“Θα δούμε τότε: Θα το ξανακάνει αυτή; Άλλη φορά θα βλέπει stop και θα μένει στήλη άλατος! Χρειάζεται τιμωρία ο Έλληνας, αλλιώς δεν καταλαβαίνει!” συνεχίζει το παραλήρημά του.

Ύστερα ο Αργύρης αποχωρεί, ξεκινά το μάθημα κι εγώ είμαι σχετικά ήρεμη. Δεν έχει πει δα και τίποτα το τρομερό. Όμως, όσο περνά η ώρα τόσο εγώ νιώθω να "φουσκώνω" όλο και περισσότερο. Φεύγοντας, νιώθω ήδη πυρ και μανία: Δεν είναι τόσο αυτά που λέει, όσο αυτό που εκπέμπει όταν τα λέει: μια διάχυτη, ακαθόριστη, μα πανίσχυρη απειλή. Κάτι δεν μου αρέσει καθόλου σε αυτόν τον τύπο, και δεν είναι μονάχα τα παρανοϊκά "όχι" που πετάει με ρυθμό πολυβόλου...

Η ταραχή που μου προκαλεί ο Αργύρης έστω και με δυο λεπτά διαπροσωπικής επαφής, έχει μονάχα μια εξήγηση: Είναι το ένστικτό μου που με προειδοποιεί για έναν τεράστιο επικείμενο κίνδυνο, έναν κίνδυνο που εξυφαίνεται μέρα με τη μέρα, αδιόρατα ακόμη, αλλά σταθερά. Άλλωστε, εδώ και πολύ καιρό τον υποψιάζομαι εντονότατα για εμπλοκή σε χοντρά κυκλώματα και διαπλοκή εναντίον μου. Η συμπεριφορά του απέναντί μου δεν είναι καθόλου φυσιολογική· πιθανότατα δρα βάσει εντολών και οδηγιών, με σκοπό να με υπονομεύσει ψυχολογικά με πολύ ύπουλο τρόπο: Αυτά τα απανωτά "όχι" στην παραμικρή λέξη που θα πω δεν είναι καθόλου τυχαία· είναι έτσι προγραμματισμένα, ώστε να χτυπούν ύπουλα και βαθιά τον ψυχισμό μου, με τρόπο που δεν είναι ανιχνεύσιμος. Πιθανότατα, ο κύριος μου εξασκεί συστηματικό νευρογλωσσικό προγραμματισμό -και ποιός ξέρει τι άλλο κάνει...

Με το πέρασμα του χρόνου η κατάσταση γίνεται όλο και πιο αρνητική, όσο κι αν προσπαθώ να αποφεύγω επαφές και αιχμές: Στην αρχή πρόσεχα να μη του φέρνω την παραμικρή αντίρρηση, μετά απέφευγα να του μιλάω, τώρα δεν μπαίνω καν στο αμάξι του, κι όμως ο Αργύρης συνεχίζει να με ενοχλεί στο ένα λεπτό που μεσολαβεί από την ώρα που φθάνω σπίτι του,

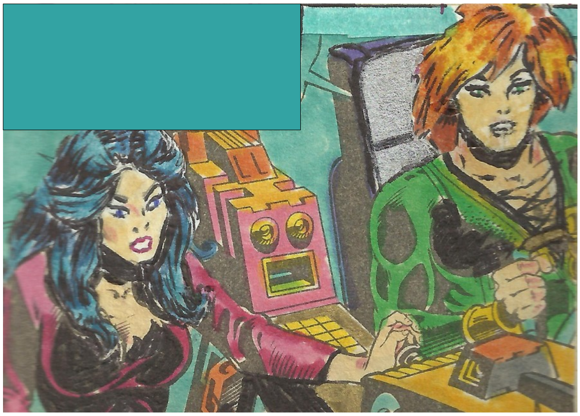
μέχρι την ώρα που ξεκινάει το μάθημα! Αν είναι δυνατόν! Πρόκειται για επικίνδυνο άτομο, η διαίσθησή μου ουρλιάζει...

Εδώ και μερικούς μήνες δεν κοιμάμαι πάνω από 4-5 ώρες τη νύχτα. Η αϋπνία είναι σημάδι πως κάποιο θέμα χρειάζεται επίλυση κι εγώ δεν το έχω προσέξει αρκετά. Από τότε που ξεκινησα τη συνεργασία με τον Αργύρη, έχω χάσει την ψυχική μου ηρεμία, ενώ η ονειρική μου δραστηριότητα έχει υποβαθμιστεί όσο ποτέ άλλοτε: Οι ψυχικές εμπειρίες έχουν εξαφανιστεί, δεν βλέπω αξιοσημείωτα όνειρα πλέον, τα περισσότερα δεν τα θυμάμαι καν...

Επιπλέον, έχει αρχίσει να με προβληματίζει και η μικρή Θεώνη: Δεν τη βλέπω να παίρνει εύκολα το Lower. Το κορίτσι δεν θέλει να σκέφτεται, τα θέλει όλα στο πιάτο, ενώ δεν κάνει τίποτα σωστό -μάλλον από υπερβολικό άγχος: Την βάζεις να διαβάσει και κομπιάζει σε κάθε λέξη· την βάζεις να μεταφράσει και κάνει λάθος σε κάθε πρόταση· την βάζεις να κάνει μια άσκηση και κλαψουρίζει ένα τέταρτο αν η άσκηση χρειάζεται έστω λίγη σκέψη, στο τέλος τα κάνει και αχταρμά· ως επί το πλείστον, αντιγράφει από την αδελφή της -σ' αυτό είναι άσσος. Χώρια οι υστερίες: Σήμερα πήρε 18 στην ορθογραφία κι έκλαιγε μισή ώρα με το ρολόι. Και οι δυο τους τρέμουν μην τυχόν τους διορθώσω το παραμικρό λάθος στην παραμικρή άσκηση και κλαίνε απαρηγόρητες αν τους διορθώσω έστω μια λέξη. Ο πατέρας τους τις έχει κάνει έτσι, επειδή τους έχει περάσει την ψευδαίσθηση πως οι μικρές είναι μεγαλοφυίες – άρα τους είναι αδιανόητο να παίρνουν κάτι λιγότερο από άριστα σε οποιοδήποτε μάθημα.

Ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι δεν συμβαίνει τίποτα ύποπτο με τον Αργύρη, το γεγονός και μόνο ότι μου προξενεί τέτοια ψυχική ταραχή σημαίνει πως πρέπει να τον σουτάρω -θα δώ πότε. Είναι όπως όταν κάποιος έχει αλλεργία σε κάτι, πχ στα ψάρια: Άλλος τρώει μια μπουκιά και καταλήγει στο νοσοκομείο· άλλος τρώει κιλά όλη μέρα και δεν παθαίνει τίποτα. Η περίπτωσή μου πιθανότατα είναι μια μορφή ψυχικής αλλεργίας: Απλά μου είναι αδύνατο να ανεχθώ ορισμένες ανώμαλες συμπεριφορές (σαν του Αργύρη), που με δηλητηριάζουν σε

ψυχικό και ενεργειακό επίπεδο.

Και μια αλλόκοτη ***σύμπτωση:*** Μόλις φθάνω σπίτι το βράδι, η μητέρα μου με πληροφορεί ότι στο ίδιο σημείο ακριβώς που έγινε χθες το ατύχημα του Αργύρη (στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, κοντά στο Σκλαβενίτη), σήμερα το απόγευμα έγινε ένα άλλο αυτοκινητιστικό δυστύχημα και σκοτώθηκε ένα παλικάρι...

Βήματα στη σωστή κατεύθυνση: Τελικά, έχει δίκιο ο ανηψιός μου ο Νάσος: Ό,τι έχω κάνει ως τώρα ήταν λάθος, ιδίως οι ατέρμονες (και πάντα αδιέξοδες) προσπάθειές μου να αποδείξω την αξία μου στους άλλους και να γίνω επιτέλους δεκτή στην κοινωνία των ανθρώνων. Τα τελευταία 46 χρόνια (δηλαδή από τότε που πήγα Δημοτικό) πασχίζω νυχθημερόν να πείσω τους άλλους ότι είμαι έξυπνη, μορφωμένη, ικανή, αξιαγάπητη και τα τοιαύτα. Ωστόσο, *Αυτοί* ανέκαθεν με θεωρούσαν "χαζή" κι αυτό δεν άλλαξε ποτέ, όσες δεξιότητες κι αν έχω επιδείξει. Χώρια που κάθε τέτοια μου απόπειρα επισύρει ωκεανούς φθόνου και υπόγειου πολέμου εναντίον μου.

Ειδικά από τότε που ανέλαβα να διδάξω στις κόρες του Αργύρη, έχω την αίσθηση πως οι κλοιοί έχουν παρασφίξει γύρω μου. Αν δεν προσέξω, θα έλθει η ώρα που θα αντιμετωπίσω πολύ άσχημους μπελάδες με τους Ξιφαράδες -και όχι μόνο. Γι' αυτό πρέπει να αλλάξω τρόπο σκέψης και δράσης, όχι μονάχα απέναντι στους Ξιφαράδες αλλά και απέναντι σε όλους.

Τώρα, μετά από μισό αιώνα αδιάκοπων αγώνων και αγωνίας, βλέπω ότι έπρεπε να έχω πράξει εντελώς τα αντίθετα: Εφόσον με ήθελαν "χαζή", έπρεπε να *φαίνομαι* έτσι: χαζή, αμόρφωτη, ανίκανη για οτιδήποτε! Αν είχα από μικρή τη σοφία να παριστάνω την καθυστερημένη, δεν θα είχα μπλέξει ποτέ με

δουλειές, επιχειρήσεις, ιδιαίτερα μαθήματα, αφεντικά, συνεργάτες, συναδέλφους -όλους αυτούς τους ψυχικούς καρκίνους.

Πιθανότατα εξαιτίας της ανδρομέδιας γενετικής κληρονομιάς μου, όπου κι αν βρεθώ γίνομαι αμέσως στόχος ερπετεοειδών εγκληματικών στοιχείων που φέρουν το προσωπείο του καθώς-πρέπει οικογενειάρχη: Συστηματικά μου εξαπολύουν ψυχικές επιθέσεις, με συκοφαντούν, με πολεμούν υπόγεια με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο, μου σπάνε τα νεύρα και μου καταστρέφουν τον ψυχισμό. Πέντε χρόνια ο ένας, δυο χρόνια ο άλλος, τρία χρόνια ο άλλος, όλα αυτά είναι δηλητήρια που μπαίνουν απανωτά στην ψυχή μου...

Άμεση δράση: Προς το παρόν, πρέπει να απαλλαγώ από τους Ξιφαράδες. Αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο, δεδομένου ότι η μητέρα του Αργύρη είναι κολλητή φιλενάδα της μητέρας μου και μπαινοβγαίνει στο σπίτι μας πρωί-μεσημέρι-βράδι, πάντα με την πρόφαση του ενδιαφέροντος και της φιλανθρωπίας. Της είμαστε και υποχρεωμένοι... Τέλος πάντων, το σχέδιο που ήδη έχω εκπονήσει, περιλαμβάνει τα εξής βήματα:

* Κατ' αρχάς, "κάψιμο εχθρού": Στις 10 του Φλεβάρη γράφω το όνομα του εχθρού (ΑΡΓΥΡΗΣ ΞΙΦΑΡΑΣ ΤΗΣ ΘΕΩΝΗΣ) σ' ένα κομμάτι λευκό χαρτί και το καίω μ' ένα σπίρτο, παρατηρώντας τα γράμματα τα χάνονται ένα-ένα, μέχρι το Α. Ύστερα ρίχνω τα αποκαΐδια στη λεκάνη της τουαλέτας.
* Όποτε ο κύριος με νευριάζει, αποχωρώντας θα πετάω στην πεντακάθαρη αυλή του ένα σκουπίδι: ένα φλούδι, ένα τσαλακωμένο τενεκεδάκι, ένα παλιόχαρτο κλπ, που θα έχω από πριν μέσα στην τσάντα μου. Ο Αργύρης παθαίνει υστερία ακόμα και μ' έναν κόκκο σκόνη -τόσο αριστοκράτης νιώθει...
* Αν με παραεκνευρίζει ο μαλάκας, θα του ακυρώνω το επόμενο μάθημα, όχι όμως αμέσως αλλά την ίδια μέρα που είναι να γίνει. *Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να καρφώνομαι...*
* Τέλος τα ιδιαίτερα μαθήματα, ιδίως σε παιδιά. Ή θα περιμένω ποιός θα είναι ο επόμενος ανώμαλος που θα δηλητηριάσει την ψυχή και τη ζωή μου για μερικά χρόνια ακόμη; Έχω φθάσει πια 53 ετών. Δεν μπορώ ν' ανεχθώ άλλες μαλακίες...

Εικονική ξεγνοιασιά

Σάββατο, 13 Φεβρουαρίου 2016

Το απόγευμα είχαμε μια απρόσμενη επίσκεψη από τον Γρηγόρη. Μας αγκάλιασε, μας φίλησε φανερά συγκινημένος, και κάθησε για κανένα μισάωρο. Η Θεώνη παρούσα -όπως πάντα.

"Τι νέα, Υβόννη; Τι νέα;" με ρωτάει ο Γρηγόρης.

"Τι νέα; Τα ίδια", απαντώ -ως συνήθως. *Τι νέα να 'χω εγώ;*

"Όλα έχουν πέσει πάνω σου: Το σπίτι, οι δουλειές μέσα κι έξω, η μητέρα σου..."

"Και ο Χαρούλης!" συμπληρώνω χαρωπά. "Ποιός νομίζεις ότι παίζει με το παιδί; Εγώ παίζω!"

"Δύσκολα τα πράγματα! Πρέπει να κάνεις κουράγιο!" μου λέει.

"Δεν έχω πρόβλημα", αποκρίνομαι και το εννοώ: *Μέσα στο σπίτι δεν έχω πρόβλημα· μπορεί το οικογενειακό μου περιβάλλον να είναι προβληματικό, όμως μονάχα εδώ μπορώ να αναπνέω. Έξω από το σπίτι ασφυκτιώ, όπου κι αν βρεθώ...*

"Τι να πεις, είναι το κισμέτ! Υπάρχει πάντα κάποιος που πληρώνει για όλους!" δηλώνει ο Γρηγόρης και όλοι συμφωνούμε μαζί του. "Στη θέση της Αλίκης, που διορίστηκε δασκάλα και πήγε στην Κεφαλλονιά, θα μπορούσε να είναι η Υβόννη! Και η Αλίκη θα μπορούσε να έχει μείνει πίσω!" καταλήγει, αφήνοντάς με εμβρόντητη. *Να και κάποιος που βλέπει το ανάποδο...*

! Αργότερα, βγαίνοντας στο δρόμο παρατηρώ ότι το στηθαίο του μπαλκονιού της αδελφής μου είναι γεμάτο ρωγμές, με μια τεράστια να δεσπόζει απ' άκρη σ' άκρη. Τα στηθαία των δυο άλλων μπαλκονιών είναι εντάξει. *Πώς δεν το είχα προσέξει πρωτύτερα αυτό;* αναρωτιέμαι...

Δευτέρα, 15 Φεβρουαρίου 2016

Χθες, που ήταν η γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου, βρήκα στο δρόμο ένα ωραίο μαξιλαράκι σε σχήμα κιθάρας από φλις

-ό,τι πρέπει για το υπνοδωμάτιο του Χάρη.

Σήμερα το πρωί, έξω από μια κλειστή καφετέρια επί της Γούναρη, βρίσκω ένα τεράστιο διακοσμητικό μπαλόνι σε σχήμα καρδιάς: Το πίσω μέρος είναι κόκκινο, ενώ το μπροστινό είναι άχρωμο με διάσπαρτες λευκές καρδιές και το "Σ' αγαπώ" γραμμένο με λευκά γράμματα επάνω. Μόλις φθάνω σπίτι και ανεβαίνω στη βεράντα, βλέπω μπροστά μου δυο πεταλούδες με σκούρα, πολύχρωμα φτερά να πεταρίζουν ερωτοτροπώντας. Στολίζω το μπαλόνι πάνω σε μια πολυθρόνα του σαλονιού. Μόνο που το κοιτάζω, αισθάνομαι πολύ όμορφα. *Αλήθεια, πόσες γυναίκες έλαβαν καλύτερο δώρο για τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου;*

☺ Το απόγευμα, αφού φέρνω τον Χαρούλη από το σχολείο, του δείχνω το μπαλόνι και του λέω πως τάχα μου το έστειλε ο Ανρί. Αρνείται να το πιστέψει -μεγαλώνει το παιδί. Ωστόσο, επιμένει να μάθει:

"Αν δεν μου πεις ποιός σου το έστειλε, θα σκάσω!"

"Εσύ ποιός νομίζεις ότι μου το έστειλε;"

"Ε, ποιός να σου το έστειλε... ο μπαμπάς, ο Θάνος, ο Ανδρέας!"

"Ο Ανδρέας; Από πού και ως πού ο Ανδρέας;" απορώ.

Εντέλει του αποκαλύπτω ότι το βρήκα στο δρόμο και ο μικρός δείχνει πολύ ευχαριστημένος με αυτή την απάντηση. Μετά αρχίζουμε το παιγνίδι, πετώντας το μπαλόνι απαλά ο ένας στον άλλο, ενώ ο Γιάννης έχει μόλις κατέβει και μας παρακολουθεί χαμογελώντας.

"Είναι σα να λέμε ο ένας στον άλλο σ' αγαπώ!" λέω χαρούμενα.

"Είναι πολύ ωραίο αυτό που ζείτε!" παραδέχεται ο Γιάννης.

Το βράδι έρχεται ο Θανάσης και του εξηγώ την ωραία φάση με το μπαλόνι και το Χαρούλη. "Έτσι κάνω κι εγώ με τις γκόμενες", χαριτολογεί ο Θάνος. "Τους το πετάω, εκείνες το πιάνουν και μετά λέμε ο ένας στον άλλο σε γαμ... εεε, σ' αγαπώ!"

Σάββατο, 20 Φεβρουαρίου 2016

☺ Η ορθογραφία του Χάρη βελτιώνεται σιγά-σιγά, το ίδιο και η ευχέρειά του στο γράψιμο. Σήμερα έκατσε και σκάρωσε

τους πρώτους του στίχους:
‡ Τραν τραν - η κιθάρα παίζει πολύ μουσική
τραν τραν - πάει πολύς καιρός που δεν έχουμε βρεθεί
τριν τραν - το πιο ωραίο πράγμα που 'χω στη ζωή μου είσαι εσεί
Στο ορκίζομαι είσαι ένα λουλούδι
τριν τριν τραν τραν - γουστάρω τη μουσική
να παίζω όταν είσαι εσύ, να σου παίζω μουσική,
τραν τραν - όμως εσύ να με καταλαβαίνεις
τραν τραν - όμως εσύ να με καταλαβαίνεις
τραν τραν - όμως εσύ να με καταλαβαίνεις
τραν τραν - όμως εσύ να με καταλαβαίνεις ‡
Τι ζητάει το παιδί από τη γυναίκα που του αρέσει; Απλά να τον καταλαβαίνει...

Κυριακή, 21 Φεβρουαρίου 2016

Το πρωί ήλθε ο Γιάννης κάτω, καθήσαμε όλοι μαζί στη βεράντα και ακούσαμε μερικά παλιά τραγούδια απο το κινητό του, τραγούδια παλιά και αγαπημένα που είχα ν' ακούσω σαράντα χρόνια: "'Ετσι είναι η ζωή" του Μάικ Ροζάκη, "Παναγιά μου" της Μαρίζας Κωχ, "Menoussis" των Sounds, "Μαλαματένια Λόγια" σε εκτέλεση του Βασίλη Παπακωνσταντίνου, "Τα Λόγια και τα Χρόνια" με τον Νίκο Ξυλούρη αλλά και το χιπ-χοπ άσμα "Η πιο παλιά μάχη" των FFC. Αργότερα, ο Θάνος θα μου βρει στο δικό του i-phone το "Flight of the Bubble Bee" με το αρμόνιο του Franz Lambert...♥

☺ Σε μια στιγμή ο μικρός φέρνει το μεγάλο άλμπουμ με τις παλιές φωτογραφίες. Ο Γιάννης το φυλλομετράει για λίγο και η προσοχή του πέφτει πάνω σε μια δική μου φωτογραφία από τότε που ήμουν στην ηλικία του Χάρη. Ο ανηψιός αυθόρμητα παραδέχεται ότι: "Να, τελικά, πού μοιάζει ο Χαράλαμπος! Στη θεία μοιάζει!" λέει και μας δείχνει την επίμαχη φωτογραφία, όπου όντως είμαι ίδια ο Χάρης. "Να, έτσι θα γίνεις όταν μεγαλώσεις!" λέει του μικρού, δείχνοντας εμένα. "Όοοοχιιι, εγώ μοιάζω στο μπαμπά και στη μαμά!" διαμαρτύρεται ο σπόρος.

Το μεσημέρι ο Χαρούλης έχει αγώνα και ο Γιάννης με προσκαλεί να πάω μαζί τους για να καμαρώσω τον βαφτισιμιό μου να μεγαλουργεί στο γήπεδο. Σήμερα έχει ωραία λιακάδα και αυτή τη φορά η ομάδα του μικρού παίζει δύο αγώνες: στον πρώτο κερδίζουν 4-3 και στον δεύτερο έρχονται ισοπαλία 3-3. Ο Πάρις, ο τερματοφύλακας της ομάδας (Ολυμπιακός), ήταν πολύ καλός, ήξερε πάντα πού να σταθεί για να του έλθει η μπάλα στα χέρια. Ο Χάρης έτρεχε συνεχώς πάνω-κάτω μα δεν τον είδα να έχει για πολύ τη μπάλα στα πόδια του. Πάντως, ο πατέρας του φαινόταν ικανοποιημένος. Τα πιτσιρίκια παίζουν σχεδόν σαν επαγγελματίες, μπορώ να πω.

Στο δρόμο του γυρισμού ακούμε στο ραδιόφωνο το τραγούδι "Όνειρο ζω, μη με ξυπνάτε" του Παντελή Παντελίδη, ο οποίος σκοτώθηκε πριν από λίγες μέρες σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Φθάνοντας στο σπίτι, εκφράζω ξανά τον θαυμασμό μου για τον ωραίο αγώνα ποδοσφαίρου που παρακολούθησα:
"Έτσι μου 'ρθε να μπω κι εγώ στο γήπεδο να παίξω μαζί σας!" λέω στον Χάρη.
"Με το ζόρι την κράτησα να μη μπουκάρει στο γήπεδο!" σιγοντάρει ο Γιάννης, και ο μικρός δυσανασχετεί ελαφρά.
"Σε μια ομάδα να παίξω, στη δική σου ή στην αντίπαλη;"
"Στην αντίπαλη!" απαντά ο Χάρης γελαστά.

Τώρα έχει φθάσει το απόγευμα και τρώμε όλοι μαζί μακαρονάδα με κιμά. Λίγο αργότερα έρχεται και ο Νάσος. Αυτές τις μέρες βάφει το χιλιοπαθημένο σπίτι του, ενώ ετοιμάζεται να αγοράσει καινούργια έπιπλα. Θα χρειαστεί μια προκαταβολή 200 ευρώ γι' αυτά και ζητάει να του τα "δανείσει" η μητέρα μου μόλις πάρει τη σύνταξη. Αλήθεια, πώς καταφέρνει ο Θανάσης και κάνει τέτοια έξοδα, τη στιγμή που -όπως λέει- είναι άφραγκος και πεινάει; Τον βοηθούν οι φίλοι του, λέει.

Ανάμεσα στ' άλλα, μας εκμυστηρεύεται ότι ένας άλλος φίλος του, κάποιος Γιώργος που μένει στην Αμερική, αναλαμβάνει αιθερικούς καθαρισμούς χώρων. Ο ανηψιός μου του έστειλε 183 ευρώ και μερικές φωτογραφίες μας για να καθαρίσει το σπίτι μας από τις αρνητικές επιρροές. Την ημέρα που έγινε η δουλειά (δηλαδή στις 13 του μήνα), το στηθαίο του

μπαλκονιού έκανε μια μεγάλη ρωγμή από τη μία άκρη ως την άλλη, ενώ έφυγε ένα τρίγωνο κομμάτι στο κέντρο. Μόλις το ακούω, βγαίνω έξω και κοιτάζω: Όντως έχει φύγει ένα τριγωνικό κομμάτι από το κέντρο του στηθαίου, καθώς οι ρωγμές εκεί σχηματίζουν ένα ισόπλευρο τρίγωνο. "Ένιωθα σα να πάλευα 14 γύρους με τον Κάσιους Κλέη", είπε ο "μάγος" στον ανηψιό μου. Μακάρι ν' αρχίσουν να μας πηγαίνουν καλύτερα τα πράγματα, μα δεν το βλέπω τόσο εύκολο. Πάντως, η σημερινή μέρα ήταν ασυνήθιστη, γεμάτη συγκινήσεις...

Δευτέρα, 22 Φεβρουαρίου 2016

Εικόνες του Matrix: Νωρίς το πρωί, επιστρέφοντας από το σχολείο όπου έχω αφήσει τον Χάρη, ακούω το κουδούνι να χτυπάει. Σύντομα η φωνή του διευθυντή αντηχεί στις γύρω γειτονιές, μάλλον παραπονιάρικη: "Έχω παρατηρήσει ότι ορισμένα παιδιά τρέχουν στο προαύλιο αλλά δεν βλέπουν πού πάνε, και πέφτουν πάνω στους άλλους σαν τυφλά! Να προσέχετε λίγο, να μη γίνεται αυτό, μπορεί να χτυπήσει κανένας!". Ένα από τα πολλά απίστευτα κι όμως αληθινά κατορθώματα των σημερινών παιδιών: Τα έχω ακούσει κι από άλλους, μου τα λέει και η αδελφή μου, η οποία τώρα πια εργάζεται σαν δασκάλα στο Αργοστόλι... ☺

Πάντως, ο Χαρούλης δεν έχει καμία σχέση με τέτοια πράγματα· ξέρει τι κάνει και πού πάει, ενώ εκτιμά δεόντως την ηρεμία και την υπευθυνότητα. Μόλις επιστρέφει από το σχολείο κάθε απόγευμα, το πρώτο πράγμα που κάνει είναι να βγάλει έξω τα βιβλία του για να μελετήσει χωρίς να του το πει κανένας. *Ποιό άλλο παιδί της ηλικίας του τα κάνει αυτά;*

Ακόμη, μας πληροφορεί ότι: "Όταν βγαίνει η δασκάλα από την τάξη, τα παιδιά κάνουν φοβερή φασαρία και μένα με πιάνει το κεφάλι μου! Γι' αυτό κι εγώ πάω και λέω στη δασκάλα ότι μ' έχει πιάσει πονοκέφαλος από τις φωνές!"

"Σοβαρά; Κι εκείνη τι κάνει;" τον ρωτάω.

"Έρχεται και τους φωνάζει!"

Τα 'χουμε ξαναπεί: Μου παραμοιάζει αυτό το παιδί...

Πέμπτη, 25 Φεβρουαρίου 2016

☺ Το βράδι ο μικρός είναι πάλι εδώ και βλέπουμε μαζί τηλεόραση. Κάθεται πάνω στον βραχίονα του καναπέ δίπλα μου, γέρνει πάνω μου όλη την ώρα και μου κρατάει το χέρι όλο τρυφερότητα. Σε μια στιγμή, η μαμά φυλλομετράει ένα πρόχειρο τετράδιο και ανακαλύπτει τυχαία ένα καινούργιο ποιηματάκι του μικρού, που έχει γράψει μόνος του, χωρίς να το δείξει σε κανέναν:

‡ Η σούπερ νονά
Ησυχία, περπατάει η νονά
στο εργαστήρι η τέλεια νονά
σούπερ ήρωας η τέλεια νονά
η πιο όμορφη, η θεά, η σούπερ νονά
που τα καταφέρνει όλα ‡

Λοιπόν; Πόσες γυναίκες λαβαίνουν τέτοια γράμματα λατρείας;

Εικόνες του Matrix – Μιλούνια οι πρόσφυγες: Εδώ και κανένα δίμηνο, μεγάλα πλήθη προσφύγων καταφθάνουν στην Ελλάδα από τη Συρία μα και από άλλες εμπόλεμες χώρες. Ο αριθμός τους είναι δύσκολο να υπολογιστεί -μπορεί να ανέρχεται και στο εκατομμύριο. Δεν μπορούν να πάνε αλλού, επειδή οι άλλες χώρες έχουν κλείσει τα σύνορά τους. Μονάχα η Ελλάδα τα αφήνει ανοιχτά, προφανώς επειδή δεν της αφήνουν άλλη επιλογή οι Μεγάλες Δυνάμεις. Οι πρόσφυγες έχουν ήδη κατακλύσει τον Πειραιά και τα νησιά, σύντομα όμως θα βρίσκονται παντού.

Έτσι, παρά την διαρκώς επιδεινούμενη οικονομική κρίση, οι Έλληνες περιμαζεύουν τους πρόσφυγες, τους παρέχουν διαμονή, διατροφή, φάρμακα και οτιδήποτε άλλο χρειάζονται. Εγώ, πάντως, δεν τους λυπάμαι: Ξέρω ότι σε δυο-τρία χρόνια, όλοι αυτοί που τώρα προξενούν τον οίκτο θα έχουν πιάσει τις καλύτερες δουλειές (λόγω "εργατικότητας"), θα αγοράζουν ή θα νοικιάζουν τα καλύτερα σπίτια και θα το παίζουν κύριοι.

Ήδη συζητείται να τους δίνει το κράτος δουλειά με βασικό μισθό 600 ευρώ το μήνα, τη στιγμή που ο μέσος

Έλληνας ψωμολυσάει και αδυνατεί να βρει οποιαδήποτε εργασία.

Παρεπιπτόντως: Κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής οι ελληνικές πόλεις βομβαρδίζονταν ανηλεώς, κόσμος λιμοκτονούσε και πέθαινε, ωστόσο κανένας Έλληνας δεν πήρε τα μπογαλάκια του για να πάει πρόσφυγας σε άλλες χώρες. Τότε δεν υπήρχε αυτή η δυνατότητα. Πώς ξεσηκώνονται όλοι αυτοί τώρα; Πού βασίζονται;

Σαφέστατα, η μαζική έφοδος των προσφύγων αποτελεί ακόμα μία επίθεση των Μεγάλων Δυνάμεων, που σκοπό έχει να καταστρέψει ολοσχερώς την Ελλάδα. Οι μυστικές εγκληματικές εταιρείες, που διαφεντεύουν τον κόσμο, βλέπουν ότι παρά την συνεχιζόμενη οικονομική κρίση οι Έλληνες αντέχουν, οπότε σκέφτηκαν αυτή την πλεκτάνη για να γίνει η κατάσταση ανυπόφορη: Δημιουργούν πολέμους στις διπλανές χώρες και μετά εξωθούν τους κατοίκους (ίσως τους τάζουν λαγούς με πετραχείλια, ίσως τους αναγκάζουν τα κυκλώματα, ίσως να τους πληρώνουν κιόλας) να εγκαταλείπουν τη χώρα τους και να κουβαλιούνται κατά χιλιάδες στην ήδη βουλιαγμένη Ελλάδα. Όσο για τους Ευρωπαίους, έχουν δηλώσει ξεκάθαρα ότι απαιτούν από την Ελλάδα να δέχεται και να περιθάλπει τους πρόσφυγες, ακόμη κι αν αυτοί είναι εκατομμύρια...

Σάββατο, 12 Μαρτίου 2016

☺ Ευχάριστο πρωινό στο σαλόνι, μαζί με τη θεία Ερμιόνη και τον Χαρούλη. Ο μικρός έχει στριμωχτεί στον βραχίονα του καναπέ δίπλα μου, γέρνει όλος πάνω μου και παίζει διαρκώς με το χέρι μου, σα να ήταν παιγνίδι. Στο μεταξύ, με απασχολεί συνέχεια, με μόνιμο θέμα την ηλικία μου:

“Νονά, το ξέρω πως είσαι 50 χρονών!”

“Δεν σου έχω πει πως είμαι 27;”

“Όχι, είσαι μεγαλύτερη από το μπαμπά μου, είσαι 50!”

“Και δυο!” πετάγεται η θεία Ερμιόνη.

“Άρα, 52! Θα το πω σε όλους! Αλλά θα βγω και στην τηλεόραση, και θα πω ότι είσαι 72 χρονών, για να το μάθουν όλοι!”

“Μπα; Γιατί θα πεις έτσι;”

“Για να μη θέλει κανείς να σε παντρευτεί, να μείνεις πάντα μόνη σου!” λέει ο μικρός, ενώ συνεχίζει να παίζει με το χέρι μου χτυπώντας το πάνω στο πόδι του.
“Και γιατί θέλεις να μην παντρευτώ και να μείνω πάντα μόνη μου;”

“Άσε καλύτερα!”

Τα χαριεντίσματα συνεχίζονται για κανένα μισάωρο χωρίς διάθεση σταματημού, οπότε η θεία Ερμιόνη σηκώνεται, μας αποχαιρετά και φεύγει.
“Μάλλον η θεία εκνευρίστηκε με αυτή την κατάσταση”, λέω στη μαμά.
“Εδώ εγώ άρχισα να εκνευρίζομαι! Το παράκανες με τον μικρό σήμερα!”
Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιώ ότι “Ο μικρός κολλάει πάνω μου σαν στρείδι μόνον όταν έρχεται κάποιος για επίσκεψη! Όταν είμαστε μόνοι μας δεν κάνει έτσι!”
“Είναι πολύ εγωιστής, σε θεωρεί κτήμα του”, λέει η μητέρα μου. “Κι άλλη φορά πρόσεχε σε παρακαλώ, όταν έχουμε κόσμο. Δεν έδωσες καμία σημασία στη θεία Ερμιόνη και μπορεί να παρεξηγηθεί! Εκείνη σε συμπαθεί και θέλει την παρέα σου, εσύ όμως την έγραψες σήμερα!”
“Δίκιο έχεις, παρασύρθηκα... Παραήταν χαδιάρης ο μικρός αυτή τη φορά”.
“Άλλη φορά να του κόψεις τον βήχα! Να μη σε κάνει ό,τι θέλει! Είναι υποκριτής και γαλίφης, αυτό το 'χει πάρει από τη μάνα του!”
“Και το πνεύμα αντιλογίας το 'χει πάρει από τον θείο του το Θάνο!” αντιτάσσω και η μαμά με αγριοκοιτάζει...

* * * *

Παρασκευή, 18 Μαρτίου 2016

Προς το παρόν, τα μαθήματα στις κόρες του Ξιφαρά συνεχίζονται σχετικώς ομαλά, αν εξαιρέσουμε τη γνωστή χαζομάρα της Θεωνίτσας: Κομπιάζει σε κάθε γραμμή, κάνει λάθη σε κάθε γραμμή (ανάγνωση, μετάφραση, ασκήσεις), αν χρειαστεί να σκεφθεί οτιδήποτε την πιάνει κολούμπρα και κλαίει για κανένα μισάωρο. Από την άλλη, οι μικρές γελάνε πολύ τελευταία: ξεκαρδίζονται στα καλά καθούμενα, με γράφουν όταν τις μαλώνω και μου σπάνε τα νεύρα. Σήμερα τους φώναξε ο πατέρας τους κι έκτοτε το βουλώνουν.

Όσο για μένα, βρίσκομαι πάντα σε επιφυλακή και σημειώνω την κάθε αντίδραση που παρατηρώ εκεί μέσα. Και κάτι ακόμη: Όποτε βλέπω στο δρόμο μου άδεια τενεκεδάκια του ενεργειακού αναψυκτικού HELL, όχι μόνο δεν αποστρέφω το βλέμμα αλλά τα μαζεύω κιόλας (!) με σκοπό ν' αφήνω αυτά τα "μηνύματα" στην αυλή όποιου μαλάκα μου σπάει τα νεύρα (αυτό θα πει πνευματική πρόοδος!). Το έχω κάνει ήδη μια φορά στην αυλή του Αργύρη, ένα απόγευμα που με τσάντισε...

Απόψε το ξανάκανα όχι επειδή είχα λόγο, αλλά επειδή έτυχε να βρω το τενεκεδάκι μόλις λίγα μέτρα μακριά από το σπίτι του -ο πειρασμός ήταν πολύ μεγάλος! Έτσι, το πήρα και το άφησα ακριβώς πλάι στη θέση που παρκάρει ο κύριος το αμάξι του. Σίγουρα το είδε μόλις ήλθε από τη δουλειά· δεν ανέφερε τίποτα αλλά φαντάζομαι την τσαντίλα του...

Σήμερα ήταν όλοι τους πολύ χαρούμενοι επειδή οι νεαρές είχαν πάρει τον σχολικό τους έλεγχο. Μου τους έδειξαν κιόλας ("Να τους δει κι ένα άτομο που ξέρει", δήλωσε ο Αργύρης), και τους είπα μπράβο. Έχουν σε όλα τα μαθήματα δεκάρια (τι άλλο;) εκτός από ένα εννιάρι η Μάρθα και δυο εννιάρια η Θεώνη. Και γι' αυτό το λόγο η χαϊδεμένη έκλαιγε όλο το πρωί, όπως με πληροφόρησε ο Αργύρης. "Ρώτησα τη δασκάλα για τα κορίτσια και δεν ήξερε τι να μου πει! "Κύριε Ξιφαρά, τι να σας πω, δεν έχω λόγια: Είναι πολύ καλά παιδιά, πάντα διαβασμένες, άριστες σε όλα!" Κι εγώ, όμως, από τη μεριά μου, θα κάνω ό,τι

μπορώ γι' αυτές: Θα τις εκτοξεύσω στα ύψη!" κατέληξε ο Αργύρης, φουσκώνοντας από υπερηφάνεια. *Πώς ακριβώς θα τις εκτοξεύσεις, Ρούλη; Όπως εκτόξευσες και τον εαυτό σου μέσω κυκλωμάτων;*

Αργότερα, αφού έχω φθάσει στο σπίτι, έρχεται ο ανηψιός Γιάννης και μας πληροφορεί ότι είναι πολύ στενοχωρημένος επειδή χθες πήγε επίσκεψη στην πρώην γυναίκα του αλλά τσακώθηκαν κι εκείνη τον έβριζε πως είναι άχρηστος και αχαΐρευτος, πως της έφαγε τα νιάτα της και την εμπόδισε να σπουδάσει (!)

"Γίνεται να μη την ξαναδώ στα μάτια μου; Και να σταματήσει η Υβόννη τα γερμανικά μαζί της!" πετάγεται η μαμά θυμωμένη.

"Αυτό δεν γίνεται, εγώ δεν έχω πρόβλημα μαζί της και αν σταματήσω χωρίς αιτία, το κλίμα θα βαρύνει πολύ περισσότερο!" απαντώ, ενώ μόλις τότε συνειδητοποιώ ότι η μητέρα μου με αντιμετωπίζει εντελώς διαφορετικά από τους άλλους ανθρώπους:

* Η φίλη μας η Θεώνη είναι όλο νεύρα τελευταία επειδή την ημέρα των γενεθλίων της (11 Μαρτίου) έτυχε να δουλεύει στο σπίτι της Μάντυ αλλά δεν της έδωσαν κανένα δώρο, ούτε παραπάνω λεφτά. Για μερικές βδομάδες δεν θα πάει για δουλειά εκεί, με πρόφαση ότι δεν νιώθει καλά, ενώ σκέφτεται να μην ξαναπάει ποτέ. Η μαμά συμφωνεί ανεπιφύλακτα: "Αφού δεν την υπολογίζουν, να σταματήσει! Μόνο έτσι θα καταλάβουν την αξία της!" Κι ας χάσει η Θεώνη 500 ευρώ το μήνα που της δίνουν για τρεις φορές τη βδομάδα που δουλεύει κάτω από ιδανικές συνθήκες: Κάνει ό,τι θέλει, χωρίς κανέναν έλεγχο, ούτε πίεση πάνω από το κεφάλι της.

* Την εποχή που η αδελφή μου δούλευε στα "Τρία Κυκλάμινα", καμιά φορά παραπονιόταν για τα αφεντικά της πως έχουν πολλές απαιτήσεις και δεν σέβονται τους υπαλλήλους. "Έτσι μου 'ρχεται να τα βροντήξω όλα κάτω και να φύγω από κει μέσα!" έλεγε η Αλίκη. "Αν δεν την σέβονται, να σηκωθεί να φύγει από κει, τι τη θέλει τέτοια δουλειά;" συνηγορούσε η μαμά. Δηλαδή, δεν είχε κανένα πρόβλημα να αφήσει η Αλίκη οκτάωρη δουλειά με ένσημα, χώρια τα φαγητά που έφερνε κάθε

νύχτα από εκεί...
* Όταν όμως εγώ παραπονιέμαι για την τρέλα και τα καμώματα του Αργύρη Ξιφαρά, που δεν τον αντέχω ούτε λεπτό, η μαμά δεν ανέχεται ν' ακούει το παραμικρό! Τρέμει μήπως τον παρατήσω καμιά ώρα και συνεχώς μου λέει "Κάνε υπομονή (= κάτσε να σε πηδήσει), πρόσεχε μη χάσεις τη δουλειά σου, παίρνεις λεφτά απ' αυτόν!" (80 ευρώ το μήνα...).

Κυριακή, 27 Μαρτίου 2016

Η νύχτα που πέρασε ήταν πολύ δύσκολη: Αρχικά, ο ανηψιός Γιάννης και άλλοι φίλοι μαζεύτηκαν στο σπίτι του Βαγγέλη για να γιορτάσουν την ονομαστική γιορτή του τελευταίου, που ήταν προχθές. Όμως, κατά τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα ο Γιάννης θεώρησε καλό να τους κουβαλήσει όλους στο δικό του σπίτι, ακριβώς από πάνω μας, για να συνεχίσουν το γλέντι μπεκροπίνοντας και ακούγοντας μουσικές στο διαπασών μέχρι το πρωί! Η μητέρα μου κι εγώ αναγκαστικά ξενυχτήσαμε και το πρωί η μαμά είχε νεύρα και πονοκέφαλο. "Απορώ πώς αντέχουν ν' ακούνε μουσική τόσες ώρες! Σίγουρα κάτι έχουν πάρει αυτοί!" της λέω κι εκείνη μου κάνει νόημα να μη μιλάω έτσι μπροστά στον Χαρούλη, ο οποίος είναι εδώ από χθες βράδι.

Μετά από αρκετή αμφιταλάντευση ("να μην ανησυχήσουμε τα παιδιά, ας τους αφήσουμε να διασκεδάσουν λίγο ακόμη"), γύρω στις 9:00 το πρωί η μητέρα μου πάει τελικά επάνω και λέει στον Γιάννη να χαμηλώσει το στέρεο. "Μα γιατί δεν μου το λέγατε νωρίτερα, να χαμηλώσω τη μουσική; Δεν ήξερα ότι ακούγεται κάτω!" της κάνει εκείνος. *Δουλευόμαστε και μεταξύ μας τώρα...* Εντέλει, ο ανηψιός θα μειώσει την ένταση της μουσικής αλλά το στέρεο θα εξακολουθήσει να ακούγεται ως τις 1:00 το μεσημέρι...

☺ Ο Χάρης δεν πολυπήρε χαμπάρι τι γινόταν όλη νύχτα, κοιμόταν του καλού καιρού. Τώρα η ώρα είναι 11:00 το πρωί και ο μικρός παρακολουθεί ποδοσφαιρικούς αγώνες στην τηλεόραση εδώ και τρεις ώρες. Δεν θέλει να δει μίκυ μάους, καθότι προτιμάει το ποδόσφαιρο από τα κινούμενα σχέδια. Στα

διαλείμματα σηκώνεται και παίζει στο χαλί με τα στρατιωτάκια του: Οι πολεμιστές γίνονται ποδοσφαιριστές κι ένας βώλος γίνεται μπάλα. Άλλοτε παίζει με μια τράπουλα: Τώρα τα χαρτιά γίνονται ποδοσφαιριστές κι ένα ζάρι παριστάνει τη μπάλα. Μετά πάλι ξαπλώνει στον καναπέ και παρακολουθεί ξανά ποδόσφαιρο στην τηλεόραση.

Λίγο πριν το μεσημεριανό φαγητό, πάω για ψώνια και όταν γυρίζω βλέπω τον Χαρούλη να παρακολουθεί κινούμενα σχέδια. Δεν πιστεύω στα μάτια μου.

“Πώς και δεν βλέπεις ποδόσφαιρο;” τον ρωτάω.

“Δεν με αφήνει η γιαγιά!” μου κάνει ο μικρός με παραπονεμένο ύφος.

“Ε, μα όλο ποδόσφαιρο, ποδόσφαιρο! Όχι, δεν θα δει άλλο!” φωνάζει η μάνα μου μέσα από την κουζίνα...

Κατά τ' άλλα, το οικογενειακό μας σήριαλ καλά κρατεί: Ο Γιάννης παραμένει άνεργος κι επιδίδεται μετά ζήλου σε γλέντια, γκόμενες, ποτά, τσιγάρα και ξενύχτια. Ο Νάσος έχει μπει σε νέο πρόγραμμα body building, προσπαθεί να βάλει κι άλλον όγκο και πρέπει να τρώει δέκα γεύματα την ημέρα. Υπολογίζω ότι η διατροφή του μόνο στοιχίζει γύρω στα 2000 ευρώ το μήνα -χώρια όλα τα υπόλοιπα. Επιπλέον, πρόσφατα έσπασε μόνος του και πέταξε όλα του τα έπιπλα (αγορασμένα πριν από επτά χρόνια) κι έχει παραγγείλει καινούργια. Μονάχα ο καναπές στοιχίζει 800 ευρώ. *Πού τα βρίσκει τόσα λεφτά; Βγαίνουν τόσα φράγκα με 3-4 personal που έχει και μερικά αναβολικά που πουλάει στους μαθητές τους;*

Όσο για μας, εννοείται ότι συνεχίζουμε να βοηθάμε οικονομικά τους Μαρκάκηδες, έστω λιγότερο από πριν: Αναγκαστικά τους βοηθάει και η αδελφή μου, εφόσον η σύνταξη του μπαμπά έχει μειωθεί σημαντικά. Αυτό το μήνα, για παράδειγμα, σκάσαμε 200 ευρώ στο Νάσο για να δώσει την προκαταβολή για τον καναπέ και 400 ευρώ στο Γιάννη για να πληρώσει εγκαίρως τη δικηγόρο που θα κανονίσει την αποπληρωμή του δανείου του μέσω του νόμου Κατσέλη. Και έπεται συνέχεια...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιανουάριος-Μάρτιος 2016):*** Αυτούς τους μήνες είχα ελάχιστες νυχτερινές ενοχλήσεις -ειδικά το θέμα των οραμάτων φωτιάς το θεωρώ ουσιαστικά λυμένο:

Επεισόδια	Ιαν/ριος	Φεβ/ριος	Μάρτης
Οράματα φωτιάς:		1	1
Όνειρα με φλόγες:		1	1
Εφιαλτικό μήνυμα (κόλαση)	2	3	1
(παράδεισος/heaven)	4	3	
Καθαρές νύχτες:	27	21	23

Όσα επεισόδια εμφανίστηκαν, τα αποδίδω σε συγκεκριμένους παράγοντες και αβλεψίες εκ μέρους μου:

- Χρήση κινητού τηλεφώνου το βράδι
- Ύπνος ανάσκελα
- Ημέρες περιόδου
- Πολλή τηλεθέαση βράδι και νύχτα (πάνω από δυο ώρες), σκηνές φωτιάς
- Πολλά επεισόδια παρατηρούνται αφού σηκώθω και ανάψω το φως τη νύχτα...

Λεπτομέρεια: Δυο φορές μου ξεκίνησε συνάχι όμως σταμάτησε μέσα σε 2-3 μέρες, από μόνο του, χωρίς να πάρω κανένα φάρμακο. Θεωρώ το θέμα αξιοσημείωτο επειδή, από τότε που ήμουν μικρή, έτσι και ξεκινούσε ένα κρυολόγημα δεν σταματούσε αν δεν έκανε όλο τον κύκλο του, στη μέγιστη δυνατή έξαρση. Απλά, χάρη στη χρήση ισχυρών αντιισταμινικών το συνάχι διαρκούσε πέντε μέρες αντί πέντε μήνες...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Μάρτιος 2016):*** Εδώ και κανένα τρίμηνο έχω ανακαλύψει δυο ενδιαφέρουσες εκδοτικές πλατφόρμες, την Feeds και την Smash, με τις οποίες έχω ήδη εκδώσει τα δυο βιβλία “Forbidden Diary”, το “The Nox Chronicles” και το “Dream Oracles”. Η Smash, μάλιστα, εκδίδει σε διάφορες γλώσσες -άρα και σ' ελληνικά. Πειραματίστηκα με το “Νέμεσις” και με έκπληξή μου διαπίστωσα ότι μέσα σε λίγες μέρες παρουσιάζει περισσότερα downloads από οποιαδήποτε άλλη εκδοτική πλατφόρμα.

Επίσης, έχω ξαναεκδώσει το “The Nox Chronicles” και το διαδραστικό βιβλίο φαντασίας “Βανέσα” διανθισμένα με δική μου εικονογράφηση, που έχω δανειστεί από τα παλιά μου χειρόγραφα "Oceans of Fantasy"! Τα εικονογραφημένα έργα τα καταχωρώ στο Internet Archive και στο Google Play, όμως δεν βλέπω σπουδαία κίνηση – μάλλον επειδή τα εικονογραφημένα βιβλία πιάνουν πολλή μνήμη και ο πελάτης δεν αποφασίζει εύκολα να τα "κατεβάσει".

Επιπλέον, έχω καταχωρήσει στο Internet Archive τα έργα ζωγραφικής μου (σε πέντε άλμπουμ pdf των 20-25 σελίδων έκαστο), καθώς και τέσσερα παλιά διηγήματά μου. Ακόμη, στέλνω τα έργα ζωγραφικής μου στο Instagram και από εκεί τα μοιράζομαι (share) μέσω Twitter και Google. Βρίσκομαι σε υπερδιέγερση: απλά, δεν θέλω ν' αφήσω τίποτα απέξω...

Παρασκευή, 1η Απριλίου 2016

☺ Σήμερα το απόγευμα ο Χαρούλης είχε την πρώτη του εμπειρία με οδοντίατρο (μικρός άρχισε): Τον πονούσε ένας άνω τραπεζίτης και ο πατέρας του τον πήγε για εξαγωγή. Ο μικρός κλαψούριζε, φοβόταν (φυσικό είναι), ο γιατρός του έκανε τρεις ενέσεις, όμως ο Χάρης δεν τολμούσε ν' αντιδράσει επειδή ο Γιάννης τον αγριοκοίταζε. “Αύριο θα ξανάρθουμε, για να σου βγάλει ο γιατρός άλλο ένα δόντι!” του είπε αυστηρά, καθώς έφευγαν. Ο μικρός πήγε να κλάψει πάλι, όμως ο μπαμπάς του θύμισε πως είναι Πρωταπριλιά.

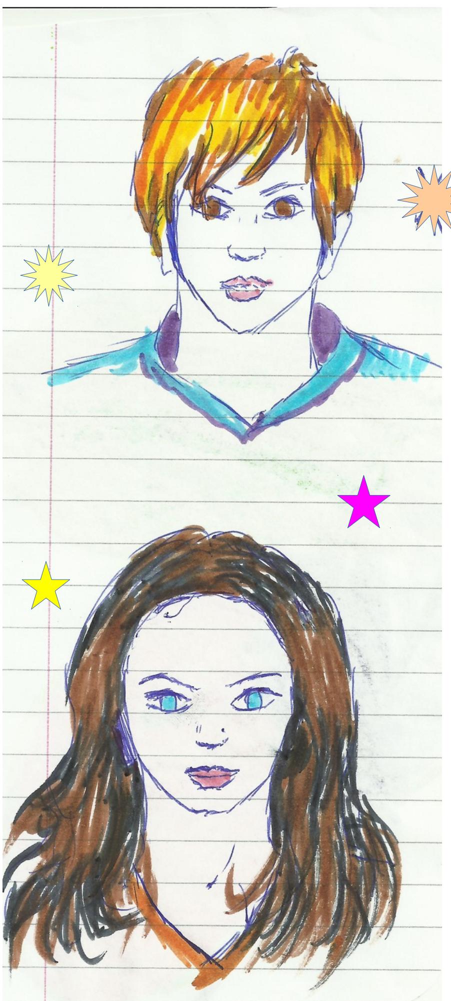
Αργότερα, στο σπίτι, ο μικρός θυμόταν την εμπειρία και του ερχόταν να βάλει ξανά τα κλάμματα, όμως ο Γιάννης του πέταξε ένα “σουτ!” και ο Χάρης έμεινε κάγκελο. Μετά γέλασαν και οι δυο μαζί. Και μια ***σύμπτωση:*** Στο σημερινό μάθημα γραμματικής που έκανα στις εγγονές της Θεώνης, υπήρχε η εξής φράση: “He is going to the dentist this afternoon”...

Εικόνες του Πλέγματος: Ο 15χρονος γιος του Γρηγόρη, ο επονομαζόμενος "πρέσβης", που θεωρείται μεγαλοφυία και κάθε χρόνο πριβιβάζεται στο γυμνάσιο με άριστα, δεν πέρασε στο Lower των γαλλικών παρόλο που έκανε ιδιαίτερα από μικρός. Ομοίως, ο 14χρονος γιος της Μάντυ δεν πέρασε στο Lower των

αγγλικών, παρόλο που έκανε ιδιαίτερα μαθήματα από μικρός, χώρια που η μητέρα του είναι Ελληνοαμερικανίδα. Η θεία Ερμιόνη μας πληροφόρησε τα παραπάνω δίχως να πετάξει την παραμικρή σπόντα ότι οι δασκάλες ίσως να φταίνε για την αποτυχία των φυντανιών. Μόνο σε μένα όλοι τα λένε αλλιώς, και πρέπει να εξηγώ στους ψυχωτικούς γονείς για ποιό λόγο οι ιδιοφυίες τους παίρνουν 19 στο διαγώνισμα και όχι 20...

Πέμπτη, 14 Απριλίου 2016

☺ Ο Χαρούλης είναι ερωτευμένος: Την λένε Εύα, πηγαίνει στην τετάρτη δημοτικού και όποτε τον βλέπει, τον κυνηγάει σε όλο το προαύλιο, λέει.

"Θα ήθελα να 'ταν αδελφή μου!" καταλήγει γελαστά. "Τότε θα την είχα στο σπίτι, θα τη χάιδευα και θα τη φιλούσα όλη μέρα!"

"Δεν γίνεται ν' αγαπάς την αδελφή σου! Και θα παντρευόταν άλλον κάποτε!"

"Δεν με νοιάζει!"

Αργότερα, ενώ καθόμαστε στο σαλόνι μαζί με τον Θάνο και τη Χριστίνα, ο μικρός τρέχει στην κουζίνα και φέρνει ψωμί και μερέντα. Προθυμοποιείται να μας κεράσει όλους και μετά τρώει και ο ίδιος δυο φέτες, που τις αλείφει μόνος του, μ' ένα μαχαίρι. Μετά από λίγο, έτσι ξαφνικά, τρέχει και βγάζει τη φωτογραφία του "Ανρί" από τη θέση της. Μου τη δίνει στο χέρι και μου λέει σοβαρά:

"Αυτόν δεν θέλω να τον ξαναδώ, να τον βγάλεις από το κάδρο!"

"Μα γιατί, τι σε πειράζει ο Ανρί;"

"Δεν θέλω να τον βλέπω! Να

βάλεις στη θέση του κάποιον από την οικογένεια, τον μπαμπά, ή το Νάσο, τη γιαγιά, εμένα!”

Μόλις φεύγει ο μικρός, ο Ανρί επιστρέφει στη θέση του. Στις μέρες που ακολουθούν ο μικρός επιμένει στο αίτημά του, πάντα σοβαρός. Αλλά δεν θα του κάνω αυτή τη χάρη...

Τετάρτη, 20 Απριλίου 2016

☺ Δυσάρεστα νέα: Η δεσποινίς Εύα αγαπάει άλλον, ένα παιδί της πέμπτης τάξης. “Δεν με νοιάζει, αδιαφορώ! Δεν την αγαπάω πιά! Δηλαδή, την αγαπάω, αλλά όχι τόσο! Κι αυτόν θα τον πιάσω και θα του πω: Μήπως η Εύα είναι λίγο μικρή για σένα;” δηλώνει ο Χάρης σκεπτικός, ενώ επιστρέφουμε από το σχολείο. Πάντως, δεν πτοείται: θα παραμείνει πιστός στην Εύα μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς.

Πάντως, αυτό δεν είναι το μοναδικό ερωτικό πρόβλημά του: “Είναι κάτι κορίτσια στο σχολείο, που με κυνηγούν παντού και με φωνάζουν "Ζάχαρη"! Να πας να το πεις στον διευθυντή!” λέει στη μαμά του.

“Δεν μπορώ να πω κάτι τέτοιο στον διευθυντή”, απαντά εκείνη και ο μικρός συνοφρυώνεται αμέσως.

“Μα με κοροϊδεύουν...” κλαψουρίζει.

“Δεν είναι κακό που τα κορίτσια σε φωνάζουν "ζάχαρη"! Αν σε φώναζαν τα αγόρια έτσι, τότε θα ήταν κακό!” του κάνω εγώ...

Άκρως κουφό και απόρρητο: Η ιστορία ξεκινά την 1η Απριλίου (πρωταπριλιά) όταν λαβαίνω ένα e-mail, σύμφωνα με το οποίο η ηλεκτρονική μου διεύθυνση κερδίζει 920.000 δολλάρια σε μια λοτταρία! Αναφέρονται κάποια νούμερα (τύπου μπίνγκο) που κερδίζουν κι εγώ υποτίθεται ότι τα έχω. Με συμβουλεύουν να μην γνωστοποιήσω σε κανέναν τα κέρδη μου και να απαντήσω αμέσως.

Σαφώς, δεν είμαι τόσο ηλίθια ώστε να πιστέψω ότι εγώ έχω κερδίσει σε οποιαδήποτε λοτταρία και μάλιστα χωρίς να έχω λάβει μέρος σ' αυτήν (!), ωστόσο λέω να παίξω το παιγνίδι τους. Έτσι, ζητώ περαιτέρω πληροφορίες και μαθαίνω τα εξής ενδιαφέροντα: Η εταιρεία που διοργανώνει τη λοτταρία

ονομάζεται "Graphic Prize Claim Agency", βρίσκεται στο Γιοχάνεσμπουργκ (!), υπεύθυνος είναι κάποιος κύριος Kevin Victor. Για να μπορέσω να παραλάβω τα κέρδη, πρέπει ή να πάω στο Γιοχάνεσμπουργκ, ή να απευθυνθώ στο δικηγορικό γραφείο Joyce Krueger Chambers. Η κυρία Krueger μου ζητάει 1320 $ εκ των προτέρων και 5000 $ μετά, μέσω Western Union ή Moneygram. *Δηλαδή, όλη η φασαρία γίνεται για να μου φάνε τουλάχιστον τα 1320 $...*

Στη συνέχεια, αναζητώ στο Google το λόγω δικηγορικό γραφείο μα δεν βρίσκω τίποτα. Ομοίως, δεν υπάρχει καμία δικηγόρος Joyce Krueger στη Νότια Αφρική. Αντιθέτως, το όνομα της εν λόγω κυρίας παραπέμπει σε ιστότοπους που προειδοποιούν για απάτες μέσω υποτιθέμενων λοτταριών (419 scam). Μέσω του διαφωτιστικού site Scam-o-matic μαθαίνω τα εξής ενδιαφέροντα:

* Η διεύθυνση και τα τηλέφωνα που μου έχουν δώσει ανήκουν πιθανότατα σε Νιγηριανούς που ζουν στη Νότια Αφρική και επιδίδονται σε τέτοιες απάτες. Οι τύποι αυτοί είναι επικίνδυνοι και κατηγορούνται συχνά για απαγωγές, φόνους κι εξαφανίσεις. *Δηλαδή, αν δοκίμαζα να πάω στο Γιοχάνεσμπουργκ για να παραλάβω η ίδια τα χρήματα, μπορεί να εξαφανιζόμουν πουθενά...*

* Δεν γίνεται να κερδίσεις αν δεν έχεις αγοράσει λαχνούς *(φυσικά...)*

* Οι αληθινές λοτταρίες δεν επικοινωνούν με τους νικητές μέσω e-mail, ούτε χρησιμοποιούν yahoo, gmail και τα παρόμοια.

* Δεν υπάρχουν εταιρείες τυχερών παιγνιδιών τόσο φιλάνθρωπες ώστε να δίνουν χρήματα απλά επιλέγοντας στην τύχη μια ηλεκτρονική διεύθυνση. Δεν σου λένε να κρατήσεις τα κέρδη σου κρυφά, δεν ζητούν πληρωμές για κανένα λόγο, ούτε σου δίνουν τηλέφωνα επικοινωνίας.

* Οι ηλεκτρονικές διευθύνσεις που μου έχουν δώσει μπορεί να βρίσκονται οπουδήποτε στον κόσμο.

* Τα χρήματα που στέλνονται μέσω εταιρειών όπως η Western Union και η Money-gram, είναι μη ανιχνεύσιμα. Κοινώς, είναι αδύνατο να βρεις ποιός τα παίρνει τελικά...

Προβληματισμοί

Μεγάλη Τρίτη, 26 Απριλίου 2016

Μια διαφορετική ενδοσκόπηση: Σήμερα το πρωί η θεία Ερμιόνη είχε τη γενναιοδωρία να μου δώσει πέντε ευρώ για ν' αγοράσω "κανένα σουτιέν, κάλτσες, ή κιλότες”. Εγώ τα δέχθηκα με χαμόγελο. Επισης έχω λάβει 50 ευρώ από τη Θεώνη και 15 από την Πόπη, ως δωράκια για το Πάσχα. Σαφώς, οι ανωτέρω χειρονομίες (ειδικά της Ερμιόνης και της Πόπης) δείχνουν ότι με θεωρούν ζητιάνα. Έτσι με θεωρούσαν πάντα, απλά μόλις πρόσφατα το συνειδητοποίησα. Μέσα στην οικογένεια θεωρούμαι υπηρέτρια, στη γειτονιά θεωρούμαι ζητιάνα. Κι αν το είχα συνειδητοποιήσει αυτό νωρίτερα και αν φερόμουν ανάλογα, θα είχα γλυτώσει από πολλά...

Όλα αυτά τα χρόνια που πάσχιζα να αποδείξω ότι είμαι μορφωμένη, πετυχημένη, διαννοούμενη, γραμματέας, δασκάλα κλπ, όχι μόνο έκανα μια τρύπα στο νερό αλλά προκάλεσα το μίσος ολονών. Σε όσους χώρους εργασίας βρέθηκα, το ίδιο ήμουν πάντα, υπηρέτρια και ζητιάνα. Γι' αυτό βρισκόμουν πάντα στην κατώτερη βαθμίδα της ιεραρχίας και αμοιβόμουν με τον κατώτερο δυνατό μισθό. Όποτε δοκίμασα να βελτιώσω τη θέση και τον μισθό μου, δέχθηκα λυσσαλέο πόλεμο κι εξαναγκάστηκα σε παραίτηση.

Η ουσία είναι ότι πέρα από τη γειτονιά εγώ δεν έχω πουθενά θέση, γι' αυτό και όπου αλλού βρεθώ εισπράττω διαρκώς κοροϊδίες, εχθρότητα, απόρριψη. “Μερικοί άνθρωποι όπου και να πάνε δημιουργούν προβλήματα. Καλύτερα να μην πηγαίνουν πουθενά!” μου πέταξε κάποτε μια παλιά συμμαθήτρια, όταν έτυχε να συναντηθούμε μια φορά σε μια συγκέντρωση παλιών συμμαθητών. Αυτή η φράση συνοψίζει την αλήθεια που δεν είχα κατανοήσει τόσο καιρό – μόνο που δεν δημιουργώ εγώ τα προβλήματα· οι άλλοι μου τα δημιουργούν, επειδή είμαι ξένη ανάμεσά τους.

Ο ρόλος που καλείται να παίξει ο καθένας μέσα στο

Matrix είναι πολύ συγκεκριμένος και δεν αλλάζει, ό,τι κι αν κάνει κάποιος, όσα κι αν πετύχει. Ο ρόλος αυτός δεν εξαρτάται από την κοινωνική θέση της οικογένειας, ούτε από τις φυσικές ικανότητες του ατόμου: Μπορεί κάποιος να είναι γιος εφοπλιστή, ωστόσο μέσα στο σπίτι του καλείται να πάρει τον ρόλο του υπηρέτη και μέσα στη γειτονιά του τον ρόλο του αλήτη. Αυτούς τους ρόλους θα αναλαμβάνει ασυνείδητα, όπου κι αν βρεθεί. Αν προσπαθήσει να αποδείξει ότι αξίζει κάτι καλύτερο, κανείς δεν θα αναγνωρίζει την αξία του, όλοι θα δυσανασχετούν και θα εισπράττει πυρά από παντού. Ομοίως, μπορεί κάποιος να είναι μια μετριότητα στο σώμα και στο πνεύμα, στην οικογένειά του όμως μπορεί να πάρει τη θέση του ισχυρού ή του "ξύπνιου" και αυτή τη θέση θα έχει όπου κι αν βρεθεί. Να γιατί κανείς δεν έχει εκφράσει εχθρότητα για τις όψιμες ακαδημαϊκές επιτυχίες της αδελφής μου: Αυτή πάντα λογιζόταν ως "ξύπνια", "διαόλου κάλτσα", "ατσίδα" κλπ, παρόλο που μέχρι πριν από λίγα χρόνια δούλευε ως καμαριέρα.

Αντίθετα, όλοι λύσσαξαν όταν εγώ άρχισα να παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών. Παρόλο που ανέκαθεν ήμουν καλή μαθήτρια, γνωστή για τις ιδιαίτερες γνώσεις μου (ποτέ δεν με συγχώρησαν γι' αυτό), από τότε που ήμουν μικρή όλοι τους με φώναζαν "χαζή". Επί δεκαετίες πάσχιζα ν' αποτινάξω αυτή την ετικέτα από πάνω μου -και τώρα βλέπω το λάθος. Εφόσον χαζή με ήθελαν, χαζή έπρεπε να φαίνομαι σ' αυτούς. Ήμουν χαζή που δεν το φρόντισα...

Υπάρχουν δυο βασικοί ρόλοι που καθορίζουν το άτομο μέσα στην κοινωνία: Ο πρώτος ρόλος είναι αυτός που του δίνει η οικογένεια. Ο δεύτερος είναι αυτός που του δίνει η γειτονιά. *Τελικά, ο κόσμος είναι η γειτονιά σου.* Στο ευρύτερο επαγγελματικό ή κοινωνικό περιβάλλον αναπαράγεται ένας συνδυασμός των δυο παραπάνω ρόλων. Αν το άτομο προσπαθήσει να πετύχει κάτι διαφορετικό, δεν θα γίνεται πουθενά αποδεκτός και να δέχεται από παντού λυσσαλέο πόλεμο. *Όπως την έπαθα εγώ...*

Από τι εξαρτάται, όμως, η θέση του ατόμου μέσα στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα; Πιθανότατα από τις ανάγκες που τυχαίνει να έχει το Matrix τη στιγμή που γεννιέται το άτομο.

Έτσι, συντονίζει τους πάντες γύρω του, με τέτοιο τρόπο ώστε το άτομο να παίρνει τελικά τη θέση που του αναλογεί. Αν κάποιος δοκιμάσει να αντιταχθεί στον προδικασμένο του ρόλο, θα αντιμετωπίσει πόλεμο και περιφρόνηση, ενώ ό,τι κι αν κάνει, όσα κι αν καταφέρει, αυτός ο ρόλος δεν πρόκειται να αλλάξει.

Μην προσπαθείς να αλλάξεις τον ρόλο σου, αυτό δεν γίνεται. Προσπάθησε να τον εκμεταλλευτείς. Αν σε θέλουν υπηρέτη στο σπίτι, κάνε τον υπηρέτη. *Όμως, να θυμάσαι πως οι υπηρέτες πληρώνονται.* Αν σε θέλουν ζητιάνο, κάνε τον ζητιάνο. *Οι ζητιάνοι εισπράττουν χρήματα χωρίς να δουλεύουν.* Άλλωστε, η προσφορά τους στην κοινωνία είναι ανεκτίμητη: κάνουν όλους τους υπόλοιπους να αισθάνονται πολύ ανώτεροι. Αν πραγματικά θέλεις να πετύχεις κάτι άλλο, κάνε το κρυφά από τον οικογενειακό ή κοινωνικό σου περίγυρο. Μην λες κουβέντα σε κανέναν για τους στόχους σου. Χρησιμοποίησε ψευδώνυμα αν μπορείς. Φρόντισε, όμως, να μη σε υποψιαστούν σε καμία περίπτωση -αλλιώς μπορεί να χάσεις τα πάντα...

Μεγάλο Σάββατο, 30 Απριλίου 2016

Όλα ξεκίνησαν στις αρχές του μήνα, με μια σύντομη συζήτηση που είχε η μητέρα μου με τη γυναίκα του κυρ Τάσου, που μένει απέναντι. Με την κυρία λέμε μόνο μια καλημέρα, δεν έχει μπει ποτέ στην αυλή μας, εκείνο το πρωί όμως μπήκε και χαιρέτησε τη μητέρα μου, που λιαζόταν στη βεράντα.

"Μου αρέσει να κάθομαι στον ήλιο, τον απολαμβάνω!" της είπε η μαμά.

"Όσοι κάθονται στον ήλιο, κανένας δεν είναι ευτυχισμένος! Το διάβασα σ' ένα βιβλίο!" αποκρίθηκε η άλλη βλοσυρά.

Από τότε η μάνα μου το φυσάει και δεν κρυώνει: "Τι κουβέντα ήταν αυτή τώρα; Ακόμη και το ότι καθόμαστε στον ήλιο ζηλεύουν; Αν είναι δυνατόν!"

Το θέμα είναι ότι έκτοτε η υγεία της μητέρας μου πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο και δεν ρισκάρει πια να κάτσει στη βεράντα ούτε στιγμή! Η αρχή έγινε στις 5 του μήνα, μόλις παρέλαβα δυο μενταγιόν βαθμωτής ενέργειας (ένα για μένα κι ένα για τη μητέρα μου), που είχα παραγγείλει από το

εξωτερικό. Την ίδια μέρα κρυολογήσαμε και οι δύο με συνάχι και βήχα. Εγώ ανάρρωσα μέσα σε δυο μέρες, όμως ο βήχας της μαμάς επέμενε όλο και χειρότερος.

Μετά από δυο μέρες τη συμβούλεψα να βγάλει το μενταγιόν μέχρι να γίνει καλά. Ωστόσο δεν έλεγε να καλυτερέψει, πνιγόταν, έβγαζε φλέματα, από τα τραντάγματα πονούσαν φρικτά τα πλευρά της, έπαιρνε φάρμακα μα δεν έκαναν τίποτα, δεν κοιμόταν τη νύχτα, δεν ξέραμε τι να κάνουμε.

Στις 20 του μήνα την πήγαμε στο νοσοκομείο, της έδωσαν πιο δυνατά φάρμακα, ο βήχας πέρασε, όμως τώρα πονούν πολύ τα πόδια της, ιδίως το δεξί το σέρνει. Δεν μπορεί να περπατήσει πια ούτε μέσα στο σπίτι, με δυσκολία κάνει μερικά βήματα με μπαστούνι. Απ' ότι φαίνεται, εξαιτίας του βήχα τόσες μέρες κάποια κόκκαλα έχουν φύγει από τη θέση τους ή έχουν πάθει κάταγμα.

Στις 24 την ξαναπήγαμε στο νοσοκομείο, της έβγαλαν πλάκες, οι γιατροί είπαν πως τα κόκκαλα της λεκάνης έχουν καθήσει το ένα στο άλλο, δεν γίνεται τίποτα, το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να παίρνει δυνατά παυσίπονα.

Στις 26 ξύπνησε με φρικτούς πόνους στο κεφάλι και στο στομάχι. Έκανε εμετό, δεν μπορούσε να φάει τίποτα, κάποια στιγμή ανέβασε και πίεση. Προφανώς, το ευαίσθητο στομάχι της δεν άντεχε το πανίσχυρο παυσίπονο, οπότε το καταργήσαμε.

Στο εξής, η μαμά θα ζει με τον πόνο, με το ζόρι πια παίρνει τα πόδια της, δεν μπορεί να κάνει την παραμικρή δουλειά μέσα στο σπίτι, αρκετές ώρες τις βγάζει στο κρεβάτι. Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, σήμερα το πρωί την έπιασε διάρροια. *Το ένα πίσω από το άλλο, λες και την έχουν καταραστεί...*

Δεν τα βλέπω ρόδινα τα πράγματα: Όταν ο γέρος αρρωσταίνει συνεχώς, είναι θέμα χρόνου να πέσει για τα καλά στο κρεβάτι. Μακάρι να κάνω λάθος, μα πιστεύω πως αυτή είναι η αρχή του τέλους για τη μητέρα μου. Δυστυχώς, έρχεται πολύ πιο γρήγορα απ' όσο φανταζόμουν...

Δευτέρα του Πάσχα, 2 Μαΐου 2016

Εικόνες του Matrix: Χθες, ανήμερα του Πάσχα, σ' ένα χωριό της Κοζάνης δυο ροτβάιλερ κατασπάραξαν ένα πεντάχρονο αγόρι. Το παιδί και οι γονείς του ήταν προσκαλεσμένοι από έναν πάμπλουτο τύπο, ο οποίος έχει οκτώ ροτβάιλερ στο σπίτι του: τέσσερα από αυτά φυλάγονται σε μια περιφραγμένη αυλή και άλλα τέσσερα σε μια αποθήκη. Κατά τη διάρκεια του γλεντιού, κάποια στιγμή το παιδί ξέφυγε από τα μάτια των μεγάλων και ήλθε αντιμέτωπο με δύο από τα ροτβάιλερ, τα οποία ξαφνικά βρέθηκαν έξω από τον περιφραγμένο χώρο τους. Τα δυο αρσενικά σκυλιά όρμησαν πάνω του και το κατασπάραξαν, ενώ κανείς δεν μπορούσε να το βοηθήσει.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης αναφέρουν το γεγονός με τρόπο ψυχρό και διφορούμενο, ουσιαστικά ρίχνοντας το φταίξιμο στους γονείς, επειδή το παιδί ξέφυγε από την προσοχή τους έστω για ένα δευτερόλεπτο. Ούτε λόγος να κατηγορηθούν τα βρωμόσκυλα ή ο ιδιοκτήτης των βρωμόσκυλων. “Τα καημένα τα σκυλάκια δεν φταίνε”, τσαμπουνάνε όλοι οι αρρωστημένοι σκυλοκράτορες. Η ουσία: Το παιδί είναι νεκρό· τα κωλόσκυλα ζουν και βασιλεύουν και τον κόσμο κυριεύουν.

Λογικές παρατηρήσεις: α) Όποιος έχει ασχοληθεί έστω λίγο με μικρά παιδιά, ξέρει ότι είναι φύσει αδύνατον ένα νήπιο να μην ξεφύγει, έστω για λίγα δευτερόλεπτα, από την προσοχή των μεγάλων. β) Όταν διατηρείς οκτώ ροτβάιλερ (= φονιάδες) μέσα στο σπίτι σου και αυτά κατασπαράξουν κάποιον, όσο να 'ναι ευθύνεσαι κι εσύ γι' αυτό. γ) Πώς βρέθηκαν τα σκυλιά έξω από το χώρο τους; Άρα η πόρτα τους δεν ήταν κλειδωμένη. δ) Τα ροτβάιλερ και τα πίτμπουλ θεωρούνται ως τα πιο επικίνδυνα κι επιθετικά σκυλιά παγκοσμίως. Τα ανήψια μου φροντίζουν να αποκτούν μονάχα ροτβάιλερ (ο Λόκι) ή πίτμπουλ (η Φλόσυ). Αυτές οι ράτσες τους εκφράζουν, φαίνεται...

Πέμπτη, 12 Μαΐου 2016

Το ερωτικό σήριαλ “Θάνος-Χριστίνα” συνεχίζεται ακάθεκτο: Όπως κάθε Πάσχα, έτσι και φέτος η Χριστίνα πήγε να περάσει αυτές τις μέρες με την οικογένειά της, στη Λάρισα.

Το Μεγάλο Σάββατο και την Κυριακή του Πάσχα ο Θάνος έτυχε να βρίσκεται στο χωριό ενός φίλου του, γύρω στη μιάμιση ώρα απόσταση από το πατρικό της Χριστίνας. Της τηλεφώνησε, ζήτησε να βρεθούν, εκείνη όμως του έκανε τη δύσκολη: "Πού να τρέχουμε τώρα, είναι πολύ μακριά, δεν μπορώ τώρα, ξαναπάρε, τώρα δεν μπορώ να μιλήσω, είμαι στην εκκλησία, κλπ.

Όταν η κυρία επιστρέφει στην Αθήνα την Τρίτη του Πάσχα, εξακολουθεί να αποφεύγει τον Θανάση, μάλλον επηρεασμένη από τους γονείς της που δεν θέλουν ούτε ν' ακούσουν γι' αυτόν. Έκτοτε ο ανηψιός μου είναι πυρ και μανία, θέλει να την χωρίσει εδώ και τώρα, ξεφυσά διαρκώς έξαλλος όσο ποτέ, και δηλώνει σοβαρά ότι "Τέσσερα χρόνια είχα σχέση με μια κουράδα που δεν μου πρόσφερε τίποτα! Το μόνο που της αξίζει, όπως σε όλες τις γυναίκες, είναι καυτό λάδι στη μούρη!"

Εντέλει, της στέλνει μήνυμα χωρισμού στο κινητό και την καλεί να έλθει να πάρει τα πράγματά της. Συναντιούνται στο δρόμο, της δίνει ό,τι είναι να της δώσει, και της ανακοινώνει φωνάζοντας με στόμφο: "Είσαι μια πουτάνα, στα τέσσερα χρόνια που είμαστε μαζί έχεις πάει τουλάχιστον με πεντακόσιους! Δεν σου αξίζει ούτε να σε φτύσω, θα σε έριχνα μέσα στο βόθρο αλλά δεν θέλω να βρωμίσει ο βόθρος!"

Η Χριστίνα δεν τολμάει ν' αντιμιλήσει, κάνει μονάχα έναν μορφασμό, αλλά ο Νάσος αυτό το εκλαμβάνει ως... ομολογία και την αρχίζει στις γρήγορες: Της μελανιάζει το πρόσωπο, της μαυρίζει το μάτι, και με μια δυνατή γροθιά της κάνει 600 ευρώ ζημιά στο αμάξι! Μετά ο νεαρός έρχεται και κομπάζει όλο καμάρι ότι "Και λίγα της έκανα της πουτάνας, αν τολμήσει να ξαναφανεί μπροστά μου θα φάει τόσο ξύλο που δεν θα γνωρίζεται πια, έτσι για να θυμάται ποιός είναι ο Θανάσης!" ... "Κι αν μου κάνει μήνυση" *[που δεν το βλέπω]*, "θα την καταστρέψω εντελώς, έχω τον τρόπο" ... "Δεν μπορεί να αποδείξει ότι αυτός που τη χτύπησε ήμουν εγώ, θα αρνηθώ τα πάντα" ... "Άλλωστε, εγώ έχω καλές διασυνδέσεις! Έχω έναν καλό φίλο και πελάτη, τον Γιώργο, που είναι μεγαλοδικηγόρος και μασόνος!" ... "Μπορώ ακόμη να τη διώξω από τη δουλειά της, ο φίλος μου ο δικηγόρος μπορεί να το μαγειρέψει αυτό!" ...

“Μπορώ να τη διώξω και από το σπίτι της!” *[πώς ακριβώς; με αδιάκοπο ηχητικό πόλεμο που θα προκαλούν οι γείτονές της, ας πούμε;]* ... “Ο Γιώργος δεν θα μου πάρει λεφτά, είναι φίλος, χώρια που του έχω φτιάξει το σώμα με κοιλιακούς φέτες!” *[και δεν σε πλήρωνε για τις υπηρεσίες σου, Θανασάκη;]* ... “Κανείς δεν μπορεί να μου κάνει πια τίποτα εμένα, εγώ όμως μπορώ να γαμήσω τους πάντες!” φωνάζει ξεφυσώντας ο αξιαγάπητος ανηψιός μου.

Πρόβλεψη: Σαφέστατα η κυρία δεν θα κάνει καμία μήνυση, θα πληρώσει στωικά τα σπασμένα, θα το παίξει για λίγο καιρό θιγμένη γκόμενα, μετά θα συρθεί στα πόδια του πηδηχταρά και γύρω στο τέλος του μήνα θα είναι οι δυο τους ξανά μαζί, σα να μην τρέχει τίποτα...

Κατακλείδα: Στην αρχή η Χριστίνα απειλεί με μηνύσεις, γρήγορα όμως ξαναρχίζει τα παλιά. Κυνηγάει τον Θάνο παντού, του αφήνει πολυσέλιδα ερωτικά γράμματα στο γυμναστήριο, του στέλνει μηνύματα στο κινητό και τον χιλιοπαρακαλάει να την δεχτεί πίσω, μα αυτός της κάνει τον δύσκολο. Εκείνος είναι κάθαρμα, εκείνη είναι μουρλοπουτάνα, το ιδανικό ζευγάρι...

Ο πρωταθλητής Θανάσης δεν ήταν ποτέ ευγενικό κι ευαίσθητο παιδί, όμως εδώ και λίγους μήνες έχει ξεπεράσει κάθε όριο: Παραληρεί ασταμάτητα σχετικά με το πόσο πουτάνα και άχρηστη είναι η πρώην γκόμενά του αλλά και όλες οι γυναίκες, ενώ εκδηλώνει αυτόματα αντίρρηση σε οτιδήποτε ακούει, με μια ρομποτική επιμονή που μου θυμίζει τον Αργύρη Ξιφαρά. Ακόμη, δεν σταματά να διατυμπανίζει ότι έχει γίνει πανίσχυρος, ότι μπορεί και πρέπει να καταστρέφει άμεσα οποιονδήποτε τον ενοχλεί στο παραμικρό επειδή όλος ο κόσμος είναι σκουπίδια μπροστά του, ιδίως όσοι δεν κάνουν επαγγελματικό body building και δεν φροντίζουν να έχουν άψογο σώμα!

Εδώ που τα λέμε, ο Master Nassos παραέχει γίνει "τέρας" τους τελευταίους μήνες: Όταν μπαίνει από την πόρτα σκοτεινιάζει ο τόπος, καθότι ο απίθανος όγκος του κρύβει τον ήλιο! Μόλις που χωρά να περνάει από το οφίς, κι ευελπιστεί να

γίνει σύντομα ακόμα πιο τεράστιος, ακολουθώντας πάντα τις κατάλληλες δίαιτες. Αυτή την περίοδο καταναλώνει 50 ασπράδια αυγών την ημέρα! Αυτό σημαίνει 1500 αυγά ή 50 καρτέλλες το μήνα επί 4 ευρώ που στοιχίζει η μία (ειδική τιμή για τον πρωταθλητή) ίσον 200 ευρώ το μήνα μόνο για αυγά! Κατά τ' άλλα, δεν έχουμε να φάμε και τρομάζουμε να πληρώσουμε τους λογαριασμούς...

Παράλληλα, ο αθληταράς γυμνάζεται σαν τρελός όλη μέρα, ενώ έχει και μερικά personal training. Ευελπιστεί να βγεί πρώτος στην κατηγορία των ανδρών σ' έναν χρόνο κι από κει να προχωρήσει για Mr Olympia, και φαίνεται πολύ σίγουρος για τον εαυτό του: "Όλα στη ζωή είναι θέμα επιλογών", αγορεύει με ύφος ειδήμονα. "Τώρα με την οικονομική κρίση, που τα πράγματα είναι δύσκολα, γίνεται ένα ξεκαθάρισμα κι επιβιώνουν οι καλύτεροι, αυτοί που έχουν θέληση και μυαλό! Όσοι είναι άνεργοι και φτωχοί, είναι επειδή είναι αδύναμοι και άχρηστοι αλλιώς δεν θα ήταν ούτε άνεργοι, ούτε φτωχοί! Είναι καλό πράγμα αυτές οι κρίσεις, γιατί τώρα είναι που ξεχωρίζουν οι πραγματικά άξιοι!" κομπάζει, ερμηνεύοντας όλο στόμφο το μασονικό του λογίδριο.

Αρχικά πίστευα ότι ο νεαρός έχει παρατρελαθεί επειδή τώρα παίρνει κάποια ουσία που δεν έπαιρνε πριν, και η οποία τον μετατρέπει σε "τέρας". Πιθανότατα ισχύει και αυτό, μα τέτοιου είδους έπαρση δικαιολογείται μονάχα με την αίσθηση παντοδυναμίας που προσφέρει η είσοδος στα χοντρά κυκλώματα, η μύηση στη μασονία για παράδειγμα, ή μια άνοδος στον βαθμό.

Πάντως, όπως τα βλέπω τα πράγματα, ο Θάνος δεν θα αργήσει να κατακτήσει τον τίτλο του παγκόσμιου πρωταθλητή

όπως ονειρεύεται, και δεν το αποκλείω να φθάσει κάποτε και μέχρι τον τίτλο του Mr Olympia. Ναι μεν γυμνάζεται πολύ σκληρά, ακολουθεί ειδικές αυστηρές δίαιτες και παίρνει ό,τι αναβολικό υπάρχει, μα όλα αυτά δεν τα κάνει κάποιος αν δεν έχει σίγουρη τη νίκη. Και για να έχει κάποιος σίγουρη τη νίκη, πέρα από την όποια προσωπική προσπάθεια απαιτούνται και *άλλες* προϋποθέσεις (βλ. κυκλώματα). Άλλωστε, αν δεν μπει ο Θανάσης στα χοντρά κυκλώματα, ποιός θα μπει; Σαφώς πρόκειται για παρανοϊκό άτομο με εγκληματικές τάσεις, και τώρα που έχει μπει στα χοντρά κυκλώματα μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνος...

Βήματα στη σωστή κατεύθυνση: Πρέπει, λοιπόν, να προσέχω πολύ πώς του μιλάω, όχι μόνο στο Νάσο αλλά και σε όλο τον περίγυρο:

α) Να μην του πηγαίνω ποτέ κόντρα, να μη του φέρνω αντίρρηση στο παραμικρό.
β) Να μην του αποκαλύπτω απολύτως τίποτα για τον εαυτό μου.
γ) Να δίνω την εντύπωση πως είμαι η πιο ταπεινή και αναξιοπαθούσα ύπαρξη στον πλανήτη. Έτσι τα τέρατα θα ικανοποιούνται, θα με αφήνουν ήσυχη, κι εγώ θα δρω με σχετική ελευθερία και ασφάλεια...

Η πικρή αλήθεια: Ήταν γύρω στα μέσα Μαρτίου όταν προσπάθησα να θυμηθώ τη Μεγάλη Θεά, αυτήν που κυριαρχούσε στην γη πριν από πολλές χιλιάδες χρόνια, απευθύνοντάς της μια σύντομη προσευχή κάθε νύχτα:

"Ίσις, μητέρα των θεών, κυρά των ουρανών,
Εσύ που ορίζεις ότι θα ζήσω
στους αιώνες των αιώνων,
Δίνε μου προστασία, δίνε μου φώτιση.
Δόξασοι Δέσποινα, δόξασι..."

Αυτό μονάχα, σύντομο και περιεκτικό, για λίγες μέρες ένιωθα ότι με γέμιζε και με ενδυνάμωνε. Ωστόσο, γρήγορα το παράτησα· δεν μου έβγαινε πλέον. Γιατί άραγε;

Η λατρεία της Μεγάλης Θεάς ταιριάζει σε μια άλλη γη, σε άλλους καιρούς, πριν από ~15.000 χρόνια, τότε που στον

κόσμο επικρατούσε η αρχέγονη μητριαρχία. Η Μεγάλη Θεά δεν κατοικεί στον σημερινό κόσμο, δεν αρμόζει στους τωρινούς ανθρώπους, ούτε στα τωρινά πράγματα – να γιατί αισθάνομαι μονάχα την απουσία της όταν την επικαλούμαι. Ήταν άλλη η ανθρωπότητα τότε, ήταν άλλες γυναίκες εκείνες που μπορούσαν να σηκώσουν μητριαρχία: Είχαν άλλο DNA, αποτελούσαν άλλο είδος, που για χ μυστηριώδεις λόγους δεν υφίσταται πια...

Οι σημερινές γυναίκες δεν έχουν καμία σχέση με τις γυναίκες εκείνων των εποχών. Τα σύγχρονα θηλυκά είναι γενετικά προγραμματισμένα μόνο για πουτανιές, γεννοβολήματα και σφαλιάρες. Δεν είναι για τίποτε άλλο. Ασχολούνται με άλλα πράγματα μονάχα όταν λαβαίνουν εντολή από κάποιον άνδρα-αφέντη. Στη γυναίκα των ιστορικών χρόνων επιτρέπεται να υπάρχει μονάχα ως δουλάρα και πουτανάρα του άνδρα. Στις υπανάπτυκτες κοινωνίες έχει μεγαλύτερη υπόληψη ο ρόλος της δουλάρας. Στις ανεπτυγμένες κοινωνίες (όπως η σύγχρονη δυτική), το προβάδισμα παίρνει ο ρόλος της πουτανάρας. Αν μια γυναίκα δεν μπορεί να ανταποκριθεί επαρκώς σε αυτούς τους δυο ρόλους, τότε δεν σταυρώνει άντρα. Αυτή είναι η ωμή πραγματικότητα, τα τελευταία 10.000 χρόνια.

Ισχύει για όλες αυτό; Όμως, όσες διαφέρουν, κατηγορούνται για "έλλειψη θηλυκότητας", οπότε απομονώνονται, πολεμώνται κι εξοβελίζονται από την κοινωνία. Ωστόσο, η πλειονότητα των σύγχρονων γυναικών είναι γενετικά προγραμματισμένες σκλάβες, κατάλληλες μονάχα για να εκτελούν αντρικές εντολές, προπάντων όμως να πηδιούνται και να τρώνε ξύλο! Υποτάσσονται αυθόρμητα σε οποιονδήποτε διαθέτει πέος -δεν τις νοιάζει ούτε το χρήμα!

Η απόδειξη: Άνδρες σαν τον Γιάννη και τον Θάνο (άνεργοι, τεμπέληδες, παρανοϊκοί, αλαζόνες, υπεραπαιτητικοί, ενοχλητικοί, βάναυσοι) βρίσκουν τις καλύτερες γκόμενες (νέες, ωραίες, με δική τους περιουσία και δουλειά), που τους παρακαλάνε κιόλας! Ομοίως, η περίπτωση του Αργυρη Ξιφαρά: Ο τύπος είναι παράφρων, αμόρφωτος, πάσχει από το σύνδρομο του Θεού και προέρχεται από πάμφτωχη οικογένεια· ωστόσο, κατάφερε να βρει γυναίκα καλή, εμφανίσιμη, πάμπλουτη, και

της ψήνει το ψάρι στα χείλη με τέτοιο τρόπο ώστε εκείνη δεν τολμάει καν να μιλήσει!

Πραγματικά, πάντως, αναρωτιέμαι πώς τους αντέχουν έστω για μια ώρα! Ο ανηψιός μου ο Γιάννης, ας πούμε, δεν μπορεί ούτε πέντε λεπτά να μην ακούει μουσική. Όλη μέρα, κάθε μέρα, γουστάρει τα κλαπατσίμπανα μέσα στ' αυτιά του! Μόνο αυτό, εγώ το βρίσκω ανυπόφορο! Πώς τον αντέχουν οι γκόμενες για μήνες ή χρόνια ολόκληρα; Χώρια οι ατέλειωτες απαιτήσεις του *και* για δουλειές του σπιτιού, *και* για πολύωρο σεξ μέρα και νύχτα, *και* να του δίνουν τα λεφτά τους στο χέρι, *και* να τις απατά θρασύτατα! Και όμως, θεωρείται περιζήτητος γκόμενος, όλες τον θέλουν σαν μουρλές και είναι πρόθυμες να τον υπηρετούν νυχθημερόν – ώσπου, μια ωραία πρωία, ο σουλτάνος ανακαλύπτει ότι δεν τον ικανοποιούν 100% σε όλα, οπότε τις πετάει έξω και τις αντικαθιστά άμεσα με την επόμενη κοροϊδάρα που θα του γυαλίσει! Και (χωρίς να είναι άσχημος) δεν είναι δα κανένας κούκλος: Έχει ήδη μισοφαλακρίσει, το δέρμα του έχει καεί από την αλόγιστη έκθεση στον ήλιο, μοιάζει με νέγρο, είναι μάλλον πλαδαρός και διαθέτει "σωσίβιο" στην κοιλιά – άλλο αν ο ίδιος πιστεύει πως είναι πανέμορφος και γυμνασμένος.

Ωστόσο, παρά την έμφυτη πλέον δουλοπρέπειά τους, οι γυναίκες είναι (προς το παρόν τουλάχιστον) πιο λογικές από τους άνδρες. Είναι πουτάνες αλλά δεν είναι τρελές. Δεν φέρνουν παρανοϊκές αντιρρήσεις στο παραμικρό που θ' ακούσουν, πρώτα ακούνε και μετά μιλάνε. Ορισμένες μπορεί να το παίζουν ντίβες, ωστόσο δεν πάσχουν από το "σύνδρομο του Θεού" – σε αντίθεση με τους σύγχρονους άνδρες, που όλοι τους θεωρούν τον εαυτό τους κάτι μεταξύ Σούπερμαν και Αϊνστάιν...

* * * *

Σάββατο, 14 Μαΐου 2016

Το πρωί έχω έκτακτο μάθημα αγγλικών με τη Μάρθα και τη Θεώνη, όπου τους βάζω τεστ γραμματικής. Όπως κάθε φορά που έχουμε τεστ, η Θεωνίτσα δηλώνει ότι "Έχω τρομερή

αγωνία, τα πόδια μου τρέμουν, η καρδιά μου χτυπάει δυνατά...”
“Αν κάνεις έτσι τώρα, τι θα γίνει όταν θα δίνεις για Lower;” της λέω.

Αυτή τη φορά οι μικρές δεν τα πάνε τόσο τέλεια και είναι εξαιρετικά ανήσυχες. Αναμενόμενο, εφόσον οι τάξεις ανεβαίνουν και τα μαθήματα φυσικά δυσκολεύουν· όμως, εκείνο που δεν έχω προβλέψει είναι η αντίδραση της Μάρθας: Μόλις διαπιστώνει πως έχει κάνει αρκετά λάθη που θα τη ρίξουν κάτω από το 90%, την πιάνει υστερία. Ξεσπάει σε κλάματα, χτυπιέται πάνω στην καρέκλα και ουρλιάζει “Όχι, κυρία, δεν μπορώ, δεν είναι δυνατόν, εγώ δεν έχω κάνει λάθη, εσείς μας είπατε...” εγώ όμως συνεχίζω να διορθώνω. Φωνές, ουρλιαχτά, κλάψες “Σας παρακαλώ κυρία, δεν μπορώ, δεν μπορώ, δώστε μου το γραπτό!”. Κάνει να το πάρει, φυσικά δεν της το δίνω και η μικρή εξακολουθεί να φωνάζει, κλαίγοντας γοερά και τραβώντας τα μαλλιά της: “Κυρία δεν μπορώ, δεν μπορώ, δεν αντέχω!”. Μόλις βλέπει τον βαθμό (86%), χάνει κάθε έλεγχο: “Τη μαμά μου, θέλω τη μαμά μου, να μιλήσω στη μαμά!” φωνάζει, ενώ συνεχίζει να χτυπιέται πάνω στην καρέκλα.

Η γιαγιά της απορεί κι αυτή με τα καμώματα της μικρής: “Τέτοιο πράγμα δεν έχω ξαναδεί” μου λέει.
“Ούτε κι εγώ” της κάνω.
Μόλις της εξηγώ για τα λάθη που έχει κάνει η καλή της εγγονή, η γιαγιά Θώνη ρωτάει: “Μα δεν μπορούν να τα διορθώσουν;”
“Δεν γίνεται έτσι, όταν εγώ διορθώσω το γραπτό, δεν μπορώ να τους το δώσω πίσω για να το φτιάξουν εκείνες και να πάρουν άριστα!” της εξηγώ όσο πιο ήρεμα μπορώ.

Εντέλει, η γιαγιά τηλεφωνεί στη μητέρα των παιδιών, που τώρα είναι στη δουλειά της, την ενημερώνει ότι “Αυτές δεν τα πήγαν τόσο καλά στο διαγώνισμα, κλαίνε και χτυπιούνται, και η Υβόννη δεν μπορεί να τις κάνει καλά!”. Απ' ό,τι καταλαβαίνω, η γυναίκα είναι ψύχραιμη και λέει πως "Θα τύχει να πάρουν και χαμηλότερο βαθμό!". Στο μεταξύ έχει μπει και ο βαθμός της Θεώνη (85%) και τώρα κλαίνε και ουρλιάζουν και οι δυο μαζί “Θα μας σκοτώσει ο μπαμπάς!” – η Θεώνη όχι τόσο υστερικά, ίσως επειδή εκείνη δεν θεωρείται παιδί-θαύμα...

Τότε, υψώνω κι εγώ τη φωνή και τους εξηγώ ότι: "Όσο μεγαλώνουν οι τάξεις, τόσο θα δυσκολεύουν τα πράγματα, δεν θα είναι πια τόσο εύκολο να παίρνετε άριστα! Τι το περάσατε εδώ, δημοτικό σχολείο όπου όλοι παίρνουν άριστα; Ποιός *δεν* παίρνει άριστα στο σχολείο; Υπάρχει σήμερα μαθητής που *δεν* παίρνει άριστα σε όλα;"

Αυτά επειδή συχνά μου τα πρήζουν σχετικά με το πόσο άριστες είναι οι κυρίες, αφού παίρνουν δέκα σε όλα τα μαθήματα -λες και είναι οι μόνες! Σύμφωνα με τις επιταγές της σύγχρονης εκπαίδευσης, ακόμη και καθυστερημένα παιδιά με χαρτί γιατρού παίρνουν άριστα παντού, μην τυχόν και τους δημιουργηθεί ψυχικό τραύμα! "Τι το περάσατε το Lower, κανένας δεν το παίρνει με άριστα, εκεί ένα κόμμα να κάνεις λάθος, σου κόβουν βαθμό! Ελληνικό σχολείο το περάσατε;" συνεχίζω ακάθεκτη.

Κατόπιν τούτων, οι μικρές αρχίζουν να ηρεμούν και συνεχίζουμε το μάθημα, ας πούμε ομαλά. Όμως, τι θα κάνω μ' αυτές; Δεν τα είχα αυτά κάποτε· μπορεί να είχα παιδιά καθυστερημένα, ανεπίδεκτα, αδιάφορα, κακότροπα ή κακόψυχα, μα δεν είχα τέτοιες υστερίες, δεν φοβόμουν να βαθμολογήσω ένα γραπτό! Σαφώς, τα ανωτέρω επεισόδια φανερώνουν έναν εντελώς παρανοϊκό τρόπο σκέψης, που οφείλεται σε αρρωστημένο εγωισμό ("Αδύνατο να κάνω εγώ λάθος!") αλλά και τρόμο ("Θα μας σκοτώσει ο μπαμπάς!"), καθότι τα κορίτσια έχουν μαλάκα πατέρα. Εντέλει, όταν τον ενημερώνουν δια τηλεφώνου, ο τύπος το παίρνει μάλλον ψύχραιμα και δηλώνει ότι "Αυτά συμβαίνουν, θα πάρουν και χαμηλότερο βαθμό".

Πίσω στο σπίτι τώρα, ενημερώνω τη μαμά για τα καθέκαστα. Απορεί κι εκείνη με την ανωμαλία που δέρνει τα σημερινά παιδιά, της λέω κι εγώ ότι αυτή η δουλειά δεν μ' ευχαριστεί πλέον: Κάποτε έπαιρνα 15 ευρώ την ώρα και με αντιμετώπιζαν με περισσότερο σεβασμό. Τώρα παίρνω μόλις 10 ευρώ, οι γονείς είναι ψυχωτικοί και τα παιδιά βλαμμένα. Η μαμά δείχνει κατανόηση αλλά αμέσως την πιάνει δύσπνοια και της ανεβαίνει η πίεση, 17 η μεγάλη και 10 η μικρή. Κόβουμε τη συζήτηση επί τόπου, την βάζω να ξαπλώσει, μετά από λίγη ώρα

η πίεση επανέρχεται στο φυσιολογικό αλλά η δύσπνοια επιμένει για λίγη ώρα ακόμη.

Προφανώς η μητέρα μου ταράχτηκε με όσα της είπα, ωστόσο απορώ: Όταν ο Νάσος ουρλιάζει και ωρύεται με τη Χριστίνα και τον ακούει όλη η γειτονιά, τη μαμά δεν την πιάνει τόση ταραχή. Στεναχωριέται μεν, αλλά αντιδρά πολύ πιο ψύχραιμα, απλά γλωσσοτρώγοντας τη Χριστίνα που "είναι χαζή, δεν ξέρει να φερθεί στον άνδρα και τον εκνευρίζει". Για τα δικά μου προβλήματα, όμως, η μαμά δεν μπορεί ν' ακούει τίποτα, γι' αυτό πρέπει να μη της ξαναπώ το παραμικρό για μένα. Δεν έχω καμιά όρεξη να της έρθει κανένα εγκεφαλικό...

Παρεπιπτόντως, η υγεία της μητέρας μου εξακολουθεί να παρουσιάζει απανωτά προβλήματα -τελειώνει το ένα, αρχίζει το άλλο: Μόλις ξεμπέρδεψε με τους πόνους στη μέση και τις διάρροιες, προχθές έπαθε στραβοκαβαλίκεμα στο λαιμό, δεν μπορεί να κουνηθεί και πονάει περισσότερο από πριν. Ας το πάρω απόφαση ότι στο εξής έτσι θα είναι: Πότε θα της πονάει η μέση, πότε το πόδι, πότε ο λαιμός, πότε θα παθαίνει διάρροιες, πότε δυσπεψία, κ.ο.κ., άντε να μένει ήσυχη πέντε μέρες, μετά θα παθαίνει πάλι διάφορα για κανένα μήνα, ώσπου θα καταλήξει χειρότερα από τον πατέρα μου -πριν έλθει το τέλος...

Και μια αλλόκοτη ***σύμπτωση:*** Στις προάλλες ο ανηψιός Νάσος νευρίασε άνευ λόγου και αιτίας, άρχισε να βροντοχτυπάει και να κοπανάει ό,τι έβρισκε μπροστά του, κατέστρεψε όσα από τα παλιά του έπιπλα είχαν απομείνει (μάλλον για να έχει δικαιολογία που αγοράζει καινούργια), όρμησε και στην ωραία βιβλιοθήκη με τις επιγραφές "the love of heaven makes you heavenly", την έκανε κομμάτια κι έβγαλε τις τάβλες έξω στην αυλή μας. Ωστόσο, προχθές ανακάλυψα πως ορισμένες από αυτές τις τάβλες βρίσκονται στην αυλή της πολυκατοικίας όπου μένει η πρώην φίλη μου, η Περσεφόνη...

Κυριακή, 22 Μαΐου 2016

Ευτυχώς και ανελπίστως η υγεία της μητέρας μου έχει βελτιωθεί τελευταία. Κοντεύει να ξαναβρεί τον εαυτό της, κάνει και κανένα μαγείρεμα, πάλι καλά...

Σήμερα το απόγευμα, ενώ παίζω ποδόσφαιρο στην αυλή με τον Χάρη, με βλέπει η γειτόνισσα από απέναντι και θεωρεί πρέπον να δείξει το ενδιαφέρον της:
"Πώς πάει η μαμά; Είναι καλύτερα τώρα;"
"Ναι, πάει καλύτερα", απαντώ με χαμόγελο.
"Τώρα δεν βγαίνει πια στον ήλιο;"
"Όχι ακόμα. Θα βγει αργότερα, όταν καλοκαιριάσει".
"Άμα μπορεί να προστατευτεί, ας προστατευτεί!" μου λέει με αργόσυρτη, αινιγματική φωνή.
"Θα προστατευτεί!" της κάνω με σταθερότητα.
Είναι παράξενη η ανωτέρω στιχομυθία ή μου φαίνεται;

Δευτέρα, 30 Μαΐου 2016

Συντονισμός του Matrix: Ήταν Παρασκευή μεσημέρι όταν η αδελφή μου μας τηλεφώνησε από την Κεφαλλονιά και γκρίνιαζε πως έχει ξεμείνει εντελώς από λεφτά, εφόσον δεν πληρώθηκε στις 25 του μηνός, όπως περίμενε. Μας ξαναπήρε χθες, μας έδωσε το IBAN του λογαριασμού της και μήνυσε να πάω να της βάλω σήμερα το πρωί 20 ευρώ, αλλιώς δεν θα έχει χρήματα για να επιστρέψει σήμερα το μεσημέρι από τη δουλειά της, λέει...

Νωρίς το πρωί, πρέπει πρώτα να πάω τον Χαρούλη στο σχολείο. Τα χάνω μόλις βλέπω ότι ο μικρός είναι ζωσμένος με δυο σακούλες κι ένα τσαντάκι γεμάτα τρόφιμα (γελοιότητες) επειδή η τάξη του θα πάει εκδρομή στο γκολφ σήμερα. Ρίχνω το πορτοφόλι μου μέσα σε μια από τις σακούλες, τις οποίες θα κουβαλήσω εγώ μέχρι το σχολείο.

Σε όλο το δρόμο ο Χάρης παπαρδελίζει ασταμάτητα, με σπρώχνει, κλωτσάει διάφορα, μου αποσπά συνεχώς την προσοχή. Μόλις φθάνουμε και του δίνω τις τσάντες, χτυπάει το κουδούνι. Ο μικρός μπαίνει καμαρωτός στο προαύλιο και τότε ακριβώς συνειδητοποιώ ότι έχω ξεχάσει το πορτοφόλι με το εικοσάρικο, την ταυτότητά μου και το IBAN μέσα στη σακούλα! Τώρα, όμως, πρέπει να περιμένω να τελειώσει η προσευχή, ν' αρχίσουν να παιδιά να περνούν στις τάξεις για να βρω κι εγώ τον Χάρη να μου δώσει το πορτοφόλι. Μόλις τον

βλέπω να περνάει από μπροστά μου (από τους τελευταίους, φοβήθηκα μήπως μου είχε ξεφύγει), τον πλησιάζω νευριασμένη, εκείνος χασκογελάει που ξεχάστηκα, εγώ του παίρνω το πορτοφόλι κι εξαφανίζομαι άρον-άρον. Μόλις που προφταίνω να περάσω έξω πριν κλειδώσουν την κεντρική πόρτα.

Αμέσως μετά τρέχω στην στην Alpha Bank για να βάλω το εικοσάρι στον λογαριασμό της Αλίκης. Είναι καμιά δεκαριά άτομα μέσα, όμως σε αυτή την τράπεζα δεν υπάρχουν νούμερα, ούτε τηρείται κάποια ουρά: ορισμένοι περιμένουν όρθιοι, άλλοι κάθονται στις καρέκλες, ορισμένοι πετάγονται μπροστά στο ταμείο έτσι ξαφνικά, παραπονιέμαι γι' αυτό μα κανείς δεν μου δίνει σημασία, ούτε ενοχλείται κανένας άλλος. Όση ώρα μένω όρθια στην ουρά, παρατηρώ περίεργη κινητικότητα μέσα στην τράπεζα: Κάποιοι πάνε από δω και μετά από κει, κάποιοι έρχονται και χώνονται όπου τους αρέσει, ούτε ξέρω πια πού είναι η σειρά μου, χώρια που ο καθένας τους στέκεται στο ταμείο για κανένα μισάωρο. *Τι στο διάολο κάνουν όλοι τόση ώρα;* Μετά από μιάμιση ώρα, κι ενώ κοντεύω να χάσωω την υπομονή μου, φθάνει η δική μου σειρά. Ο ταμίας μου χαμογελάει μάλλον ειρωνικά, του εξηγώ τι θέλω, εκείνος κοιτάζει το χαρτί με το IBAN και με πληροφορεί ότι αυτό δεν ανήκει στην Alpha, δεν ξέρουν πού ανήκει, ίσως στην Εθνική! Μένω εμβρόντητη: Πώς είναι δυνατόν; Τότε θυμάμαι πως η Αλίκη δεν μου ανέφερε το όνομα της τράπεζας, ήταν η μαμά που μου είπε "αύριο θα πας στην Alpha Bank..."!

Επιστρέφω στο σπίτι άπρακτη και νευριασμένη, διηγούμαι τα καθέκαστα στη μητέρα μου, απορεί κι εκείνη. Μετά από λίγο τηλεφωνεί η Αλίκη και μας πληροφορεί ότι το IBAN ανήκει στην Εθνική. *Αυτό, όμως, δεν είχε μπει στον κόπο να μας το αναφέρει πρωτύτερα...*

Τέλος πάντων, πηγαίνω στην Εθνική, το νούμερο που παίρνω αναμένεται να έλθει μετά από μία ώρα, οπότε γυρνώ σπίτι, κάνω λίγες δουλειές και μετά από 50 λεπτά επιστρέφω στην τράπεζα, όπου θα χρειαστεί να περιμένω άλλη μια ώρα. Τουλάχιστον, εδώ δεν παρατηρώ παράξενες κινήσεις... Ωστόσο, όταν έρχεται η σειρά μου, η ταμίας με πληροφορεί πως το

IBAN που έχω είναι λάθος!

Παθαίνω την πλάκα μου, ξαναγυρνώ σπίτι, στο μεταξύ η ώρα έχει φθάσει 1:00, ξαναενημερώνω τη μητέρα μου που δεν πιστεύει στ' αυτιά της, κάποτε ξανατηλεφωνεί η αδελφή μου από την Κεφαλλονιά, της λέω πως ο αριθμός που μου έδωσε είναι λάθος, "ααααα" μου κάνει χαζά, παίρνει το ακουστικό η μητέρα μου, “Τώρα είναι πολύ αργά πια, δανείσου πέντε ευρώ από μια συνάδελφό σου!” συμβουλεύει την αδελφή μου, “Καλά, εντάξει”, απαντά εκείνη και κλείνει το τηλέφωνο.

Μυστήριο 1ο: Αλήθεια, ήταν απαραίτητη όλη αυτή η φασαρία για να βάλω 20 ευρώ στο λογαριασμό της κοντέσσας -πράγμα που τελικά στάθηκε αδύνατον; Τόσο πια ντρεπόταν η σταρ αδελφή μου να δανειστεί από κάποιον 20 ευρώ για 2 μέρες, αυτή που είναι τόσο δημοφιλής; Εδώ, χιλιάρικα θέλει και αμέσως βρίσκεται κάποια "πολύ καλή φίλη" που την παρακαλάει να της τα δώσει!

Μυστήριο 2ο: Πώς έκανε η αδελφή μου λάθος τον αριθμό IBAN; Τον τσεκάραμε πέντε φορές η μία στην άλλη, νούμερο-νούμερο τον λέγαμε, πώς τον είπε λάθος;

Μυστήριο 3ο: Εντάξει, ούτε εγώ ρώτησα, μα γιατί εκείνη δεν μου ανέφερε καθόλου το όνομα της τράπεζας αλλά άφησε να εννοηθεί πως ήταν η Alpha;

Κατακλείδα: Εντέλει η κοντέσσα πληρώνεται σήμερα, οπότε τσάμπα η ταλαιπωρία και το κυνήγι του ανέφικτου. Δεν ξέρω αλλά σαν "θέατρο τράπεζας" μου φάνηκε όλο αυτό το επεισόδιο. Εγώ, όμως, δεν θα βγω χαμένη: Αυτό το μήνα, θα κρατήσω 50 ευρώ παραπάνω από τη σύνταξη, σαν αποζημίωση για τη σημερινή ψυχική ωδύνη (όχι, παίζουμε!). Στα τσιράκια των κυκλωμάτων αρέσουν τα "θέατρα", όμως τα θέατρα κοστίζουν κι εγώ δεν δουλεύω τσάμπα...

! Και κάτι που διάβασα σ' ένα περιοδικό που βρήκα τυχαία πάνω σ' ένα πεζούλι: Σύμφωνα με μια αμερικανική έρευνα, ο μεγαλύτερος φόβος του σύγχρονου ανθρώπου είναι να περπατά μόνος του σ' έναν εντελώς άδειο δρόμο. *Για φαντάσου! Αυτό για μένα είναι έκσταση...*

Τρίτη, 31 Μαΐου 2016

Ένα πρωινό του 1976: Είμαι 12½ χρονών, βγαίνω από την αυλή μου, ανεβαίνω την οδό Νηρηίδων, μπαίνω στο επόμενο γωνιακό οικόπεδο, διασχίζω το στενό χωμάτινο μονοπάτι, φθάνω στον φούρνο του κυρ Σταύρου, τον χαιρετώ εγκάρδια, αγοράζω ψωμί και σοκολάτες Melo. Ύστερα συνεχίζω για το ψιλικατζίδικο της κυρά Χριστίνας, λίγο πιο πέρα, την χαιρετώ εγκάρδια, αγοράζω το "Ρομάντζο" και τη "Μανίνα".

Ένα πρωινό του 2016: Είμαι 52½ χρονών, βγαίνω από την αυλή μου, ανεβαίνω μια άλλη Νηρηίδων γεμάτη πολυκατοικίες. Στο γωνιακό οικόπεδο έχει χτιστεί μια τετραόροφη, το στενό χωμάτινο μονοπάτι δεν υπάρχει πια. Ο φούρνος έχει γίνει μηχανουργείο, ο κυρ Σταύρος έχει πεθάνει εδώ και δυόμισι χρόνια, οι σοκολάτες Melo έχουν εξαφανιστεί εδώ και δεκαετίες. Συνεχίζω παραπέρα, στη θέση του ψιλικατζίδικου έχει στηθεί ένα ψυχρό μίνι μάρκετ, το "Ρομάντζο" και η "Μανίνα" δεν βγαίνουν πια εδώ και δεκαετίες, τη κυρά Χριστίνα την έθαψαν χθές σε ηλικία 90 ετών.

Τι απέγινε ο κόσμος των παιδικών μου χρόνων; Τυπικά περπατώ στους ίδιους δρόμους, μα δεν έχουν καμία σχέση με τους δρόμους του τότε: τα πράγματα έχουν αλλάξει, τα πρόσωπα έχουν αλλάξει, κι εγώ τώρα είμαι κάποια άλλη, κάπου αλλού, αλλά δεν παύω να νοσταλγώ το τότε. Ήταν όμορφα τότε, παρόλο που σε κάθε μου βήμα προέβλεπα έναν αναπόφευκτο εκφυλισμό...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος-Μάιος 2016):*** Από τις 5 ως τις 28 Απρίλη φορώ το μενταγιόν "Quantum Scalar Energy Pendant" κατά τη διάρκεια της ημέρας, ελπίζοντας να με προστατεύσει από αρνητικές επιρροές -σύμφωνα με τη διαφήμιση. Όντως, τις πρώτες 10 μέρες δεν έχω κανένα πρόβλημα. Ύστερα, όμως, τα πράγματα αλλάζουν δραματικά: οι νυχτερινές ενοχλήσεις μου αυξάνονονται εντυπωσιακά σε αριθμό, ενώ η υγεία της μητέρας μου επιδεινώνεται επικίνδυνα.

Παρόλο που αρχίζω να υποψιάζομαι ότι το μενταγιόν κβαντικής βαθμωτής ενέργειας ενισχύει κάθε είδους αρνητικότητα (αντί να μετατρέπει την αρνητική ενέργεια σε θετική, σύμφωνα με την παραπλανητική διαφήμιση), συνεχίζω να το φορώ καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας.

Μετά από καμιά δεκαριά μέρες αποφασίζω να το βγάλω και σκέφτομαι να το ξεφορτωθώ. Προηγουμένως, όμως, λέω να κάνω άλλο ένα πείραμα: Από τις αρχές του Μάη το φορώ κατά τη διάρκεια του ύπνου για μερικές νύχτες. Δεν βλέπω καμία βελτίωση, μάλλον το αντίθετο. Έτσι, φροντίζω να βγάλω έξω από το σπίτι και τα δυο μενταγιόν, καθώς δεν αποκλείω καθόλου να ευθύνονται αυτά ακόμη και για την κακή υγεία της μητέρας μου αυτό το διάστημα. *Σα να μου φαίνεται πως τα περισσότερα από αυτά τα μαραφέτια "θετικής ενέργειας" κάνουν το αντίθετο από αυτό που υποτίθεται ότι κάνουν...*

Λεπτομέρεια: Τη νύχτα της 14ης Απρίλη με πήρε τηλέφωνο ο μαλάκας ο Αργύρης Ξιφαράς και με κράτησε δέκα λεπτά για να λύσουμε δυο ασκήσεις μαθηματικών που είχαν οι κόρες του (το συνηθίζει κι αυτό, πράγμα που μου τη δίνει ώρες-ώρες). Έκτοτε τα υπναγωγικά και υπνοπομπικά οράματα φωτιάς αλλά και το εφιαλτικό μήνυμα επέστρεψαν στον ύπνο μου (ως επί το πλείστον σχηματοποιημένα), ίσως επειδή μέσω των κινητών διεγείρονται τα αρνητικά εμφυτεύματα -ιδίως τη νύχτα.

Από την άλλη πλευρά, πρέπει να αναγνωρίσω ότι εδώ και λίγους μήνες έχω εγκαταλείψει την Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας, εφόσον βλέπω καθημερινά τηλεόραση γύρω στις δυο ώρες κάθε βράδι, συχνά ξένες ταινίες που σίγουρα χειροτερεύουν την

κατάσταση – είτε εξαιτίας των λευκών υπότιτλων, είτε εξαιτίας των ειδικών οπτικών εφέ.

Τέλος πάντων, αυτούς τους δυο μήνες εμφανίστηκαν τα

Επεισόδια	Απρίλιος	Μάιος
Οράματα φωτιάς:	2	4
Εφιαλτικό μήνυμα (κόλαση, hell)	2	3
Καθαρές νύχτες:	23	20

Το τέλος των ονείρων; Εδώ και μερικούς μήνες (από τότε που πέθανε ο πατέρας μου) κάθε ονειρική δραστηριότητα έχει σταματήσει για μένα: Δεν έχω βιώσει καμία αξιοσημείωτη *Περιπέτεια της Νύχτας*, ούτε *Ψυχική Εμπειρία*.

Πιο συγκεκριμένα: Από πέρσι τον Μάιο (που ο μπαμπάς επέστρεψε από το Ασκληπιείο εγχειρισμένος στο ισχίο) μέχρι τον Ιούλιο, που τον είχαμε στο σπίτι, παρατήρησα αραίωση των εμπειριών (μία το μήνα περίπου), ενώ τον Αύγουστο (που τρέχαμε στα νοσοκομεία) τίποτα.

Γύρω στην ημερομηνία του θανάτου, παρατηρήθηκαν απ' όλη την οικογένεια ορισμένα φαινόμενα του τύπου "η ψυχή τριγυρίζει στο σπίτι", ενώ μια τελευταία *Περιπέτεια της Νύχτας* μου ήλθε στις 25 Σεπτέμβρη, δηλαδή ακριβώς έναν μήνα μετά τον θάνατό του. Έκτοτε τίποτα, κενό. Δεν ξέρω γιατί συμβαίνει αυτό, ίσως να είναι εσωτερική κατάθλιψη, ίσως κάτι άλλο. Είχα και άλλοτε περιόδους ύφεσης, όμως όχι απόλυτη στάση όπως τώρα -και φοβάμαι πως είναι οριστική...

Νοσταλγικό Καλοκαίρι

Πέμπτη, 2 Ιουνίου 2016

Χθες έτυχε να περπατήσω πολλές ώρες λόγω θελημάτων και μαθημάτων. Ως αποτέλεσμα, όλη τη νύχτα πονούσα, ένιωθα πιασμένη και δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Ωστόσο, δεν παρατηρήθηκαν υπναγωγίες φωτιάς, ούτε εφιαλτικά μηνύματα. Κατά τη διάρκεια της σημερινής μεσημεριανής σιέστας, οι πόνοι χειροτέρεψαν και ήταν διάχυτοι από τη λεκάνη μέχρι τις γάμπες. Δεν μπορούσα να ηρεμήσω, δεν ήξερα πού να βάλω τα πόδια μου. Πρώτη φορά μου συμβαίνει τέτοιο πράγμα, τόσο που ανησύχησα μήπως γίνει καμιά μόνιμη ζημιά. Ύστερα σκέφθηκα να βάλω το Conair (συσκευή λευκών θορύβων) για καμιά ώρα· όντως, με βοήθησε να χαλαρώσω, κάποια στιγμή αποκοιμήθηκα, είδα και όνειρο. Όταν ξύπνησα τα πόδια μου δεν πονούσαν πια. Όμως, για να μπορέσω να κοιμηθώ τη νύχτα πήρα ένα Panadol extra, το οποίο με ανακούφισε αμέσως· είδα κι ένα ενδιαφέρον όνειρο -επιτέλους, μετά από τόσους μήνες...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια παράξενη, γκρίζα τάξη, όπου διδάσκεται η τέχνη του ονειρέματος. Τα καταφέρνω, νιώθω ικανοποιημένη, περπατώ ανάλαφρα σε διαδρόμους, κάποτε όμως βλέπω ότι το (αστρικό) σώμα μου έχει αρχίσει να "ανοίγει" στα πλάγια: Διακρίνω δυο ρομβοειδή ανοίγματα στην αριστερή μου πλευρά, το ένα κάτω από το άλλο, τα οποία φαίνονται να μεγαλώνουν ολοένα και μέσα εκεί ξεχωρίζει μια λευκή, ρευστή ουσία. Ανησυχώ πολύ, φοβάμαι ότι αρχίζω να διαλύομαι. Αγωνιώ, πασχίζω να προκαλέσω αφύπνιση προτού να είναι πολύ αργά.

Σύντομα βρίσκομαι πάλι μέσα στην τάξη σώα και αβλαβής, αλλά τότε διαπιστώνω πως όλοι οι συμμαθητές μου (μόνο άνδρες) έχουν διαλυθεί. Δεν έχουν πια σώματα, το μόνο που έχει απομείνει από αυτούς είναι οι σκελετοί, παράδοξα μεταλλικοί. Σε κάποιους σκελετούς υπάρχει μονάχα το κεφάλι ολόκληρο. Κάνω να φιλήσω έναν άνδρα που φαίνεται

ολόκληρος, όμως τότε το κεφάλι του χάνεται. Ξαφνικά εμφανίζονται μερικές γυναίκες οι οποίες χορεύουν και τραγουδούν έναν ζωηρό σκοπό· σε μια στιγμή, κάνουν σα να τσακώνονται δήθεν. Μια Κινέζα θέλει να αναμετρηθεί μαζί μου, με μια κίνηση καράτε με ρίχνει κάτω, νιώθω λίγο ζαλισμένη μα δεν ανησυχώ επειδή ξέρω ότι όλα αυτά γίνονται στ' αστεία...

Επαλήθευση (;): Νωρίς το πρωί μάθαμε ότι αυτοκτόνησε ένας φίλος των ανηψιών μου, παντρεμένος, μ' ένα πεντάχρονο παιδί. Αυτοπυροβολήθηκε στο κεφάλι, μετά από καυγά με την πρώην γυναίκα του. Η μητέρα του αυτόχειρα τσακώθηκε με την σύζυγο και δεν της επέτρεψε να παρευρεθεί στην κηδεία...

Δευτέρα, 6 Ιουνίου 2016

Νωρίς το πρωί βρήκα στην αυλή μας, ακριβώς μπροστά στη σκάλα της βεράντας, έναν νεκρό νεοσσό πουλιού. Δεν μου άρεσε καθόλου αυτό, δεν μπόρεσα να μη το θεωρήσω ***σημάδι της μοίρας***, που προοιωνίζει γρουσουζιά ή θάνατο. Το μάζεψα προσεκτικά με το φαράσι και το πέταξα στον κάδο σκουπιδιών απέναντι...

☺ Λίγο αργότερα, ενώ πηγαίνω τον Χαρούλη στο σχολείο, συναντάμε στο δρόμο διάφορους τύπους που βολτάρουν τα σκυλιά τους όλο καμάρι και ιδέα.

"Όλοι έχουν σκύλο εκτός από σας", μου κάνει ο μικρός.

"Έχω αρκετές δουλειές, δεν χρειάζομαι κι άλλες", του λέω.

"Θα πάρω κι εγώ έναν δικό μου σκύλο!"

"Να δω τι θα κάνεις όταν αρχίσει να χέζει σε όλη την αυλή!"

"Θα τα καθαρίζω! Και θα τον μαλώνω! Και θα τον πηγαίνω βόλτα!" Ύστερα το ξανασκέφτεται και συνεχίζει: "Όμως, τώρα τα σκυλιά είναι πιο πολλά από τους ανθρώπους! Στις κούνιες, αντί για παιδιά έρχονται σκυλιά! Στο τέλος, θα πεθάνουν οι άνθρωποι και θα ζήσουν τα σκυλιά!"

Φανταστικό! Παρόλο που είναι μόλις οκτώ χρονών, ο μικρός το 'χει πιάσει το νόημα! Είπαμε όμως: Μου παραμοιάζει αυτό το παιδί...

Πέμπτη, 9 Ιουνίου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι κάπου σ' ένα μοναστήρι ή ναό. Αδειάζω το νου μου, χαλαρώνω, αιωρούμαι αβίαστα, απολαμβάνω την αίσθηση. Τότε, όμως, φθάνει κοντά μου μια απειλητική μαύρη οντότητα σφαιρικού σχήματος, με πολλά μικρά πλοκάμια ολόγυρα. Ίπταται και με καταδιώκει παντού, εγώ τρέχω και ανεβαίνω περιστροφικές σκάλες, μα εκείνο είναι πάντα πίσω μου, μέχρι που καταλήγω σ' ένα ιερό. Ελπίζω πως του έχω ξεφύγει, το τέρας όμως πάντα με ακολουθεί κι εγώ συνεχίζω τη φυγή μου όλο και ψηλότερα, αναζητώντας νοερά τον Χριστό.

Κάποτε φθάνω σε μια λευκή αίθουσα, στο ψηλότερο σημείο του ναού. Μανταλώνω έγκαιρα την πόρτα πίσω μου και τότε βλέπω ότι δεν υπάρχουν καθόλου έπιπλα μέσα, παρά μόνο μερικοί λευκοφορεμένοι ιερείς που αποπνέουν σοφία και γαλήνη. Κοιτάξω έξω από τα μεγάλα παράθυρα και παρατηρώ, κάτω χαμηλά, όμορφα πράσινα νησάκια μέσα σε γαλάζια θάλασσα. Εκεί κολυμπούν γέροι και παιδιά, ξέγνοιαστοι και ζωηροί. Μοιάζουν σα να τραγουδούν όλοι μαζί χαρούμενοι. Αισθάνομαι ανακούφιση και ασφάλεια...

Σάββατο, 11 Ιουνίου 2016

Γύρω στις 2:30 τη νύχτα ακούγονται από πάνω φωνές, ουρλιαχτά, κραυγές, καυγάς τρικούβερτος ανάμεσα στο Γιάννη και στη Μιράντα, τη νέα του γκόμενα εδώ και τρεις μήνες. Ο ανηψιός μου είναι έξω φρενών, φωνάζει ώρα πολλή, ανάμεσα στ' άλλα "Φύγε, θα σε σκοτώσω!" Παράλληλα ακούγονται απανωτά χτυπήματα, γδούποι, συρσίματα, σα να έχουν σπάσει διάφορα και τα σέρνουν σε όλο το σπίτι. Η φασαρία ξυπνάει και τον Θάνο, ο οποίος κατεβαίνει κάτω για να δει τι γίνεται, σύντομα ακούγεται και η δική του φωνή, χαμός στο ίσωμα. Κάποια στιγμή η Μιράντα σηκώνεται να φύγει, όμως σύντομα επιστρέφει, το ζευγαράκι λογομαχεί λίγο ακόμα και μετά τίποτα. Η κυρία περνά τη νύχτα στο σπίτι του Γιάννη σα να μην έγινε τίποτα, όλα μέλι-γάλα. Όμως, η μητέρα μου ανησυχεί και δεν κλείνει μάτι μέχρι το πρωί.

Κατά το μεσημέρι κατεβαίνει ο Γιάννης για να πάρει φαγητό, τον ρωτάμε τι έγινε νυχτιάτικα, εκείνος χαμογελά ελαφρά και λέει: "Τι να έγινε; Τίποτα, απλά μέθυσα και θύμωσα!" Λίγο αργότερα έρχεται κι ο Νάσος, μας πληροφορεί ότι ανάμεσα στ' άλλα ο Γιάννης της φώναζε "Εγώ έχω δεχτεί να σε πηδάει ο κάθε κωλόγερος!" και καταλήγει ότι "Η κυρία κάνει βίζιτες, σας το είχα πει εγώ!"

"Kara Sevda" (Μεγάλος έρωτας): Η εν λόγω κυρία είναι μεγαλύτερη από το Γιάννη, γύρω στα σαράντα, είναι όμως πολύ λεπτή, καλοστεκούμενη, γυμνασμένη, βαμμένη ξανθιά, Ρωσικής καταγωγής, μάλλον εύπορη. Ως τώρα ο ανηψιός δεν έδειχνε να έχει πρόβλημα μαζί της (για την ακρίβεια, φαίνεται πιο ήσυχος και ικανοποιημένος παρά με οποιαδήποτε άλλη γκόμενα), μάλλον επειδή πριν τα φτιάξουν την γνώριζε σαν φίλη πολλά χρόνια και ήξερε ποιά είναι – το είχε πει και σε μας πως η κυρία είναι βιζιτού στο επάγγελμα (τα ανήψια μου, όμως, λίγο-πολύ τα ίδια λένε για όλες τις γυναίκες που γνωρίζουν).

Η Μιράντα διατηρεί ένα τέλειο λεπτό σώμα αλλά και μια αδιατάραχτη εικόνα μειλιχιότητας, ελαφρότητας και ηρεμίας. Φροντίζει να μιλάει ελάχιστα και το μόνο που δείχνει να την ενδιαφέρει είναι το σεξ – γι' αυτό και δεν ξεκολλάει στιγμή από την αγκαλιά του ανηψιού μου. Τώρα που τα έχουν φτιάξει οι δυο τους, μας λένε ότι γυμνάζει πλούσιες κυρίες κατ' οίκον. Όταν ρώτησα τον Γιάννη τι είδους γυμναστική διδάσκει η κυρία, εκείνος μεταξύ αστείου και σοβαρού μου είχε απαντήσει: "Κωλανέτικς! Είναι πολύ σπάνιο είδος, το διδάσκουν μόνο τρία άτομα σε όλη την Ελλάδα και είναι πανάκριβο!" [*αρχικά νόμιζα ότι ο ανηψιός αστειευόταν (άκου, κωλανέτικς!) όμως ανακάλυψα στο Διαδίκτυο ότι όντως υπάρχει τέτοιο είδος γυμναστικής!*]

Η Μιράντα έχει μια 11χρονη κόρη, την οποία προφανώς προετοιμάζει για την μεγάλη ζωή, εφόσον την στέλνει σε πανάκριβο ιδιωτικό σχολείο, σε μαθήματα πιάνου και σχολή μοντέρνων χορών – προσόντα που μέλλουν να φανούν αρκετά χρήσιμα σε συγκεκριμένους κύκλους. Παράλληλα, μάνα και κόρη είναι μαθημένες στα πολλά λεφτά: Εδώ και πολλά χρόνια η Μιράντα νοικιάζει ένα ευρύχωρο, πολυτελές σπίτι 120 μ2

έναντι 650 ευρώ το μήνα (συν τα κοινόχρηστα ξεπερνά τα 750).

Όσο για τη μικρή, διαθέτει από φυσικού της την εικόνα της ιδανικής γυναίκας για κάθε άνδρα: Είναι αρκετά ανεπτυγμένη σωματικά αλλά μάλλον καθυστερημένη διανοητικά, και όποτε ανοίγει το στοματάκι της πετάει μπεμπεκίσιες σαχλαμαρίτσες. Δηλαδή, μάνα και κόρη είναι αυτό ακριβώς που γουστάρουν οι άνδρες: Πανέμορφες, χαζές και μουγγές.

Τέλος πάντων, εμάς η κοπέλα δεν μας ενοχλεί, αντίθετα είναι ευγενική και μετρημένη στη συμπεριφορά της, ενώ δείχνει ιδιαίτερες συμπάθειες στη μάνα μου. Όσο για το επάγγελμά της, δεν νομίζω να είναι βιζιτού η κοπέλα, αλλιώς δεν θα ήταν τόσο θύμα... Πάντως, αν το καλοσκεφθεί κανείς, είναι το καλύτερο που μπορεί να κάνει μια γυναίκα στη σημερινή εποχή -αν, βέβαια, αντέχει τους άνδρες: Αντί να πηδιέται τσάμπα με 20 ταυτόχρονα (όπως κάνουν οι δημοφιλείς νεαρές σήμερα), πηδιέται με έναν ή δυο σιτεμένους κυρίους που την χρυσοπληρώνουν. Το βρίσκω όχι μόνο πιο λογικό αλλά και πιο ηθικό...

Κυριακή, 12 Ιουνίου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Υπάρχει αναταραχή παντού τριγύρω, καθώς σύντομα αναμένεται το τέλος του κόσμου. Ολόκληρη η οικογένειά μου, μαζί με φιλική παρέα, έχουμε μαζευτεί σε μια υπαίθρια καφετέρια στην Κάτω Γλυφάδα. Καθόμαστε γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι κι ετοιμαζόμαστε να πάρουμε γλυκό ή καφέ (δεν θυμάμαι να ξεχωρίζω άλλα πρόσωπα, εκτός από τη Μαρίνα του Γιάννη). Ζηλεύω κάπως τους φίλους μας, οι οποίοι είναι αρκετά εύποροι και ισχυροί ώστε να διαθέτουν δικό τους πυρηνικό καταφύγιο: αυτοί δεν έχουν λόγους να φοβούνται...

Κοιτάζω τον ουρανό ψηλά και διαπιστώνω ότι είναι σχεδόν όλος σκεπασμένος από ένα κατάμαυρο σύννεφο που μοιάζει στέρεο, σαν από πέτρα. *Αν αρχίσει να σπάει, οι βράχοι θα πέσουν πάνω μας και θα μας σκοτώσουν*, ανησυχώ. Τότε, παρατηρώ ένα μεγάλο κομμάτι μαύρου βράχου που σπάει σε μια άκρη του σύννεφου. Σχεδόν αμέσως αρχίζουν να αποσπώνται κι άλλοι βράχοι -αυτή είναι η αρχή του τέλους.

Σηκωνόμαστε όλοι και τρέχουμε να φύγουμε πριν να είναι πολύ αργά. Οι πλούσιοι φίλοι μας θα κρυφτούν στο καταφύγιό τους, που έχει έναν διάφανο προθάλαμο. Η δική μου οικογένεια, όμως, θα μείνει εκτεθημένη εφόσον δεν είμαστε ούτε πλούσιοι ούτε ισχυροί. *Ίσως αν μας καλούσαν οι φίλοι μας στο δικό τους... μάλλον, όμως, δεν υπάρχει χώρος... τι θα απογίνουμε;* συλλογίζομαι, γεμάτη αγωνία.

Αφού βγάζουν έξω μερικούς άστεγους που ως τότε είχαν καταλάβει τον προθάλαμο, οι ισχυροί φίλοι μας καλούν εμένα και όλη μου την οικογένεια μέσα στο καταφύγιο! Νιώθω αρκετή ανακούφιση, καθώς προχωρώ μέσα στον διάφανο προθάλαμο, αγγίζοντας απαλά το τοίχωμα που μοιάζει γυάλινο. *Άραγε θ' αντέξει όταν οι βράχοι θ' αρχίσουν να πέφτουν βροχή από τον ουρανό;* αναρωτιέμαι, ενώ συνεχίζω να προχωρώ πιο μέσα, στην ασφάλεια του καταφυγίου.

Ερμηνεία: Πιθανότατα το όνειρο προοιωνίζει τον θάνατο του θείου Αλέκου σήμερα το πρωί, μετά από 15ήμερη παραμονή στο νοσοκομείο λόγω εγκεφαλικού. Όλοι αυτοί οι παλιοί, ηλικιωμένοι γείτονες που φεύγουν ο ένας πίσω από τον άλλον, μου δίνουν την πικρή αίσθηση ότι μαζί τους φεύγει μια σχετικά υγιής πνευματική βάση από τον κόσμο...

Τετάρτη, 15 Ιουνίου 2016

☺ Νωρίς το πρωί είναι εδώ ο Χαρούλης και η μητέρα μου (όπως πάντα) τον φοβερίζει για να του πάρει τον αέρα: Η πρώτη λέξη που ακούω μόλις σηκώνομαι από το κρεβάτι είναι "κατραπακιά" και μετά "δυο σφαλιάρες". Ύστερα την ακούω να του λέει: "Θα δεις τι έχει να γίνει σήμερα: Θα δώσω από δυο τσιμπιές σε όλους, και στο μπαμπά σου, και στο θείο, και στη νονά!"

"Δώσε σε μένα όλες τις τσιμπιές, και μην τσιμπήσεις τους άλλους!" κάνει τότε ο μικρός, μάλλον σοβαρά.

Η μέρα μου περνάει ευχάριστα, παίζοντας διάφορα παιγνίδια με τον Χάρη: ποδόσφαιρο, βόλλεϋ, σκάκι. Με ξαφνιάζει στο σκάκι, παίζει με στρατηγική και καμιά φορά κερδίζει με την αξία του. Όταν τα βρίσκει σκούρα, με ταράζει

στις ζαβολιές, αλλά πάντα με χιούμορ: "Ααααα, θα κλάψω! Μη μου πάρεις τη βασίλισσα, σε παρακαλώ!" ... "Αυτό το πιόνι δεν ήταν εδώ, ήταν εκεί!" ... "Όχι δεν θα μου πάρεις τον αξιωματικό, εγώ θα πάρω τον δικό σου με αυτόν τον στρατιώτη!" (ο οποίος πηδάει από τη μια άκρη του ταμπλώ στην άλλη). Εγώ ξεκαρδίζομαι, φωνάζω "Πάλι με κλέβεις", εκείνος λέει "ευχαριστώ", μετά κερδίζει και γελάμε και οι δύο.
"Αφού όλο με κλέβεις, εγώ ουσιαστικά δεν παίζω, εσύ βάζεις όλα τα πούλια -και τα δικά σου και τα δικά μου- όπου γουστάρεις για να κερδίζεις πάντα, εμένα τι με θέλεις στο παιγνίδι;" τον ρωτώ σε μια στιγμή.
"Μα σε αγαπάω!" μου κάνει όλο γλύκα.
Πανέξυπνος, καλόκαρδος και ομορφούλης. *Σα να μην είναι από αυτό τον κόσμο, ούτε γι' αυτόν τον κόσμο...*

Το απόγευμα, ενώ παίζουμε ποδόσφαιρο, του λέω ότι σε λίγο θα φύγω για να πάω σε μια φίλη μου. Ο Χάρης συνοφρυώνεται και αναφωνεί:
"Όχι, ψέματα λες, δεν θα πας σε καμιά φίλη σου! Λέγε, πού θα πας!"
"Σου είπα, θα πάω σε μια φίλη μου! Γιατί, απίθανο σου φαίνεται;"
"Όχι, κάπου αλλού θα πας!" μου κάνει όλο δυσπιστία.
"Καλά, θα πάω στον Ανρί!"
Τον πιάνουν για τα καλά τα μπουρίνια του, γιατί αυτό μάλλον το πιστεύει...

Τρίτη, 21 Ιουνίου 2016

♥ Σήμερα είναι τα γενέθλιά μου, κλείνω αισίως τα 53 και το γιόρτασα χάρη στη Μιράντα: Με δική της πρωτοβουλία ήλθαν και μου ευχήθηκαν, μου έφεραν δώρο δυο καλλυντικά κι ένα οικογενειακό παγωτό, μου τραγούδησαν και το τραγουδάκι, καθήσαμε όλοι μαζί μέχρι αργά τη νύχτα και συζητήσαμε ευχάριστα.

Η κοπέλα είναι καλή, ευγενική, χορτοφάγος, οπαδός της υγιεινής ζωής και οπαδός της θετικής σκέψης. Σαφώς, είναι η καλύτερη που είχε ποτέ ο ανηψιός μου, κι ας του ρίχνει καμιά

δεκαριά χρόνια. Ίσα-ίσα, η μεγαλύτερη γυναίκα "μαζεύει" τον άνδρα. Χάρη σ' αυτήν ο Γιάννης φαίνεται τώρα πιο ήρεμος, δεν ξενυχτάει, ούτε πίνει, επειδή "η Μιράντα στις δέκα η ώρα θέλει να βρίσκεται στο κρεβάτι της, με ή χωρίς εμένα", όπως λέει ο ίδιος χαρακτηριστικά...

Τετάρτη, 29 Ιουνίου 2016

Καθώς περνούν οι μέρες, η σχέση του Γιάννη και της Μιράντας γίνεται πιο στενή: Τον βοηθάει οικονομικά, του κάνει τις δουλειές του σπιτιού, ενώ προτίθεται να του αγοράσει και σκάφος – όπως μας πληροφορεί κάποια στιγμή ο ανηψιός μου και μένουμε κάγκελο. "Εγώ δεν μπορώ χωρίς σκάφος, έχω μάθει από μικρός να έχω δικό μου σκάφος για να βγαίνω στη θάλασσα, να απομονώνομαι από τον κόσμο, να ψαρεύω, να βγάζω και κανένα φράγκο πουλώντας τα ψάρια που πιάνω", μας εξηγεί με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου, κι εγώ απορώ: Εδώ δεν έχουμε να φάμε, και ο κύριος ονειρεύεται σκάφος! Και βρίσκει το κορόιδο που θα του το πάρει! Προφανώς, ούτε αυτή η (εύπορη και μορφωμένη) κυρία έχει καταλάβει πού έχει πέσει...

Εικόνες του Matrix: Σήμερα λάβαμε ένα διαφημιστικό φυλλάδιο διαφορετικό από τα άλλα. Πρόκειται για μια νέα εταιρεία που λέγεται "DogClick" και παρέχει υπηρεσίες delivery για κατοικίδια! Στο εξώφυλλο φιγουράρει ένα νεαρό ζευγάρι που φιλάνε περιπαθώς ένα σκυλί, σα να πρόκειται για παιδί. Με μια πιο προσεκτική ματιά, διαπιστώνει κανείς ότι η εταιρεία πουλάει πανάκριβες τροφές σκύλων: γύρω στα 55-65 ευρώ για σακούλες των 15 κιλών! Μόλις το έδειξα στη μητέρα μου, έμεινε άναυδη και μετά αναφώνησε: "Αν είναι δυνατόν! Άνθρωποι και σκυλιά γίναμε το ίδιο! Τι μου το 'δειξες αυτό; Παρ' το, γιατί θα μου ανέβει η πίεση!"

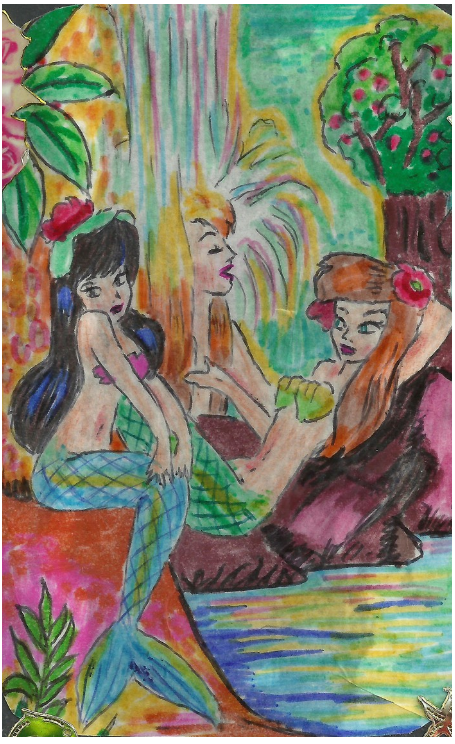
Ναι μεν ζούμε σε μια παρανοϊκή κοινωνία όπου ο σκύλος θεωρείται ιερό ζώο, όμως δεν φανταζόμουν ότι θα έβλεπα ποτέ κάτι τέτοιο! Μα σε ποιούς απευθύνεται η εν λόγω απίστευτη εταιρεία -και μάλιστα σε καιρό οικονομικής κρίσης; Προφανώς σε μουρλούς πλούσιους, που τη βρίσκουν με τα βρωμόσκυλά

τους αλλά είναι τόσο τεμπέληδες ώστε δεν αποφασίζουν να πεταχτούν μέχρι το πιο κοντινό pet shop! Τι άλλο μένει πια για τους σκυλοκράτορες να κάνουν για τα αντικείμενα της λατρείας τους; Ας φτιάξουν κι ένα είδωλο σκύλου κι ας το προσκυνάνε από το πρωί ως το βράδι...

Δευτέρα, 4 Ιουλίου 2016

☺ Πάνω που σκεφτόμουν ότι χρειάζομαι ένα: Σήμερα το πρωί βρήκα στο δρόμο ένα κασσετόφωνο Philips. Δεν παίζει τα CDs αλλά παίζει τις κασέτες και το ραδιόφωνο. Δοκίμασα μια της Janet Jackson, που επίσης βρήκα στο δρόμο πρόσφατα, και ο μικρός ξετρελάθηκε: "Όταν γεράσεις, θέλω να μου χαρίσεις όλες τις κασέτες!" αναφώνησε όλο χαρά.

Κατά τ' άλλα, η σχολική χρονιά έχει πια τελειώσει και η αδελφή μου βρίσκεται εδώ από την Παρασκευή. Το παίζει πιο ντίβα παρά ποτέ, ή μου φαίνεται; Τέλος πάντων, σε μια στιγμή ρώτησε τον Χαρούλη:

"Για πες μου, αγαπάς τη Μιράντα;"

"Όχι, δεν την αγαπάω!"

"Όχι; Μα γιατί;"

"Θα σου πω αλλά δεν θα το πεις στο μπαμπά γιατί θα με σκοτώσει: Δεν την αγαπάω επειδή πάει με γέρους και τους τα παίρνει!" *Και αυτό το έχει ακούσει το παιδί...* ⇧

Το απόγευμα πήγαμε για μπάνιο με την αδελφή μου, μετά από επιμονή της μαμάς. Σε όλη τη διαδρομή με το λεωφορείο ανταλλάξαμε ελάχιστες κουβέντες, ενώ όση ώρα είμασταν στην πλαζ δεν επικοινωνήσαμε καθόλου: Η κυρία με απέφευγε συστηματικά και φρόντιζε να κολυμπάει πάντα πολύ μακριά από μένα. Όταν

βγήκαμε από τη θάλασσα, την πήρε στο κινητό μια φιλενάδα της και μιλούσαν τουλάχιστον μία ώρα με το ρολόι: Έκανα ντους, ντύθηκα, περπατήσαμε ως τη στάση του λεωφορείου, περιμέναμε εκεί για κανένα τέταρτο, η κυρία δεν σταμάτησε λεπτό να μιλάει με τη φιλενάδα της, εμπιστευτικά και παράμερα από μένα, λες και συζητούσαν απόρρητα μυστικά του κράτους.

Αρκετά πια, με την κόμισσα! Δεν πρόκειται να ξανασχοληθώ μ' αυτήν! Έχω σιχαθεί το υπεροπτικό στυλάκι της: Μόλις με βλέπει, σηκώνεται και φεύγει σα να την κυνηγούν χίλιοι δαίμονες! Αν δεν μπορεί να φύγει αμέσως, με αγνοεί σα να μην υπάρχω. Δεν ξέρω τι παριστάνει, πιθανότατα φέρεται έτσι ακολουθώντας εντολές κυκλωμάτων. Όπως και να 'χει, εγώ δεν δίνω πια δεκάρα γι' αυτήν, ούτε για τους χαραμοφάηδες γιούς της...

Τρίτη, 5 Ιουλίου 2016

☺ Πλησιάζει μεσημέρι, ο μικρός έχει βαρεθεί πια να παρακολουθεί κινούμενα σχέδια στην τηλεόραση, οπότε έρχεται στο δωμάτιό μου, βουτάει τις παλιές κούκλες μου (έναν Κεν και τρεις Μπάρμπι) και πάει να παίξει στο σαλόνι. Βάζει τον Κεν να παραστήσει τον σύζυγο, ενώ η Μπάρμπι κάνει την σύζυγο. Σε χρόνο dt ακούγονται φωνές και μπούφλες: Με σκηνοθέτη τον Χαρούλη, το κουκλίστικο ζευγάρι έχει στήσει τρανό καυγά, μαλλιοτραβιούνται και αλληλοσφαλιαρίζονται με πάθος:

“Αμάν πια, άχρηστε, ούτε ένα σινεμά δεν με πας!” φωνάζει έξαλλη η Μπάρμπι και βαράει ένα ακόμη χαστούκι στον Κεν. “Κι εγώ δεν σε αγαπάω γιατί δεν είσαι όμορφη!” της κάνει εκείνος και της ανταποδίδει τη σφαλιάρα.

Ύστερα μπαίνει στο παιγνίδι άλλη μια κούκλα, η οποία παριστάνει τη φίλη της συζύγου. “Έλα να βγούμε για καφέ, αγαπητή μου, να ηρεμήσω λίγο απ' αυτόν!” της λέει η Μπάρμπι.

Για λίγη ώρα οι δυο γυναίκες "θάβουν" τον σύζυγο, αλλά μετά από λίγη ώρα το ζευγάρι τα ξαναφτιάχνουν -μόνο που τώρα γουστάρει και η φιλενάδα τον Κεν. Ως αποτέλεσμα, οι δυο γυναίκες μαλλιοτραβιούνται και πλακώνονται στο ξύλο.

“Και ποιά νικάει στο τέλος;” ρωτάω τον Χαρούλη.
“Στο τέλος νικάει η Μπάρμπι, ξεμαλλιάζει για τα καλά τη φιλενάδα της, την αφήνει μόνο με μια τρίχα στο κεφάλι, οπότε είναι άσχημη και ο Κεν προτιμάει τη γυναίκα του!”

Τύφλα να 'χει η "Λάμψη"! Το παιδί φτιάχνει σενάρια με τα όλα τους! Σε ποιόν μοιάζει άραγε; ⇑

Εικόνες του Matrix: Η μητέρα μου ξεφυλλίζει διάφορα περιοδικά που μόλις μας έφερε η Θεώνη και ξαφνικά με φωνάζει για να μου δείξει κάτι ενδιαφέρον που μόλις πρόσεξε: Αφορά μια διάσημη κυρία πάμπλουτης εφοπλιστικής οικογένειας, η οποία διακρίνεται για το φιλανθρωπικό της έργο και δεν αφήνει γκαλά για γκαλά και φωτογράφηση για φωτογράφηση. Εμφανίζεται σε πάρα πολλές φωτογραφίες στις κοσμικές στήλες όλων των περιοδικών, και σε όλες ανεξαιρέτως παρατηρείται το εξής παράδοξο: Η κυρία διαθέτει ένα αφύσικα μεγάλο κεφάλι, που μοιάζει σαν καρφωμένο πάνω στο λαιμό, ο οποίος στις περισσότερες φωτογραφίες ούτε καν διακρίνεται. Είναι σα να φοράει ένα άλλο κεφάλι πάνω από το κανονικό της κεφάλι, ενώ έχει ένα αινιγματικό μειδίαμα Τζοκόντας μόνιμα κολλημένο στα χείλη της. “Κι όμως, κανένας δημοσιογράφος δεν το έχει επισημάνει ποτέ αυτό!” λέει η μητέρα μου. “Αν εμείς εμφανιζόμασταν κάπως έτσι, θα μας έκραζε το πανελλήνιο!” *Πράγματι...*

Στη συνέχεια, κοίταξα όλες τις φωτογραφίες διασημοτήτων στα περιοδικά, όμως τέτοιο φαινόμενο δεν παρατήρησα σε κανένα άλλο άτομο. Μονάχα δυο ακόμη κοσμικές κυρίες, φιλενάδες της εν λόγω κυρίας, είναι παράξενα άσχημες, με φάτσες που θυμίζουν ψάρια. Όμως, τέτοιο "κολλημένο" κεφάλι δεν είδα σε κανέναν άλλο! Δεν ξέρω τι μπορεί να συμβαίνει, ίσως η γυναίκα να έχει κάποιο περίεργο πρόβλημα υγείας στο κεφάλι και γι' αυτό της το ρετουσάρουν έτσι. *Ίσως, όμως, να συμβαίνει κάτι άλλο, πολύ πιο παράξενο...*

! Να γιατί η μητέρα μου κι εγώ είμαστε τόσο κακότυχες και δεν διαθέτουμε τη λεγόμενη "θεία Χάρη"! Όταν κάθεσαι και προσέχεις τέτοια πράγματα, τι καλό περιμένεις να σου συμβεί ποτέ;

Κυριακή, 24 Ιουλίου 2016

Εικόνες του Πλέγματος: Επιστρέφοντας από το Internet Cafe, βρίσκω την αδελφή μου και τη μητέρα μου καθισμένες στο σαλόνι, να συζητούν περιπαθώς για την οικονομική κρίση, που πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο παρά τα αυξανόμενα έκτακτα μέτρα. Οι Έλληνες παραμένουν άφραγκοι, άνεργοι και περιφρονημένοι, παραδόξως όμως όλοι οι αλλοδαποί που ζουν στη χώρα μας δουλεύουν και χαίρουν άκρας εκτίμησης.

"Αυτή τη στιγμή στα "Τρία Κυκλάμινα" υπάρχουν εξήντα υπάλληλοι, από τους οποίους ούτε δέκα δεν είναι Έλληνες", εξηγεί η αδελφή μου. "Πάντως, όταν το αφεντικό στη δουλειά βάζει αγγελία για νέους υπαλλήλους, εμφανίζονται σχεδόν αποκλειστικά αλλοδαποί -Αλβανοί, Ρουμάνοι, Βούλγαροι. Σπάνια έρχεται Έλληνας!"

"Έχω μια υποψία σχετικά με αυτό, κι συ που δουλεύεις σε τέτοιο περιβάλλον θα μου πεις αν έχω δίκιο: Ένας λόγος που οι Έλληνες δεν τρέχουν στις δουλειές είναι πως εκεί τους φέρονται σα να 'ναι σκουπίδια! Ενώ στους αλλοδαπούς όλοι κάνουν χαρούλες!" της λέω.

Στο σημείο αυτό η αδελφούλα μου ταράζεται (μόνο που δεν πέφτει από την καρέκλα) και μου πετάει ένα "Όχι, όχι, δεν ισχύει αυτό, και απορώ πώς σου έχει περάσει τέτοια ιδέα!" Αμέσως μετά, αρχίζει να μου τα γυρίζει: "Οι περισσότεροι Αλβανοί ανήκουν στην αλβανική μαφία, γι' αυτό στις μικρές επιχειρήσεις δεν τολμάει να τους μιλήσει κανείς! Στα "Τρία Κυκλάμινα", όμως, αυτό δεν ισχύει επειδή τα αφεντικά εκεί είναι πάμπλουτα κι έχουν διασυνδέσεις πολύ πιο ισχυρές από τους αλλοδαπούς!"

"Ωστόσο, παρόλο που γνωρίζουν ότι οι αλλοδαποί ανήκουν σε μαφίες, τους προσλαμβάνουν!" επισημαίνω.

"Ναι..." ξεροκαταπίνει η Μαριγούλα και μετά σηκώνεται σαν ελατήριο κι εξαφανίζεται.

Το επόμενο λογικό ερώτημα είναι: Πώς η Αλίκη -και η κάθε Αλίκη- καταφέρνει κι επιβιώνει τόσα χρόνια ανάμεσα σε μαφιόζους, και μάλιστα την έχουν περί πολλού; Απάντηση: Πιθανότατα πηδιέται με κάποιο μεγάλο αφεντικό εκεί μέσα...

Κι άλλο ένα ερώτημα: Για ποιούς λόγους τα αφεντικά προτιμούν να προσλαμβάνουν ξένους αντί Έλληνες; Πολλαπλή απάντηση: α) Έχουν λάβει τέτοια εντολή από τα δικά τους κυκλώματα, β) Το πουλημένο κράτος μας πληρώνει στους εργοδότες το μεγαλύτερο μέρος του μισθού των ξένων, γ) Φοβούνται και υπακούνε στις μαφίες των αλλοδαπών, οι οποίες τους προστάζουν να προσλαμβάνουν μέλη τους και μετά να φέρονται σα να είναι εκείνοι τα αφεντικά.

Όσο για τους (λιγοστούς πια) Έλληνες εργαζόμενους, υφίστανται συστηματικό mobbing από τους υπεράριθμους αλλοδαπούς υπαλλήλους αλλά και από τους προϊσταμένους. Παράδειγμα: Κάποτε, η πρώην φίλη μου η Λένα αναγκάστηκε να παραιτηθεί από τη δουλειά της σ' ένα λογιστήριο επειδή την απειλούσαν οι Αλβανοί...

Το απόγευμα έρχονται για λίγο ο Γιάννης με τη Μιράντα και μας διηγούνται τις τελευταίες περιπέτειές τους: Εδώ και κανένα μήνα ο ανηψιός μένει μόνιμα στο Κατραμόνησο μαζί με τον πατέρα του, μέσα σε σκηνή. Κάποτε είχαν μια μεγάλη παράγκα, όμως κάποιοι έκαψαν τα πάντα εκεί (!) -όπως με πληροφορεί ο Γιάννης. Ωστόσο, την καταβρίσκει στο νησί, παίρνει και τον Χάρη μαζί του, ο οποίος την βγάζει στην παραλία όλη μέρα.

Η Μιράντα, από την άλλη, έχει τα μαύρα της τα χάλια: Το δέρμα της έχει μαυρίσει άσχημα, φαίνεται γερασμένη και καταπονημένη, έχει αδυνατίσει ακόμα περισσότερο και θυμίζει σκελετό – μάλλον επειδή τελευταία ο Γιάννης έχει γυρίσει το φύλλο και τώρα της φέρεται σα να είναι υπηρέτριά του. Εκείνη κάνει ό,τι μπορεί για να τον κρατήσει, υπακούει σε οποιαδήποτε εντολή σαν ερωτευμένη μαθητριούλα, δέχεται αγόγγυστα τις διαρκείς προσβολές και τις παρατηρήσεις του για το παραμικρό, και κατοικεί μαζί του στο Κατραμόνησο παρόλο που, όπως η ίδια μας έχει εκμυστηρευτεί, δεν της αρέσει καθόλου εκεί. Εκείνη είναι αλλιώς μαθημένη, σε ευρύχωρα πολυτελή διαμερίσματα με όλες τις ανέσεις. Αυτή η ζωή δεν της ταιριάζει καθόλου, ολοφάνερα υποφέρει και το παραδέχεται (κρυφά από το Γιάννη, βέβαια), ωστόσο τρέχει ξωπίσω του και κάνει ό,τι

μπορεί για να διατηρήσει αυτή τη σχέση – θυσία στο βωμό του έρωτα, όπως όλες οι "σωστές" γυναίκες.

Εγώ, πάντως, απορώ: Όταν πρωτοήλθε στο σπίτι μας αυτή η εύπορη κυρία, δεν είδε πού έμπαινε; Τη χιλιοσπασμένη, σκουριασμένη πόρτα που την έχουμε δέσει με σκοινιά για να μη διαλυθεί, δεν την είδε; Εγώ, αν πήγαινα στο σπίτι ενός γκόμενου κι έβλεπα αυτό το θέαμα, θα έκανα μεταβολή και θα εξαφανιζόμουν τρέχοντας! *Όμως, εκεί που γουστάρουν, δεν βλέπουν τίποτα...*

* * * *

Δευτέρα, 22 Αυγούστου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στέκομαι σε γυμνό έδαφος, όπου έχει πέσει ατομική βόμβα. Ένας επιστήμονας μου εξηγεί ότι ο κόσμος έπαψε να είναι ο ίδιος από τότε που έπεσε η πρώτη ατομική βόμβα στη Χιροσίμα: Με την πυρηνική έκρηξη, σαράντα εξωγήινα σωματίδια πέρασαν στην γήινη πραγματικότητα και άρχισαν να την αλλάζουν. Με κάθε πυρηνική έκρηξη ανοίγουν τρύπες στο χωροχρόνο, απ' όπου περνούν εξωγήινα και εξωδιαστατικά σωματίδια τα οποία αλληλεπιδρούν με αυτά της γνωστής ύλης, μεταβάλλοντας τον κόσμο μας σταδιακά, αλυσιδωτά, σε κάτι άλλο, κάτι που δεν είναι καθόλου καλό. *Να γιατί ο κόσμος φαίνεται όλο και χειρότερος, ενώ ο χρόνος τρέχει όλο και πιο γρήγορα...*

Ύστερα ο επιστήμονας με συμβουλεύει να προσέχω να μην φτύσω κάτω, στο μολυσμένο έδαφος, ενώ πλήθος παιδιά μας παρατηρούν. Τότε, πλησιάζει ο Χάρης και μου δίνει κάτι φαγώσιμο να δοκιμάσω· η γεύση δεν μου αρέσει και ασυναίσθητα φτύνω κάτω. *Τώρα το DNA μου έχει αναμειχθεί με την μολυσμένη γη*, συλλογίζομαι. Δεν λέω τίποτα, ελπίζω μόνο να μην παρατήρησε κανένας το λάθος μου...

Παρασκευή, 26 Αυγούστου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι κάπου στη Ζάκυνθο για παραθερισμό, όμως είμαι ανήσυχη επειδή ακούω πως κυκλοφορούν επικίνδυνοι κακοποιοί. Σύντομα, ο κίνδυνος

περνάει, όλο το νησί γιορτάζει, η ατμόσφαιρα είναι χαρμόσυνη, πολύχρωμα μπαλόνια υψώνονται στον ουρανό. Τότε μου τηλεφωνεί η μαμά και με ενημερώνει πως όλοι οι φίλοι μου έχουν φύγει από το νησί.

Έχω μείνει μόνη εδώ, όμως σκοπεύω να μην πάρω το πλοίο αμέσως αλλά να μείνω άλλη μια μέρα για να δω τις ωραίες παραλίες. Γλιστρώντας πάνω σε μια παράξενη τσουλήθρα, μέσα σε μια ειδική κουβέρτα που είναι σα να την οδηγώ εγώ τραβώντας τις άκρες της, περνώ από ωραίες ακτές και θαυμάζω τη γαλανή, ήρεμη θάλασσα. Ξάφνου, βλέπω να μου κλείνει τον δρόμο ένας ορμητικός χείμαρρος που κατεβαίνει από μια πλαγιά. Τεράστιος και λασπερός χύνεται στη θάλασσα, τη φουσκώνει και τη λασπώνει άσχημα.

Πρέπει να γυρίσω αμέσως πίσω: μ' έναν ευέλικτο ελιγμό κάνω στροφή 180 μοιρών αλλά και πάλι η πλημμύρα με προλαβαίνει. Δυο άνδρες που παρακολουθούν, μου πετούν ειδικά σχοινιά για να οδηγήσω πιο γρήγορα την παράξενη πάνινη βάρκα μου. Προσπαθώ, δυσκολεύομαι, μα ξέρω πως τελικά θα τα καταφέρω. Ξυπνώ γεμάτη αγωνία...

Ερμηνεία: Παρόμοια όνειρα με λασπωμένα ποτάμια και πλημμύρες βλέπω τα τελευταία έξι χρόνια, τέτοια εποχή, δηλαδή λίγο πριν ξεκινήσουν τα ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών. Γνωρίζω τον συμβολισμό: Επικίνδυνες ίντριγκες εξυφαίνονται εναντίον μου στο στενό κοινωνικό μου περιβάλλον -και ο νους μου πάει στους Ξιφαράδες...

Σάββατο, 27 Αυγούστου 2016

Το βλέπω καθαρά πως το Φεζαρρομαρκέικο έχει ουσιαστικά διαλυθεί: Ο πατέρας μου έχει πεθάνει. Η αδελφή μου δεν έχει πια καμία σχέση με μας· μονάχα μπαινοβγαίνει σαν σίφουνας μια-δυο φορές την ημέρα για να διαπιστώσει αν η μάνα ζει ακόμη, και μετά εξαφανίζεται τρέχοντας σα να φοβάται μήπως την κολλήσουμε καμιά τρομερή αρρώστια. Η μητέρα του Χάρη έχει επίσης φύγει -και ζει πολύ πιο ήρεμα στο σπίτι που νοικιάζει. Μένει μονάχα η μητέρα μου (η οποία είναι πλέον πολύ γριά και φιλάσθενη), ο Χαρούλης κι εγώ. Μένουν

επίσης τα ανήψια μου, οι οποίοι είναι κυφήνες εκ φύσεως κι εκ πεποιθήσεως, μας στοιχίζουν συνολικά 300-400 ευρώ μηνιαίως -και μετά παραπονιόμαστε ότι η σύνταξη δεν φτάνει. Πιο συγκεκριμένα:

Ο Γιάννης εξακολουθεί να είναι άνεργος αλλά δεν κάνει την παραμικρή προσπάθεια για να βρει δουλειά. Πριν από δυο βδομάδες του βρήκε η Θεώνη μια δουλειά σε βενζινάδικο μα εκείνος δεν ήθελε ούτε ν' ακούσει. Ακόμη, εδώ και τρεις μήνες ο Γρηγόρης του έχει προτείνει μία θέση σε μεγάλη εταιρεία με 700 ευρώ το μήνα και προοπτικές εξέλιξης: Αν δείξει εργατικότητα κι εξυπνάδα γρήγορα θα τον κάνουν διευθυντή παραγωγής, του λένε, έτσι μας διαβεβαιώνει και ο Γρηγόρης. Περίεργο, πάντως: Εγώ έχω εργαστεί δέκα χρόνια συνολικά σε εταιρείες, τα αφεντικά ήταν πάντα πολύ ευχαριστημένα μαζί μου, ωστόσο ποτέ δεν μου είπαν ότι θα με κάνουν διευθύντρια. Στον Γιαννάκη το λένε πριν καν πιάσει δουλειά! Ωστόσο, ο ανηψιός δεν δείχνει καμία προθυμία επειδή "η δουλειά αυτή είναι πολύ κουραστική", λέει.

Εντέλει, μετά από μπόλικες διαβουλεύσεις και διαπραγματεύσεις, πριν λίγες μέρες ο λόρδος πήγε κι έκανε ένα μεροκάματο: Τον έβαλαν να κουβαλάει κιβώτια, πιάστηκε η μέση του, λέει, και δεν ξαναπήγε. Δεν στενοχωριέται καθόλου όμως, δεν μπορεί να φανταστεί τον εαυτό του μακριά από τη θάλασσα, ξανά λέει, άλλωστε του φθάνουν όσα βγάζει από το ψάρεμα και όσα σουφρώνει από τις γκόμενες, τη μάνα του και εμάς!

Όσο για τον Θανάση, αποτελεί ξεχωριστό κεφάλαιο από μόνος του: Χάρη στην ειδική διατροφή του (που στοιχίζει γύρω στα 2000 ευρώ το μήνα), στα αναβολικά και στη σκληρή γυμναστική με βάρη, όσο πάει γίνεται όλο και πιο "ντουλάπα". Σε λίγο δεν θα χωράει να περάσει από το οφίς. Ονειρεύεται να κατακτήσει κάποτε τον τίτλο του Mr Olympia και δεν αποκλείεται να τα καταφέρει, εφόσον διαθέτει όλα τα απαιτούμενα προσόντα: σωματικά (έχει ήδη γίνει "τέρας"), ψυχικά (μεγάλο κάθαρμα) και κυκλωματικά (παραδέχεται πως νταραβερίζεται με μασόνους, εκδηλώνει μεγάλο θαυμασμό για

τους "κοσμοκράτορες" Εβραίους και μεγάλη περιφρόνηση για τους "ακαμάτηδες" Έλληνες). Μοιάζει εντελώς φλιπαρισμένος, μονολογεί ασταμάτητα σχετικά με το πόσο υπεράνθρωπος είναι, δηλώνει έτοιμος να θυσιάσει τους πάντες και τα πάντα για να πετύχει τον σκοπό του, ενώ συνεχώς εκφράζει το θανάσιμο μίσος του για το γυναικείο φύλο: "Όλες ανεξαιρέτως είναι βρωμοπουτάνες, το μόνο που τους αξίζει είναι να τους κάνεις τον κώλο τόοοοσο, και μετά να τις πνίξεις μέσα στο βόθρο!"

Στη συνέχεια, ο πρωταθλητής κλαίγεται πως δεν έχει λεφτά και φροντίζει να σουφρώνει από τη μάνα μου όσα μπορεί, δηλαδή από 5 έως 20 ευρώ καθημερινά. Ωστόσο, παρά την υποτιθέμενη αφραγκία του, μέσα στο καλοκαίρι ανακαίνισε όλο το σαλόνι του, αφού πρώτα έσπασε μόνος του όλα τα παλιά του έπιπλα, τα οποία είχε αγοράσει πριν από 5-6 χρόνια και ήταν όλα σε πολύ καλή κατάσταση. Μονάχα ο καινούργιος καναπές στοίχισε 800 ευρώ, ενώ η νέα του τηλεόραση είναι 100 ιντσών. Επιπλέον, έχει μετατρέψει έναν τοίχο σε... βωμό του εαυτού του: Στο μέσο δεσπόζει ένας ασπρόμαυρος πίνακας που απεικονίζει την αφεντιά του με φουσκωμένους μύες. Τριγύρω φιγουράρουν τα κύπελλά του και οι αντίστοιχες περγαμηνές, ενώ μπροστά έχει τοποθετήσει ακριβά όργανα γυμναστικής: ένα στέππερ με χειρολαβές, ένα ποδήλατο κι έναν διάδρομο (!). Όλα τα αγόρασε σε εξευτελιστικές τιμές ή του τα χάρισαν φίλοι του, λέει.

Κατά τ' άλλα, εξακολουθούμε να πεινάμε οικογενειακώς: Από τότε που πέθανε ο μπαμπάς, από τα 750 ευρώ της σύνταξης που φανερώνω στη μαμά, τα ~300 πηγαίνουν στάνταρ στους Μαρκάκηδες και στις φοβερές ανάγκες τους. Οι κύριοι μας δουλεύουν αλλά κανείς δεν το βλέπει, ιδίως η μάνα μου: "Καλά να 'ναι το παιδί, να αγοράζει ό,τι χρειάζεται!" μου λέει όταν της επισημαίνω τα παραπάνω για τον μπρατσαρά εγγονό της. Ούτε που κάθεται ν' αναρωτηθεί πώς βγαίνουν όλ' αυτά τα υπέρογκα έξοδα με 4-5 personal που έχει τώρα ο Θάνος. Πόσα λεφτά βγάζει πια το μήνα; 500 ευρώ; 800 ευρώ; Μέχρι τα 2500-3000 ευρώ που υπολογίζω τα συνολικά μηνιαία έξοδά του, απέχει παρασάγγας...

Κάποια στιγμή σκέφθηκα πώς θα γινόταν ν' αποκατασταθούν οι σχέσεις μας, να ξαναγίνουμε οικογένεια -αν ήμασταν ποτέ. Όμως, βλέπω ότι με αυτούς δεν γίνεται τίποτα. Με αρρωσταίνει η κατάφορη περιφρόνηση και η κοροϊδία που μας δείχνουν, δεν θέλω πια να έχω καμία σχέση μαζί τους. Ούτε μπορώ να δίνω βάση στα λόγια τους, εφόσον ό,τι πουν είναι είτε ψέμα είτε τρέλα. Δεν μπορώ ν' ασχολούμαι πλέον με δαύτους, αυτό μόνο κακό μου κάνει...

Φλασιά: Οι Μαρκάκηδες, ως πιόνια υψηλών κυκλωμάτων, εδώ και πολλά χρόνια έχουν υιοθετήσει απέναντι σε μας, τους Φεζάρρηδες, την πάγια μασονική τακτική "Να τους φτωχαίνεις για να τους κυβερνάς". Δεν έχουν στ' αλήθεια ανάγκη τα χρήματα που μας ζητάνε διαρκώς· φροντίζουν όμως να μας απομυζούν συστηματικά, ώστε εμείς να μη μπορούμε να λειτουργήσουμε κι εκείνοι να μας ελέγχουν αποτελεσματικά.

Κατά πάσα πιθανότητα, οι Μαρκάκηδες αποτελούν το "γενικό αρχηγείο" του πολέμου εναντίον μου. Ναι μεν όλοι (γνωστοί, φίλοι, γείτονες κλπ) παίζουν το ρόλο τους, όμως οι βασικές εντολές δίνονται από την αδελφούλα μου (τουλάχιστον τα τελευταία είκοσι χρόνια) και από τ' ανηψάκια μου -μετά την ενηλικίωσή τους. Η Αλίκη μου ανέκαθεν ήθελε να παίρνει ό,τι έχω και να με ξεπερνάει σε όλα -και το κατάφερνε πάντα με διάφορους τρόπους...

Προβλεψη: Κάποια στιγμή, στο κοντινό μέλλον, η μητέρα μου θα φύγει και μαζί μ' αυτήν θα διαλυθεί κάθε έννοια οικογένειας εδώ μέσα. Τότε εγώ θα πρέπει να δω ποιό θα είναι το επόμενο βήμα μου. Μα όπως και να 'χει, κάποτε πρέπει να ξεκολλήσω οριστικά από τη Νηρηίδων και από τους Μαρκάκηδες...

Κυριακή, 28 Αυγούστου 2016

Παράξενο, γλυκό, μοναχικό καλοκαίρι του 2016, ίσως το τελευταίο με τη μητέρα μου: Έχει κλείσει πια τα 82, η σπονδυλική της στήλη όσο πάει στραβώνει, με το ζόρι κάνει μερικά βήματα μέσα στο σπίτι. Προς το παρόν δεν έχει κάποιο σοβαρό πρόβλημα υγείας, μα με τους γέρους ποτέ δεν ξέρεις τι

γίνεται την επόμενη μέρα.

Περνώ τα πρωινά μου κάνοντας δουλειές και θελήματα για το σπίτι, ή παίζοντας σκάκι, μπάλα και τάπες με το Χαρούλη (= πόκεμον της ζαβολιάς). Τον αποκαλώ "Χαρούλιμον" κι εκείνος με λέει "Νονούλιμον". Κυρίως, όμως, συγκεντρώνω και διορθώνω τα συγγραφικά μου έργα (για τελευταία φορά), καταχωρώ τις ζωγραφιές μου στο Flickr, ενώ ξεκινώ τη διαδικασία απόκρυψης των έργων μου από τους Μαρκάκηδες.

Τα μεσημέρια ξαπλώνω, απολαμβάνω την ησυχία και διαβάζω τα Μίκυ Μάους που βρήκα μαζεμένα μέσα σε μια σακούλα. Τελευταία διαβάζω κι ένα ωραίο βιβλίο ("Στο δρόμο των αρωμάτων"), που δείχνει με γλαφυρότητα τι είναι *στ' αλήθεια* η ζωή και οι άνθρωποι.

Τα απογεύματα απολαμβάνω τα ωραία μου μπάνια στην πλαζ της Βάρκιζας ή στο Πεύκο, πηγαίνω μεγάλες βόλτες σε άλλες περιοχές (Ρέμα Ηλιούπολης, Πανόραμα Βούλας, Πανόραμα Γλυφάδας, Παραλία), κάνω γυμναστική με αλτήρες στο σπίτι (ψιλοβαριέμαι) ή γρήγορο περπάτημα. Καλά περνώ φέτος το καλοκαίρι, το απολαμβάνω όσο μπορώ. Του χρόνου δεν ξέρω πώς θα είμαι...

Η σημερινή μέρα σηματοδοτεί το τέλος της καλοκαιρινής ξεγνοιασιάς μου, εφόσον: α) Μόλις επέστρεψε από το χωριό η θεία Ερμιόνη, μετά από δυόμιση μήνες "πένθους" και παραθερισμού: Ο άνδρας της, ο θείος Αλέκος, μας άφησε χρόνους στα μέσα Ιουνίου μετά από εγκεφαλικό επεισόδιο και παραμονή δυο βδομάδων στο νοσοκομείο. Έτσι, η θεία Ερμιόνη απελευθερώθηκε από τις καταπιεστικές ψυχώσεις του συζύγου και τους ατέλειωτους περιορισμούς που της επέβαλε τα τελευταία 60 χρόνια· επίσης κληρονόμησε την σύνταξη στρατιωτικού, τους παχυλούς λογαριασμούς στην τράπεζα και τις αμέτρητες κρυψώνες με λεφτά μέσα στο σπίτι.

Πάντως, δεν είναι πια η θεία που ήξερα: μου φάνηκε στριφνή, αλαζονική και βλοσυρή – δεν δίστασε, μάλιστα, να προτείνει να έλθει η αδελφή μου να τη βοηθήσει στις δουλειές του σπιτιού, σαν οικιακή βοηθός! Τώρα που δεν έχει πια τον Αλέκο να την ταράζει με τις τρέλες του και να ελέγχει την παραμικρή της κίνηση, η θεία την έχει δει ελεύθερη και πλούσια χήρα που γαμάει και δέρνει.

♠ β) Το βράδι με ειδοποίησε ο Αργύρης Ξιφαρά -μια βδομάδα πιο γρήγορα απ' όσο περίμενα- για να κανονίσουμε μαθήματα αγγλικών και σχετικά βιβλία. Ακόμα δεν αρχίσαμε, και ήδη έχουμε πρόβλημα: Έγινε ένα σχετικό μπέρδεμα με τα τηλέφωνα, καθότι άλλον αριθμό κινητού του έδωσα και άλλον έπαιρνε, και μετά πλάκωσε η μάνα του φουριόζα στο σπίτι μας και φώναζε πως δεν το σηκώνω!

Το επόμενο απόγευμα πάω για μπάνιο, ο Αργύρης ξαναπαίρνει για να ρωτήσει κάτι για τα βιβλία, εγώ δεν το ακούω επειδή είμαι στη θάλασσα, ειδοποιεί τη Θεώνη κι εκείνη τηλεφωνεί στη μάνα μου και φωνάζει έξαλλη: “Η Υβόννη δεν απαντάει στο τηλέφωνο! Γιατί δεν απαντάει;” Η μητέρα μου της εξηγεί πως είμαι στην παραλία, εντέλει κοιτάζω κι εγώ το κινητό, βλέπω τις αναπάντητες, μιλάω με τον Αργύρη, όλα εντάξει -προς το παρόν...

® *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος-Αύγουστος 2016):* Από τον Ιούνιο παρατηρώ σημαντική βελτίωση της κατάστα-

σης, εφόσον έχω αλλάξει ορισμένα πράγματα στον τρόπο ζωής μου και τηρώ καλύτερα την Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας. Συγκεκριμένα:

* Δεν βλέπω πια τηλεόραση. Την κόβω οριστικά.
* Αποφεύγω να κρατώ το κινητό πολλή ώρα κοντά μου.
* Δεν κοιμάμαι ανάσκελα.
* Από τα μέσα του Ιουνίου κάνω γύρω στα 20 λεπτά γυμναστική κάθε βράδι ή πηγαίνω για γρήγορο περπάτημα. Δεν είναι τίποτα το φοβερό, μα ήδη νιώθω καλύτερα.
* Όλο τον Αύγουστο δεν φόρεσα τα δαχτυλίδια αθανασίας, για να διαπιστώσω αν θα χειροτέρευαν τα νυχτερινά επεισόδια χωρίς αυτά. Ευτυχώς, κάτι τέτοιο δεν συνέβη...

Κατά τους καλοκαιρινούς μήνες είχα τα παρακάτω

Επεισόδια	Ιούνιος	Ιούλιος	Αύγουστος
Εφιαλτικό μήνυμα (κόλαση, hell)	4	2	2
το αντίθετο (παράδεισος)		1	
Καθαρές νύχτες:	26	29	29

Παρατηρήσεις: Οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς έχουν εξαλειφθεί, όμως το εφιαλτικό μήνυμα επιμένει, παρόλο που συνήθως δεν ακούγεται ούτε φαίνεται πια τόσο καθαρά. Ειδικά τον Ιούνιο μου ήλθε τέσσερις φορές μαζεμένες, κατά τις μέρες της περιόδου...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (καλοκαίρι 2016):*** Μέσα στον Ιούνιο ολοκληρώθηκαν τα 18 "πρωτότυπα ημερολόγια" (original diaries), τα οποία αντιστοιχούν στα 8 πρώτα βιβλία “Απόλυτο Κακό”. Ακόμη, προχώρησα στην κατασκευή του 19ου ημερολογίου (Μάρτης-Δεκέμβρης 2015), το οποίο θα ανήκει στο ένατο βιβλίο με τίτλο "Ο Καιρός των Αποκαλύψεων". Τα 19 πρωτότυπα ημερολόγια τα έχω καταχωρήσει μόνο στο Internet Archive -δεν μπορούν να τοποθετηθούν πουθενά αλλού.

Τον Ιούλιο εξέδωσα ένα παλιό αρχείο με καμιά 30αριά “Γενετικά Σύνδρομα”, που είχα φτιάξει πριν από πέντε-έξι χρόνια. Επίσης, μετέφρασα το “Dream Oracles” στα ελληνικά, του έδωσα τον τίτλο “Οι Χρησμοί των Ονείρων” και του έβαλα εικονογράφηση από τις περιπέτειες της Sandra Anderson (καμιά

σαρανταριά εικόνες συνολικά). Ακόμη, διόρθωσα το παλιό μου μυθιστόρημα φαντασίας "Η Συνομωσία των Σκιών" και το καταχώρησα σε διάφορες εκδοτικές πλατφόρμες.

Κατά τ' άλλα, δεν βρίσκω πια κανένα ενδιαφέρον στη μετάφραση έργων που δεν θα μου αποφέρουν ποτέ τίποτα οικονομικά, ούτε έχουν καμιά τρομερή απήχηση στο κοινό. Έτσι, αποφασίζω να σταματήσω τη συγγραφή των αγγλικών τόμων "Forbidden Diary". Ολοκληρώνω μονάχα το τρίτο βιβλίο και το τελειώνω με την Υπέρτατη Τελετουργία -*όπως θα έπρεπε κανονικά να τελειώνει η ιστορία μου...*

Πέρα από αυτά, σταματώ οριστικά τις εκτυπώσεις στο σπίτι επειδή το μελάνι του εκτυπωτή έχει ακριβήνει αρκετά (13,5 ευρώ για 100 σελίδες). Το γέμισμα των μελανοδοχείων είναι μεν φθηνότερο (6 ευρώ) αλλά το δοχείο πρέπει να είναι σχετικά καινούργιο και να τυπώνω συχνά, αλλιώς το φίλτρο του φρακάρει. Αλλά πόσες φορές μπορώ να χρησιμοποιήσω το ίδιο δοχείο; Όχι πάνω από δύο φαντάζομαι. Έτσι, αντί για εκτυπώσεις, δημιουργώ ένα "αντίγραφο ασφαλείας" και το καταχωρώ στα Google Docs.

Στο μεταξύ, έχω σταματήσει την καταχώρηση των ζωγραφικών έργων μου στο Instagram και στο Twitter· κάτι τέτοιο είναι χάσιμο χρόνου για μένα εφόσον εγώ δεν διαθέτω ακόλουθους, ούτε με νοιάζει να αποκτήσω. Εμένα μ' ενδιαφέρει να μπορεί να δει τα έργα μου ο καθένας, όχι μονάχα ένας στενός κύκλος ατόμων. Το Flickr αποδεικνύεται πολύ πιο κατάλληλο για μένα κι έχω ήδη ανεβάσει 155 έργα συνολικά, χωρισμένα σε πέντε άλμπουμ: Πορτραίτα Διασημοτήτων, Όνειρα από το Παρελθόν, Παραμύθια Ντίσνεϋ, Νυχτερινές Περιπέτειες, Άγρια Φαντασία. Παρατηρώ κάποια κίνηση, όχι τίποτα συνταρακτικό, μα σίγουρα πολύ καλύτερα απ' ό,τι θα μπορούσα να περιμένω στο φυσικό πεδίο...

Νέες διαδικτυακές περιπέτειες: Γύρω στα τέλη Ιουλίου αποκτάμε καινούργιο σταθερό τηλέφωνο στο σπίτι, με πρόσβαση στο Διαδίκτυο. Δοκιμάζω να σερφάρω, κάτι γίνεται, αν και σέρνεται κάπως. Αρχές Αυγούστου ανοίγω το Flickr με σκοπό να μπω σε μερικά γκρουπς. Τα καταφέρνω, με αρκετή

καθυστέρηση: Μου παίρνει τέσσερις ώρες συνολικά για να κάνω δουλειά που στο Internet Cafe θα γινόταν μέσα σε μισή ώρα. Κάθε τόσο μου βγάζει "εκσφαλμάτωση" και ανοίγει το "debugger" (αφαίρεση ιού). Άλλοτε πέφτει το Firewall και η προστασία ταυτότητας, χάνω αρκετό χρόνο για να τα αποκαταστήσω, ωστόσο η δουλειά ολοκληρώνεται με επιτυχία.

Την επόμενη μέρα ανοίγω το κομπιούτερ για να κάνω επεξεργασία κειμένου (χωρίς να το συνδέσω στο Διαδίκτυο) και ανακαλύπτω ότι το antivirus έχει πέσει εντελώς, ενώ δεν αναγνωρίζει τον κωδικό μου! Τον συμπληρώνω, μου γράφει ότι ισχύει, όμως ύστερα πάλι δεν τον αναγνωρίζει! Επιπλέον, το OpenOffice κολλάει συνέχεια κι έχει γίνει απελπιστικά αργό!

Απίστευτο! Μία φορά δούλεψα στο Διαδίκτυο για λίγες ώρες με το δικό μου κομπιούτερ, με μόλις ανανεωμένο antivirus, και χάλασε ο κόσμος! Κι όμως, κάποτε το κομπιούτερ έπιανε Internet, δεν δικαιολογείται τώρα να μην πιάνει με τίποτα! Αν αυτό δεν σημαίνει *στόχευση*, τότε τι σημαίνει; Έχω, μάλιστα, ορισμένες υποψίες σχετικά με το ποιοί με μπλοκάρουν...

Το ίδιο απόγευμα, πιάνω μια σχετική συζήτηση με τον ανηψιό Νάσο:
“Ξέρεις τι είναι το Firewall;” τον ρωτάω με αθώο ύφος.
“Δεν ξέρω, ρώτα τον Γιάννη”, μου κάνει απότομα.
“Καλά...”
“Είναι τοίχος προστασίας από ιούς”, μου εξηγεί αμέσως μετά.
“Και γιατί πέφτει; Ακούω καμιά φορά ότι πέφτει στα καλά καθούμενα!”
“Να σου πω, θεία: Το Firewall είναι σαν το πουλί: Καμιά φορά πέφτει, κι άμα πέσει δεν ξανασηκώνεται!” καταλήγει θριαμβευτικά και αποχωρεί πάραυτα.

Μερικές μέρες αργότερα συνδέομαι στο Internet με σκοπό να επανεγκαταστήσω το antivirus. Ακολουθώ πιστά τις οδηγίες, κάνω όλα όσα χρειάζονται, αλλά τζίφος: Το download δεν ολοκληρώνεται με τίποτα! Θα επιμείνω ακόμα μια φορά μετά από λίγες μέρες, το download τελικά πετυχαίνει, όμως η εγκατάσταση τελικά αποτυχαίνει και η εταιρεία μου ζητάει 20

ευρώ για να επιληφθεί του προβλήματος, λέει! Αμέσως μετά αναζητώ στο Διαδίκτυο κάποιο δωρεάν antivirus. Σύντομα βρίσκω ένα, το οποίο εγκαθιστώ χωρίς κανένα πρόβλημα. Ωστόσο, όταν την επόμενη μέρα επιχειρώ να μπω στο Internet, στέκεται αδύνατον!

Λίγες μέρες αργότερα, χωρίς καμία σύνδεση στο Διαδίκτυο, το παλιό μου antivirus εντοπίζει ένα trojan στο κομπιούτερ μου, το οποίο εξουδετερώνω αμέσως. Πώς όμως βρέθηκε αυτός ο ιός στο κομπιούτερ μου, τη στιγμή που έχω εγκατεστημένα δυο ενημερωμένα antivirus; Επιπλέον, το OpenOffice έχει γίνει ακόμα πιο αργό: Από την ώρα που ανοίγω το κομπιούτερ μέχρι να αρχίσω να γράφω, μου παίρνει πλέον γύρω στα 20-25 λεπτά!

Τέλος πάντων, όποια κι αν είναι η αιτία για όλη αυτή την απίστευτη δυσπραγία, θα εμπιστευτώ τη γενικότερη εμπειρία της ζωής μου η οποία μ' έχει διδάξει ότι: Αν ένα εγχείρημα εμποδίζεται από αφύσικες δυσκολίες ανεξάρτητες από τις δικές μου ενέργειες, τότε αυτό το εγχείρημα δεν πρέπει να γίνει -και αν γίνει, θα μου βγει σε κακό. Τέλος το Internet λοιπόν: Δεν θα ξαναεπιχειρήσω ποτέ πια σύνδεση από το σπίτι...

Αντιθέσεις

Η Παγκόσμια Πανθρησκεία είναι ήδη εδώ...

Εδώ και μερικές χιλιάδες χρόνια υπάρχει μια θρησκεία πιο ισχυρή και πιο διαδεδομένη από κάθε άλλη θρησκεία πάνω στη Γη: Ο έρωτας.
Οι πιστοί είναι το γυναικείο φύλο.
Ο θεός είναι το ανδρικό φύλο.
Η σχέση άνδρα και γυναίκας είναι η σχέση θεού και πιστού.

Όπως ο θεός πρέπει να είναι μόνο ένας για τον πιστό, έτσι και ο άνδρας πρέπει να είναι μόνο ένας για τη γυναίκα. Η γυναίκα που εκδηλώνει ενδιαφέρον για διαφορετικούς άνδρες ταυτόχρονα, χαρακτηρίζεται πόρνη -δηλαδή χαμένη ψυχή. Ο θεός, από την άλλη, όσο περισσότερους πιστούς έχει τόσο πιο αξιόλογος θεωρείται. Ένας άνδρας που δεν έχει πολλές γυναίκες στη ζωή του θεωρείται αδύναμος και ασήμαντος.

Πάνω απ' όλα, ένας θεός απαιτεί από τους πιστούς τυφλή υποταγή. Ομοίως, η γυναίκα/πιστή οφείλει απόλυτη υποταγή στον άνδρα και θεό της. Πρέπει να είναι πάντα έτοιμη να εκτελέσει την πιο εξωφρενική εντολή του, αν δεν θέλει να θεωρηθεί ανάξια και να χάσει την εύνοιά του.

Ο θεός απαιτεί από τους πιστούς να αποδεικνύουν κάθε ώρα και στιγμή την απόλυτη αφοσίωσή τους. Ομοίως, η γυναίκα/πιστή πρέπει διαρκώς να αποδεικνύει στον άνδρα/θεό της ότι ανταποκρίνεται πλήρως στις απαιτήσεις του, ότι δεν σκέπτεται τίποτε άλλον πέρα απ' αυτόν, ότι κάθε της πράξη εναρμονίζεται με το δικό του θέλημα.

Ο θεός απαιτεί από τους πιστούς να θυσιάζουν τα πάντα για την πίστη τους. Ομοίως, η πιστή/γυναίκα είναι πρόθυμη να θυσιάσει τα πάντα για τον άνδρα και θεό της -ακόμη και τα παιδιά της αν της ζητηθεί: Πολλές δεν τεκνοποιούν επειδή έτσι θέλει ο σύζυγος, άλλες παραμελούν τα παιδιά τους για χάρη του γκόμενου, ενώ δεν αποκλείονται και άλλες, ακόμη πιο ακραίες

εκφράσεις ανδρικής λατρείας, όπως η τελετουργική δολοφονία του παιδιού μετά από απαίτηση του άνδρα/θεού...

Οι πιστοί που κερδίζουν την εύνοια του θεού, ανταμοίβονται με τον Παράδεισο. Η εύνοια του θεού/άνδρα εκφράζεται με την ερωτική πράξη, το σεξ. Για τη γυναίκα το σεξ είναι ο Παράδεισος, εφόσον τότε ενώνεται με τον "θεό" της και βιώνει την πλήρη αποδοχή του. Η ερωτική επαφή συχνά ακολουθεί έναν σφοδρό καυγά, όπου η γυναίκα τελικά υποχωρεί και εκλιπαρεί την εύνοια του άνδρα. Τότε εκείνος, σαν "φιλέσπλαχνος θεός", της δείχνει την συγχώρεσή του με την ερωτική προσοχή του, οδηγώντας την "στον έβδομο ουρανό".

Ο θεός δοκιμάζει τους πιστούς, υποβάλλοντάς τους συνεχώς σε κάθε είδους δοκιμασίες, ψυχικές και σωματικές. Ομοίως, ο άνδρας/θεός δοκιμάζει διαρκώς την γυναίκα/πιστή με πολλούς και διάφορους τρόπους: κακομεταχείρηση, περιφρόνηση, ξυλοδαρμοί, βρισιές, ατέλειωτα καταναγκαστικά έργα (νοικοκυριό), περιορισμός στο σπίτι/ναό, απόλυτος έλεγχος των κινήσεών της, συστηματική οικονομική αφαίμαξη.

Σε όλα αυτά η γυναίκα/πιστή οφείλει να αντιδρά με απόλυτη υπακοή και εγκαρτέρηση· τότε, γίνεται μάρτυρας της πίστεως, νιώθει υπερήφανη γι' αυτό και κερδίζει τον θαυμασμό των υπόλοιπων πιστών. Αντίθετα, στην παραμικρή δυσαρέσκεια που θα δείξει η πιστή, επισύρει την οργή του θεού της, ίσως και την απόρριψή του.

Όπως οι πιστοί πρέπει να μετανοούν συνεχώς, κάθε ώρα και στιγμή για οτιδήποτε κάνουν, έτσι και η γυναίκα/πιστή πρέπει να βρίσκεται σε μόνιμη κατάσταση μετάνοιας για κάτι που έχει κάνει ή δεν έχει κάνει για τον άνδρα και θεό της. Να γιατί είναι πρακτικά αδύνατο να βοηθήσεις μια γυναίκα που υποφέρει από την ανδρική κακομεταχείριση: Είναι σα να προσπαθείς να βοηθήσεις έναν θρησκόληπτο που θυσιάζεται με βασανιστήρια για την πίστη του...

Όπως ο θεός δεν είναι ποτέ απόλυτα ικανοποιημένος με τους πιστούς του και πάντα ψάχνει να τους βρει ψεγάδι, έτσι και ο άνδρας/θεός βρίσκεται σε διαρκή επαγρύπνηση για να ανακαλύψει νέα ελαττώματα στην πίστη και αφοσίωση της

γυναίκας/πιστής. Όπως ο πιστός δεν πρέπει να επαναπαύεται ποτέ σχετικά με το πόσο καλά ανταποκρίνεται στις υποχρεώσεις του απέναντι στο θεό, έτσι και η γυναίκα/πιστή πρέπει να είναι πάντα υπ' ατμόν για τυχόν νέα σφάλματα που θα της υποδείξει ο άνδρας και θεός της, και να είναι πάντα έτοιμη για βελτίωση, μετάνοια και ταπεινότητα.

Ο θεός/άνδρας κρίνει και μειώνει συνεχώς την πιστή/γυναίκα, όπως το αντίστροφο δεν μπορεί να γίνει ούτε ως υποψία: Για παράδειγμα, εκείνος μπορεί να είναι μέθυσος, να γίνεται σκνίπα κάθε μέρα, να βγαίνει εκτός εαυτού και να βιαοπραγεί πάνω της και πάνω στα παιδιά του, εκείνη όμως δεν πρέπει καν να διανοηθεί να τον κρίνει ή, πολύ περισσότερο, να τον απορρίψει. Η ισόβια υπομονή της γυναίκας θεωρείται ως η πιο τρανή απόδειξη της πίστης της. Όταν η γυναίκα κρίνει τον άνδρα κι επαναστατεί εναντίον του, ο άνδρας την απορρίπτει, την χωρίζει ή την αναγκάζει να τον χωρίσει. Διαζύγιο σημαίνει αποχωρισμός της γυναίκας/πιστής από τον άνδρα/θεό και από το υπόλοιπο ποίμνιο. Η θέση της αποκαθίσταται μόνον όταν βρει έναν άλλο άνδρα να λατρέψει.

Όλες οι γνωστές θρησκείες αντιγράφουν την Πανθρησκεία του Έρωτα, η οποία άρχει στον κόσμο εδώ και 10.000 χρόνια τουλάχιστον. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι σε όλες τις γνωστές θρησκείες ο θεός είναι αρσενικός. Είναι η βασική θρησκεία του κόσμου, απ' όπου έχουν πάρει έμπνευση όλοι οι θρησκευτικοί αρχηγοί. *Ο έρωτας είναι θρησκεία. Και είναι τόσο αληθινός, όσο κάθε θρησκεία...*

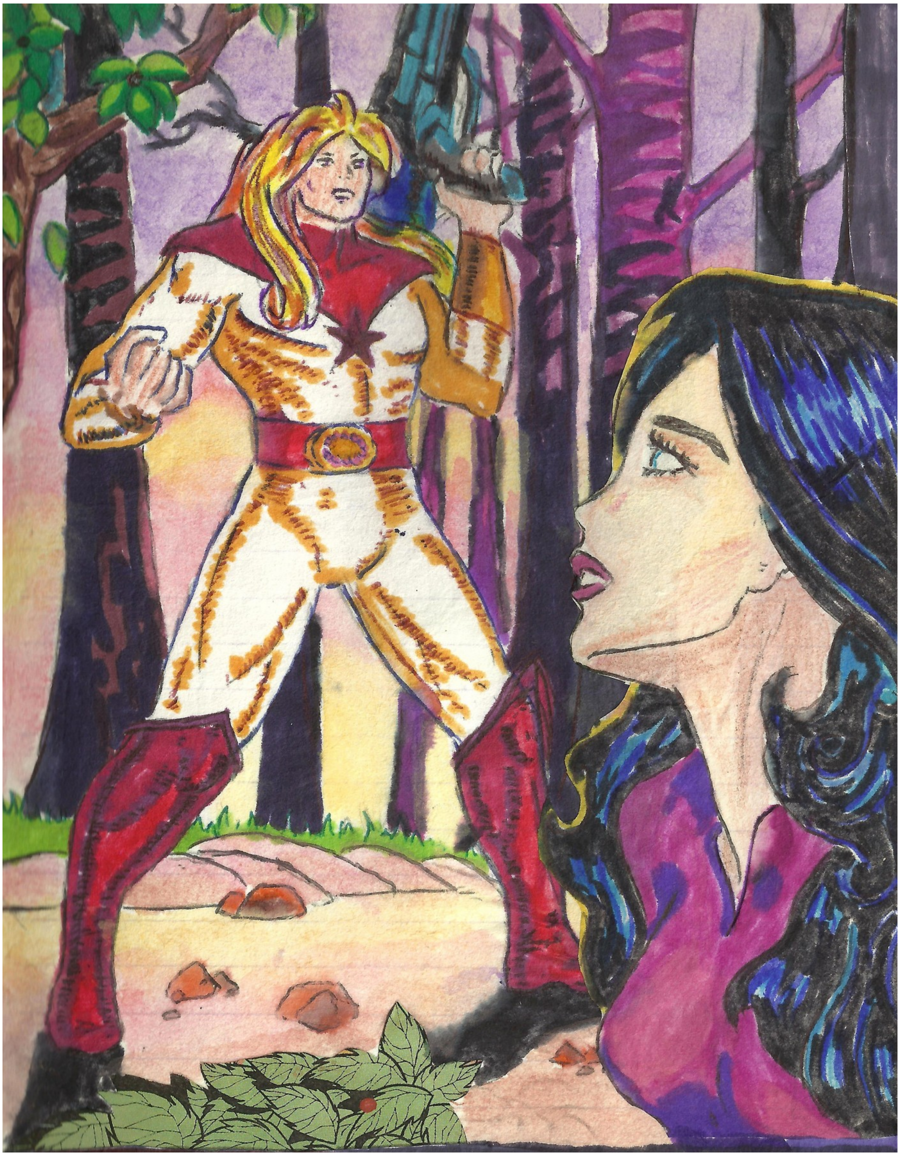
Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Παλαιότερα οι άνδρες το 'παιζαν αφεντικά. Τώρα το παίζουν θεοί. Όσο μεγαλώνουν σε ηλικία, τόσο συντονίζονται με τον ρόλο του Θεού, γι' αυτό παρανοούν και αρχίζουν να πιστεύουν ότι είναι στ' αλήθεια θεοί. Πιστεύουν ακράδαντα ότι είναι όχι απλά παντογνώστες αλλά θεοί επί της γης! Έτσι, δεν ανέχονται καμία άλλη (γυναικεία) σκέψη, ακόμη κι αν αυτή η σκέψη συμφωνεί με τη δική τους! Να γιατί οι παλαιότερες γυναίκες έλεγαν: “Αν θες να τα πηγαίνεις καλά με τον άντρα σου, μη του μιλάς καθόλου!”

Οι σύγχρονοι ενήλικες άντρες είναι παράφρονες κι έχουν

μια εντελώς διαστρεβλωμένη άποψη της πραγματικότητας. Για παράδειγμα, σε όποια παραλία κι αν πάνε τα ανήψια μου, βλέπουν όλες ανεξαιρέτως τις γυναίκες να φορούν μαγιώ τόπλες με στρινγκ! *Πού τις βλέπουν; Γιατί εγώ δεν βλέπω σχεδόν καμία;*). Θεωρούν τις γυναίκες ως κάτι το πολύ ευτελές και υποδεέστερο: "Είναι όλες του βρωμερές πουτάνες, το μόνο που θέλουν είναι να βγαίνουν γυμνές στο δρόμο και να πηδιούνται με όσους βρουν μπροστά τους! Σε όλες τους αξίζει ένα πράγμα μόνο, καυτό λάδι στη μούρη!" παραληρούν διαρκώς τα ανήψια μου, οι φίλοι τους, μα και πολλοί άλλοι νέοι άνδρες που γνωρίζω.

Οι γυναίκες, από τη μεριά τους, όσο μεγαλώνουν συντονίζονται με το ρόλο του πιστού, που όσο πάει γίνεται πιο θρησκόληπτος: Ολόκληρη η ζωή τους γυρίζει γύρω από τον θεό/άνδρα, μόνη τους επιδίωξη είναι η ικανοποίηση του θελήματός του και απώτερος στόχος τους είναι το σεξ, δηλαδή η ένωση με τον "θεό" τους.

Η ερωτική παραφιλολογία είναι τα σύγχρονα ευαγγέλια της πανθρησκείας του έρωτα: Τα βιβλία αυτά κάνουν πάντα ρεκόρ πωλήσεων, οι γυναίκες τα διαβάζουν ασταμάτητα, με θρησκευτική ευλάβεια, και αποδέχονται ευχαρίστως και χωρίς καμιά κριτική σκέψη τα "ιερά διδάγματα": Οι πολύπαθες ηρωίδες περνούν τα πάνδεινα στα χέρια αδίστακτων ανδρών, επί χρόνια ολόκληρα υπακούνε σε κάθε είδους εντολές και υπομένουν κάθε είδους βασανιστήρια, ωστόσο παραμένουν πάντα χαριτωμένες, υπομονετικές και άβουλες: Τους λέει ο τάδε αρσενικός "μπες στ' αμάξι", αυτές μπαίνουν στ' αμάξι. Τους λέει ο δείνα αρσενικός "βγες έξω", αυτές βγαίνουν έξω, κλπ. Κάπου στον ορίζοντα διαφαίνεται και ο "ιδανικός άνδρας", τον οποίο η ηρωίδα θα κερδίσει εφόσον, παρά τα απίθανα βασανιστήρια που υφίσταται στα χέρια των "κακών", παραμένει σταθερή στην πίστη της και δεν παραιτείται από την αναζήτηση του έρωτα. Όλα αυτά τα μυθιστορήματα, έχουν το ίδιο "ευτυχές τέλος": η πίστη της πολύπαθης γυναίκας/πιστής κάποτε αμοίβεται με την εύνοια του ιδανικού, παντοδύναμου θεού/άνδρα -και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα...

Πώς κρατάς έναν άνδρα: "Ο άνδρας δεν αντέχει να σε βλέπει να κάθεσαι. Κάθε στιγμή που σε κοιτάζει, ένα πράγμα σκέπτεται: *αυτή τώρα τι θα κάνει για μένα;*" (Ουρανία) ... "Όλο γύρω από τον πούτσο τους θέλουν να γυρίζεις!" (Μαρία Σχοινά) ... "Καλή η είναι η γυναίκα μου, δεν λέω, αλλά τώρα που γέρασε δεν μπορεί πια να σηκώνεται κάθε μέρα στις έξι το πρωί για να εκτελεί όλες τις επιθυμίες μου ατάκα κι επί τόπου!" (συνταξιούχος γείτονας) ... "Ο γέρος άνδρας μου θέλει να είμαι κοντά του όλη μέρα: πότε τον τρώει το χέρι του, θέλει να του το

τρίψω· πότε πονάει το πόδι του, θέλει να του βάλω αλοιφή· πότε πεινάει, θέλει να του φτιάξω φαγητό· πότε χρειάζεται εκείνο ή το άλλο, θέλει να του το φέρω. Αυτό γίνεται όλη μέρα, κάθε μέρα! Μονάχα όταν κοιμάται μπορώ να βγω λίγο έξω για ψώνια! Είμαστε σαράντα χρόνια μαζί!" (κυρία Βέρα). *Πολύ ωραία περνάτε, μπράβο*, σκέπτομαι εγώ.

Τυπικά παραδείγματα σχέσης θεού/άνδρα και πιστής/γυναίκας παρατηρούνται πληθώρα στο ζευγαράκι Γιάννης-Μιράντα:

* Εγκλεισμός της πιστής/γυναίκας μέσα στο σπίτι/ναό: Εδώ και δυο μήνες ο Γιάννης έχει κλειδώσει στο διαμέρισμά του τη Μιράντα για να τον υπηρετεί αδιάκοπα: του κάνει το νοικοκυριό όλη ημέρα και σεξ όλη νύχτα. Ενίοτε κάνουν σεξ μέρα και νύχτα, κλείνουν δωδεκάωρα, προφανώς με τη βοήθεια κάποιου ειδικού χαπιού...

* Εκείνος, ως θεός/άνδρας, δεν γνωρίζει κανέναν περιορισμό: Βγαίνει έξω όποτε θέλει για να κάνει ό,τι θέλει. Εκείνη, ως πιστή και υπάκουη γυνή, μένει κλεισμένη στο σπίτι/ναό με τις μέρες, με τα παραθυρόφυλλα κλειστά, μέσα στο σκοτάδι, μην την πάρει κανένα βέβηλο μάτι, όπως λέει ο Γιάννης. Η πιστή Μιράντα δέχεται αγόγγυστα τον εγκλεισμό της σ' ένα σκοτεινό, μικρό, πνιγηρό δυάρι, παρόλο που εδώ και χρόνια νοικιάζει ένα τεράστιο, πολυτελές διαμέρισμα. *Πολύ εύκολα παράτησε τα σαλόνια για τα αλώνια...*

* Απόλυτος έλεγχος: Χωρίς υπερβολή, ο θεός Γιάννης χρονομετρά την παραμικρή κίνηση της πιστής Μιράντας: "Έκανες μιάμιση ώρα στα ψώνια αντί μία που υπολόγιζα! Απαράδεκτο! Αλλά τέτοια πουτάνα είσαι!" Στην παραμικρή παρασπονδία, την χτυπά, την βρίζει, την μειώνει με τρόπους και λόγια που δεν περιγράφονται. Εκείνη μυξοκλαίει, όμως δεν διανοείται να φύγει, ενώ κάνει ό,τι μπορεί για να ξανακερδίσει την εύνοια του άνδρα και θεού της.

* Πανταχού παρούσα θεϊκή κρίση: Ο θεός Γιάννης κρίνει την πιστή Μιράντα κάθε ώρα και στιγμή, έτοιμος να την απορρίψει για τους πλέον απίθανους λόγους: "Το ντύσιμό σου (βερμούδα με κοντομάνικη μπλούζα) δεν είναι ευπρεπές, ξεκωλιάρα του

κερατά” (φαπ, σφαλιάρα) ... “Δεν υπάκουσες αυτοστιγμή σε αυτό που σου είπα, άρα μου κάνεις περισσότερο κακό παρά καλό, τσακίσου φύγε τώρα!” ... “Έπρεπε να ρωτήσεις τη γιαγιά μου "πώς γίνεται αυτό;" και τέρμα, τρεις λέξεις, όχι δέκα που είπες!” (μετράει και τις λέξεις της) κλπ.
* Απαίτηση απόλυτης αφοσίωσης: “Αν η Μιράντα -και η κάθε Μιράντα- δεν με εξυπηρετεί 100%, αν δεν με θαυμάζει 100%, αν δεν με καταλαβαίνει 100%, αν δεν με υπακούει 100%, δεν είναι άξια για μένα! Το 95-96-99% δεν είναι αρκετό!” μας εξηγεί ο θεός/άνδρας Γιάννης, ενώ πιστή/γυναίκα Μιράντα σπεύδει αμέσως να κάνει τα αδύνατα δυνατά για αποδείξει ότι του παρέχει το περίφημο 100%...
* Συστηματικό σπάσιμο του εγώ: Στην παραμικρή λέξη που θα τολμήσει να προφέρει η πιστή Μιράντα, ο θεός Γιάννης έχει πάντα έτοιμο ένα "όχι": “Όχι έτσι, όπως το λες εσύ· αλλιώς, όπως το λέω εγώ”. Ό,τι κι αν κάνει η πιστή Μιράντα, ο θεός Γιάννης το βρίσκει είτε λάθος είτε ανεπαρκές: “Σου 'πα αυτό να το κάνεις έτσι και αλλιώτικα μα εσύ το έκανες μόνο έτσι, πουτάνα, ξεκωλιάρα του κερατά, μονάχα στο "λεβιέ" έχεις το νου σου!”
* Απάρνηση του κόσμου: Η πιστή Μιράντα βγαίνει από το "ναό" όσο γίνεται λιγότερο, ουσιαστικά έχει εγκαταλείψει το σπίτι της, ενώ δηλώνει έτοιμη και πρόθυμη να πετάξει στο δρόμο τα πανάκριβα έπιπλά της για να σπιτωθεί οριστικά με τον άνδρα και θεό της. Στο μεταξύ, έχει παρκάρει την κόρη της σε μια φίλη της εδώ και καμιά βδομάδα, ελπίζοντας έτσι να διατηρήσει την εύνοια του θεού Γιάννη. Η μικρή δεν έχει καμία όρεξη να μετακομίσει από μια βίλα 120 μ2 σε ένα πνιγηρό δυάρι 50 μ2, ούτε γουστάρει τον τσαμπουκά του Γιάννη. Στο μεταξύ ο "θεός" θυμώνει με τη Μιράντα, που δεν έχει καταφέρει ακόμη να προσυλητίσει τη μικρή...
* Απόλυτη υποταγή στο θεϊκό θέλημα: Ο θεός Γιάννης συνηθίζει να πίνει, γίνεται στουπί στο μεθύσι, και τότε βαράει και σκυλοβρίζει την πιστή Μιράντα με τις ώρες. Εκείνη όμως δεν χαμπαριάζει· μάλλον ηδονίζεται που θυσιάζεται για τη θρησκεία του έρωτα, κάνει υπομονή και περιμένει να περάσει η

(μεθυσμένη) οργή του θεού...
* Χώρια το "λάι-λάι-βάι-βάι" (μουσικές 24 ώρες την ημέρα, 7 μέρες τη βδομάδα) που γουστάρει να έχει πάντα ο Γιαννάκης στ' αυτιά του.

Εγώ ούτε καν αυτό το τελευταίο δεν θα μπορούσα να υποφέρω! Πραγματικά, αναρωτιέμαι: *Πώς τους αντέχουν; Τελικά, τι είναι παράξενο; Το ότι εγώ είμαι πάντα μόνη, ή το ότι αυτές τους τρώνε στη μάπα νυχθημερόν και γουστάρουν κιόλας;*

Να γιατί εγώ δεν ποτέ είχα άνδρα: δεν μπορώ, ούτε θέλω να είμαι "πιστή". Δεν πιστεύω στη θρησκεία του έρωτα, δεν βλέπω το ανδρικό φύλο σαν θεό επί της γης, οπότε αδυνατώ να υποστώ όλα αυτά που είναι διατεθημένη να υποστεί μια ερωτευμένη, "θρησκόληπτη" γυναίκα. Έτσι ζω πάντα μακριά από τον θεό/άνδρα, δεν έχω την εύνοιά του, ούτε βιώνω την ένωση μαζί του. Σαν άπιστη που είμαι, είμαι καταδικασμένη στην κόλαση της παρθενίας (Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ = Η ΚΟΛΑΣΙΣ = 523). Μόνο που για μένα αυτό ακριβώς είναι ο Παράδεισος...

* * * *

Δευτέρα, 5 Σεπτεμβρίου 2016

☺ Σήμερα είναι η γιορτή του Χάρη και -ανάμεσα στα υπόλοιπα δώρα- σκέφτομαι να του αγοράσω μερικές τάπες Πόκεμον για έκπληξη. Το πρωί, ενώ πηγαίνω σ' ένα θέλημα, βρίσκω σκορπισμένα στο δρόμο δέκα ολοκαίνουργια χαρτάκια Πόκεμον. Μόλις τα βλέπει ο μικρός ενθουσιάζεται: Δεν έχει κανένα από αυτά, λέει.

Το απόγευμα η αδελφή μου του φέρνει δώρο ένα τάμπλετ (μεταχειρισμένο, της το έδωσε μια φιλενάδα της). Μόλις το παίρνει ο μικρός, αντί ν' αρχίσει να παίζει computer games (ξέρει να τα κατεβάζει κιόλας), σπεύδει να κάνει το χατήρι της μητέρας μου, η οποία θέλει ν' ακούσει το ιταλικό τραγούδι "Perderó, Vinceró".

Ο Χαρούλης γράφει στο google τη λέξη "παρτερό" (όπως την άκουσε) και η μηχανή αναζήτησης του παρουσιάζει λήμματα σχετικά με το "παρτέρι". "Πες μου ένα άλλο τραγούδι,

ελληνικό, να σου βάλω!” λέει ο μικρός στη μητέρα μου, γεμάτος σκασίλα που δεν κατάφερε να βρει το πολυπόθητο άσμα. Εκείνη την ώρα, όμως, καταφθάνει η μητέρα του και τον παραλαμβάνει...

Πέμπτη, 8 Σεπτεμβρίου 2016

☺ Και μια παράξενη ***σύμπτωση:*** Γύρω στο μεσημέρι, μόλις επιστρέφω από το Internet Cafe, βρίσκω στο σπίτι τον Χαρούλη μαζί με το τάμπλετ του. Αντί να παίζει τα αγαπημένα του παιγνίδια, βάζει στη μητέρα μου ν' ακούει διάφορα τραγούδια. Μόλις μπαίνω εγώ μέσα, χωρίς να του πω τίποτα, ο μικρός βάζει τα "Μαλαματένια Λόγια" του Γιάννη Μαρκόπουλου. Το εν λόγω άσμα είναι το αγαπημένο μου από την εφηβική μου ηλικία, όμως ο Χάρης δεν το γνωρίζει αυτό...

Ύστερα παίρνω εγώ το τάμπλετ και βρίσκω το "Perderó, Vinceró", για να ικανοποιηθεί και η μητέρα μου. Ακολουθούν μερικά ακόμη τραγούδια, ενώ ο μικρός δεν ξέρει τι να πρωτο-κάνει για να μας ευχαριστήσει. Δεν είναι απλά αξιαγάπητος;

Σάββατο, 10 Σεπτεμβρίου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάνω διακοπές σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο και κατεβαίνω σε μια ευρύχωρη αίθουσα γεμάτη κόσμο. Παρατηρώ ορισμένα πορτραίτα στους τοίχους, που χαμογελούν σαν ζωντανά και με παραξενεύουν. Ξαφνικά γίνεται δυνατός σεισμός. Όλο το οίκημα σείεται βίαια και το ταβάνι αρχίζει να γκρεμίζεται πάνω από τα κεφάλια μας. Πεταγόμαστε όλοι έξω, ενώ τα πορτραίτα εξακολουθούν να χαμογελούν αινιγματικά. Καταφεύγουμε σε διπλανό ξενοδοχείο και περιμέ-νουμε να φύγουμε αεροπορικώς.

Ερμηνεία: Πριν πλημμύρες, τώρα σεισμοί δείχνουν ύποπτες δοσοληψίες που κινούνται γύρω μου, από άτομα που μπορεί να με θέσουν σε κίνδυνο. Το μυαλό μου πάει στους Ξιφαράδες αλλά και στους Μαρκάκηδες...⇑

Τώρα η ώρα είναι 13:30 το μεσημέρι. Η μαμά κι εγώ ετοιμαζόμαστε να πάρουμε το μεσημεριανό μας όταν χτυπά το κουδούνι. Μόλις ανοίγουμε, μπαίνει μέσα φουριόζα η Θεώνη,

μας πασσάρει σαν δώρο λίγο ανθότυρο και μετά στρογγυλοκάθεται στο σαλόνι. Εγώ συνεχίζω το φαγητό μου, όμως η μαμά είναι αναγκασμένη να καθήσει μαζί της και να ακούσει τα εξής απίστευτα:

“Η κουμπάρα σας η Ερμιόνη διαδίδει ότι ο γιος της ο Γρηγόρης είναι πολύ καλό παιδί κι έδωσε πέρσι 1500 ευρώ για το μνημόσυνο του Θανάση, "χαλάλι του νονού του!" λέει η Ερμιόνη!”

Μετά την αρχική έκπληξη (*Είναι δυνατόν να λέει έτσι η θεία; Κατ' αρχήν, ούτε 400 ευρώ δεν στοίχισε το μνημόσυνο του μπαμπά*), ακούω τη Θεώνη να ζητά λεπτομερείς πληροφορίες από τη μαμά σχετικά με τα έξοδα του μνημόσυνου: “Μα πόσο στοίχισε πια η εκκλησία;” ... “Και τα ψωμάκια;” ... “Και οι καφέδες;” ... “Πόσα άτομα ήταν στο καφενείο;” Η μαμά, πάντα μειλίχια και υποχωρητική, προσπαθεί να απαντήσει στις ερωτήσεις που πέφτουν με ρυθμό πολυβόλου, ενώ εγώ τα παίρνω άσχημα. Σηκώνομαι από το τραπέζι, πηγαίνω μέσα και ξεσπάω: “Ξέρετε τι λέω εγώ; Αυτά είναι ντροπής πράγματα, μετά από ένα χρόνο που είναι νεκρός ο πατέρας μου, να συζητάνε ορισμένοι πόσο πήγε το μνημόσυνο, ποιός το πλήρωσε, πόσο στοίχισαν τα ψωμάκια, πόσο οι καφέδες! Στο κάτω-κάτω, εμείς δεν ζητήσαμε από κανέναν τίποτα, κι αφού εμείς δεν ζητάμε, αυτοί που δίνουν να μην μιλάνε! Εγώ δεν ζητώ ποτέ από κανέναν τίποτα, προτιμώ να πεθάνω από την πείνα παρά να ζητήσω μια δεκάρα από οποιονδήποτε! Κι επειδή εγώ δεν ζητώ ποτέ, δεν δίνω και ποτέ!” Αμέσως μετά αποχωρώ, ενώ οι δυο γυναίκες συνεχίζουν την κουβέντα σε πιο χαμηλούς τόνους. Ύστερα πάω να ξαπλώσω, χωρίς να δώσω περισσότερη σημασία.

Το απόγευμα εξηγώ στη μητέρα μου ότι δεν μου άρεσε καθόλου η μεσημεριάτικη εισβολή της Θεώνης, ούτε τα κουτσομπολιά της, ούτε η πονηρή ανάκριση που έκανε: “Εγώ δεν άκουσα τη θεία Ερμιόνη να λέει τίποτα, τη Θεώνη άκουσα να λέει διάφορα και να ζητά εξηγήσεις με κάθε λεπτομέρεια! Αλλά ακόμα κι αν είπε έτσι η Ερμιόνη, τι δουλειά έχει η Θεώνη να έλθει εδώ μεσημεριάτικα για να σου τα ξεφουρνίσει;”

“Μα είναι μια φτωχή, αγράμματη και χαζή γυναίκα”, απαντά η μαμά.
“Επειδή λοιπόν είναι αγράμματη και χαζή, χρειάζεται πολλή προσοχή γιατί αυτή μπορεί να μας μπλέξει άσχημα!” επισημαίνω. *Φτωχή και αγράμματη ναι. Χαζή καθόλου. Διαόλου κάλτσα είναι, όπως όλες οι αγράμματες...*

Δευτέρα, 11 Σεπτεμβρίου 2016

Κεραυνός εν τη αιθρία: Σήμερα το πρωί η Μιράντα μάζεψε τα πράγματά της για να φύγει από το σπίτι του Γιάννη. “Βρήκα τις βαλίτσες της έτοιμες, χωρίς να μου έχει πει τίποτα από πριν”, παραπονιέται ο ανηψιός μου, ενώ ήταν ο ίδιος που της είχε βάλει τελεσίγραφο του τύπου: Αν δεν φέρεις τα πράγματά σου εδώ ως τη Δευτέρα, χωρίζουμε.
“Του το είχε πει με χίλιους τρόπους”, λέει (πολύ σωστά) η αδελφή μου.

Έτσι, η πιστή Μιράντα εγκαταλείπει το "θεό" και το "ναό" του, αφού πρώτα εξάντλησε κάθε περιθώριο: Σήμερα ανοίγουν τα σχολεία και η κόρη της εξακολουθεί να μη θέλει ούτε ν' ακούσει για συμβίωση με τους Μαρκάκηδες σ' ένα πνιγηρό δυάρι. Το καταλαβαίνω απόλυτα το κοριτσάκι...

Στις μέρες που ακολουθούν, η πιστή Μιράντα θα εμφανιστεί πολλές φορές στο σπίτι, εκλιπαρώντας τον θεό Γιάννη να τη συγχωρήσει και να τη δεχθεί πίσω στις αγκάλες του. Μετά από ποταμούς δακρύων (της), στο τέλος ο "καλός θεός" θα της κάνει τη χάρη να τη δεχθεί πίσω, για να συνεχίσουν τη σχέση υπό δοκιμήν, σε πιο χαλαρή βάση, ο καθένας στο σπίτι του, μέχρι την επόμενη φορά που κάποια παρασπονδία της πιστής θα επιφέρει την οργή του θεού. *Να ξεράσω τώρα ή μετά;*

Τρίτη, 12 Σεπτεμβρίου 2016

☺ ***Μεταλλάξεις του Πλέγματος:*** Όπως πέρυσι, έτσι και φέτος πήγα τον Χάρη στον σχολικό αγιασμό. Μαζί με άλλους γονείς, στήθηκα πίσω από τις γραμμές των παιδιών και περίμενα για να τον φέρω πίσω. Δεν άργησα να παρατηρήσω τα

ίδια φαινόμενα όπως πέρυσι, αλλά σε μεγαλύτερο βαθμό: Δεν ξεχώριζαν τριάδες, ούτε τάξεις, ακόμη και στα μεγαλύτερα παιδιά. Όση ώρα λειτουργούσε ο παπάς, αρκετοί γύριζαν στο πλάι ή πίσω, μιλούσαν με τους διπλανούς ή έπαιζαν μαζί τους.

Η κατάσταση χειροτέρεψε ακόμα περισσότερο όταν άρχισε να μιλάει ο διευθυντής: Κανένας μαθητής δεν του έδινε σημασία, κανείς δεν άκουγε λέξη απ' όσα έλεγε, του γύριζαν την πλάτη και κοιτούσαν το άπειρο, άλλοι έκαναν βόλτες ανάμεσα στις γραμμές, άλλοι έφτιαχναν πηγαδάκια και χαζολογούσαν. Καμία αυτοπειθαρχία, καμία στοιχειώδης προσοχή, σα να βρίσκονταν αλλού κι αλλού...

Μετά από λίγες μέρες θα τύχει να παρακολουθήσω την προσευχή ενός κοντινού ιδιωτικού σχολείου. Με έκπληξη διαπιστώνω ότι εκεί τα παιδιά σχηματίζουν τριάδες, ξεχωρίζουν οι τάξεις, κάνουν "ανάπαυση-προσοχή", ενώ την προσευχή τη λένε όλα μαζί. Σαφώς, λοιπόν, "το παιδί σου και το σκυλί σου όπως το μάθεις". Και τα δημόσια σχολεία μόνο σχολεία δεν είναι...

Τρίτη, 19 Σεπτεμβρίου 2016

☺ Λίγο μετά το μεσημέρι πάω και φέρνω τον Χαρούλη από το σχολείο. Φθάνοντας στο σπίτι, βρίσκουμε τη Θεώνη εκεί. Μόλις τον βλέπει, τον χαιρετάει εγκάρδια και του δίνει ένα χαρτονόμισμα των δέκα ευρώ. Ο μικρός πετάει ένα "Όχι, ευχαριστώ, δεν χρειάζεται!", ανοίγει την τσάντα του, πετάει τα βιβλία έξω και ξεκινά τη μελέτη! Η Θεώνη γελάει και αφήνει τα χρήματα πάνω στο σύνθετο, ενώ ο μικρός συνεχίζει το διάβασμα. "Έτσι κάνει κάθε μεσημέρι που έρχεται από το σχολείο: Μόλις μπαίνει μέσα, αρχίζει τη μελέτη! Ποιό άλλο παιδί τα κάνει αυτά;" της εξηγώ. Λοιπόν; Έχει αυτό το παιδί καμιά σχέση με το Θάνο ή το Γιάννη; Σαφώς καμία...

Αργότερα, ενώ η μαμά κι εγώ ξαπλώνουμε, ο νεαρός κάθεται στο σαλόνι και σκαρώνει ιστορίες μόνος του. Κατά τις 4:00 έρχεται στο κρεβάτι μου και μου τις δείχνει: Είναι τέσσερις περιπετειώδεις ιστορίες, μια σελίδα η καθεμία, και όλες έχουν ως πρωταγωνίστρια τη "σούπερ νονά"! Ιδού ένα παράδειγμα, με

αυτήν ακριβώς την ορθογραφία:
‡ Η αγάπη βασιλεύη
Η σούπερ νονά αγάπησε κάπιον που δεν την αγαπούσε.
Δεν άργησε και την αγάπησε.
Βγήκαν για καφέ μα η σούπερ νονά
πήρε πορτοκαλάδα γιατί δεν έπηνε καφέ.
Δεν άργησε να πάει ο κακός
αλα η σούπερ νονά δεν αγαπούσε πια αυτό το αγόρι.
Έτσι πήγε να πολεμήση
μα ο κακός την κατάλαβε γι' αυτό το σκασε.
Ο σούπερ άντρας πήγε να πιάσει τον κακό
μα δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα μόνοσ του
για αυτό πήρε τηλέφωνο τη σούπερ νονά
και πήγαι εκί και ένωσαν τις δινάμεις τους και τον νίκησαν.
Έτσι παντρέφτηκαν και μίναν για πάντα μαζί. ‡

Δυστυχώς, δεν θα πρόλαβα να γράψω τις υπόλοιπες ιστορίες επειδή ο Γιάννης ήλθε εκείνη την ώρα και ζήτησε να τις δει. Ο μικρός του τις πήγε πάνω κι έκτοτε αγνοείται η τύχη τους...

Τετάρτη, 28 Σεπτεμβρίου 2016

☺ Από τα μέσα του μήνα έχω ξεκινήσει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών με τον Χαρούλη (δωρεάν, φυσικά). Ο μικρός είναι άριστος μαθητής, πρόθυμος, λογικός και ισορροπημένος. Πάντως, δεν κλαίει υστερικά επί μισή ώρα αν πάρει 19 ή 18 -όπως κάνουν ορισμένα άλλα σημερινά παιδιά.

Μετά το μάθημα, βγαίνουμε στην αυλή και παίζουμε ποδόσφαιρο. Ο Χάρης προθυμοποιείται να μου μάθει πώς να ρίχνω πάσες και σουτ. Μου δείχνει και μου ξαναδείχνει, όλο υπομονή και αυστηρότητα: “Μην κοιτάς αλλού όταν σου δείχνω, αλλιώς δεν θα μάθεις ποτέ ποδόσφαιρο!” *Μου κάνει και παρατηρήσεις!* “Αυτές τις πάσες να τις κάνεις συνεχώς εξάσκηση, ώστε όταν έλθω την Παρασκευή να τις ξέρεις!” μου λέει. *Μόλις μου έβαλε homework!* “Σήμερα πήρες άριστα! Τι λες, θα πάρεις άριστα και την επόμενη φορά;” συνεχίζει, με το ίδιο σοβαρό ύφος. *Με βαθμολογεί κιόλας ο δάσκαλος!*

Ο Χάρης είναι ένα παιδί καλό, έξυπνο, χαρισματικό, ικανό να φθάσει πολύ ψηλά στη ζωή του. Θέλω να είμαι αισιόδοξη γι' αυτόν, όμως ποιά μπορεί να είναι η εξέλιξή του, αν λάβουμε υπόψη τα ανδρικά πρότυπα (πατέρας, θείος, παππούς Λάμπης) που υπάρχουν στην οικογένειά του; Επιπλέον, δεδομένου ότι η οικογένειά μας δεν έχει καμία σχέση με την υψηλή κοινωνία και τα κυκλώματα, ο νεαρός δεν θα έχει την απαιτούμενη υποστήριξη όταν φθάσει η ώρα να βγει στην κοινωνία. Εκείνο που τον σώζει κάπως, είναι το φύλο του: Είναι αγόρι, και όσο να 'ναι ένας άνδρας υπολογίζεται διαφορετικά μέσα σε μια ανδροκρατική κοινωνία...

Αργά το βράδι έρχεται για επίσκεψη ο ανηψιός Γιάννης, στρογγυλοκάθεται στο σαλόνι και με πολύ ύφος μας αποκαλύπτει τα εξής ενδιαφέροντα:

“Εγώ, να ξέρετε, είμαι μεγάλος μάστορας στον έρωτα! Όποια μπλέκει μαζί μου χάνει τα μυαλά της, είναι σα να την πατάει το τρένο! Να, η Μιράντα, ας πούμε: Την έχω κάνει να θέλει σεξ συνεχώς, δέκα με δώδεκα ώρες την ημέρα, και μη νομίζετε πως ήταν έτσι πριν!”

“Δώδεκα ώρες; Μα καλά, δεν βαριέστε;” απορώ εγώ.

“Εμείς βιώνουμε τόσο έντονα το σεξ, ώστε δεν μας φθάνει ποτέ!”

“Και πάλι είναι παράξενο! Δεν μας λες πώς τα καταφέρνεις;”

“Εγώ έχω τον τρόπο να μπαίνω μέσα στο μυαλό της γυναίκας και να τα σπάω όλα εκεί μέσα -τσακ!” απαντά ο ανηψιός όλο καμάρι.

“Μήπως παίρνετε τίποτα φάρμακα;” αναρωτιέται η μάνα μου.

“Όχι, όχι! Είναι θέμα φιλοσοφίας και ψυχολογίας!” απαντά ο Γιάννης, μάλλον ειρωνικά.

“Τα ίδια κάνεις μέ όλες;”

“Τα ίδια με όλες! Όσες τα έχουν φτιάξει μαζί μου, παθαίνουν την πλάκα τους! Δεν αντέχουν ούτε στιγμή μακριά μου και ζουν μονάχα για να με υπηρετούν με κάθε τρόπο! Να, έχω τώρα τη Μιράντα να μου κάνει όλες τις δουλειές του σπιτιού, κάθεται σούζα όταν της μιλάω, ενώ όπως κι αν φερθώ εκείνη με λατρεύει! Χώρια που μου δίνει όσα λεφτά θέλω, όποτε τα θέλω!

Κι αν τυχόν με παρακούσει στο ελάχιστο, της ρίχνω ένα βρισίδι και την πετάω έξω από το σπίτι!"
"Καλά κάνεις, παιδάκι μου, αν κάποια δεν σε εξυπηρετεί δεν σου χρειάζεται!" απαντά η μαμά, με φανερή λατρεία για τον εγγονό της.

Ξαφνικά, θυμάμαι αυτά που μου 'λεγαν κάποτε οι γονείς μου όταν ήμουν μικρή: "Να μην πηγαίνεις σε καφετέριες με άντρες, γιατί σου ρίχνουν ναρκωτικό στο ποτό σου και μετά σε κάνουν ό,τι τους καπνίσει!" *Μήπως, τελικά, είχαν δίκιο;*

Αναλογιζόμενη τα κατορθώματα του Γιάννη με τις γυναίκες, αρχίζω να υποψιάζομαι ότι η τρομερή επιρροή που εξασκεί στα θηλυκά εξηγείται κάπως έτσι! Πιθανότατα "ποτίζει" συστηματικά τις γκόμενες με κάποιο ειδικό σκεύασμα που τις καθιστά υπερσεξουαλικές αλλά και πειθήνιες! Δεν μπορεί όλες να τρελαίνονται για έναν πλαδαρό άνεργο που ζει σε σπίτι-τσαντίρι, να μετατρέπονται σε υποχείριά του και να θέλουν να τις πηδάει δώδεκα ώρες την ημέρα! Δεν ξέρω αν οι κοπέλες παίρνουν αυτό το σκεύασμα εν γνώσει τους ή όχι· ίσως ο κύριος να τους λέει πως πρόκειται απλά για κάποιο αφροδισιακό κι εκείνες, σαν καλές "πιστές", δέχονται άκριτα ό,τι τους πλασάρει

ο άνδρας και θεός τους...

Δεν αποκλείεται η παραπάνω μέθοδος καθυπόταξης των γυναικών να είναι κοινό ανδρικό μυστικό, κάτι που όλοι οι αρσενικοί μαθαίνουν αργά ή γρήγορα, στις παραστρατιωτικές/πολιτικές/μυστικές οργανώσεις όπου προσχωρούν μετά την ενηλικίωση...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Από τις αρχές του μήνα τοποθετώ πάνω στο κομοδίνο μου μια ενεργειακή πυραμίδα, δώρο που βρήκα σ' ένα περιοδικό. Είναι μικρή σε μέγεθος και μαύρη στο χρώμα, φτιαγμένη ίσως από το ίδιο υλικό με το μενταγιόν (lava rock tourmaline) που είχα αγοράσει τον Απρίλιο. Υποτίθεται ότι η εν λόγω πυραμίδα μετατρέπει την αρνητική ενέργεια σε θετική, ωστόσο εγώ δεν αργώ να διαπιστώσω ότι στο εξής το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" έρχεται αρκετά συχνά στα όνειρά μου.

Στα μέσα του μήνα τοποθετώ την πυραμίδα κάτω από το κρεβάτι μου. Την ίδια νύχτα ονειρεύομαι ότι ενώ είμαι ξαπλωμένη, ένας μαύρος, πυκνός, "ζωντανός" καπνός εισβάλλει μέσα απ' το παράθυρο δίπλα μου. Αισθάνομαι μεγάλη δυσφορία, νιώθω σα να μου σφίγγει το μπράτσο και να με παραλύει. Φωνάζω "μαμά, μαμά", όμως η φωνή μου βγαίνει βραχνή, με δυσκολία, και τότε ξυπνώ ανήσυχη και προβληματισμένη.

Τις επόμενες νύχτες το εφιαλτικό μήνυμα επιμένει· πότε ακούγεται καλά, πότε συγκεχυμένο. Στις 21 του μήνα βγάζω την πυραμίδα από το δωμάτιο και την τοποθετώ στο σαλόνι, "απέναντι από την είσοδο του σπιτιού, απ' όπου μπαίνει το τσι", σύμφωνα με τις οδηγίες του περιοδικού. Οι νυχτερινές μου ενοχλήσεις εξαφανίζονται αμέσως, όμως την επόμενη μέρα αρρωσταίνει η μάνα μου με το λαιμό και το στομάχι της! Μετά από λίγες μέρες αποφασίζω να ξεφορτωθώ το εν λόγω αντικείμενο και η μητέρα μου πηγαίνει αμέσως καλύτερα.

Σα να μου φαίνεται πως όλα αυτά τα μαραφέτια που υπόσχονται μετατροπή της αρνητικότητας σε θετικότητα, κάνουν το αντίθετο από αυτό που υποτίθεται ότι κάνουν...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Σεπτέμβρης 2016):*** Αυτό το μήνα ολοκλήρωσα την απόκρυψη κι εξαφάνιση των βιβλίων μου από το φυσικό πεδίο. Σίγουρα δεν θα ήθελα τα πέσουν κάποτε τα έργα μου στα χέρια των Μαρκάκηδων, εφόσον τους θεωρώ όχι μόνο αρνητικούς αλλά και επικίνδυνα τρελούς: Όχι μόνο από αρνητική διάθεση, αλλά περισσότερο από καθαρή μαλακία, θα μπορούσαν να επέμβουν και να μου καταστρέψουν τα πάντα. Συγκεκριμένα, τα μέτρα που πήρα για την εξαφάνιση των στοιχείων είναι τα παρακάτω:

* Καταστροφή των εκτυπωμένων ημερολογίων μου.
* Σβήσιμο όλων των σχετικών αρχείων από τον σκληρό δίσκο του κομπιούτερ. Διατηρώ τα κείμενα σε δύο USB, τα οποία κρύβω σε ασφαλή κρυψώνα. Εννοείται πως κάθε αρχείο έχει password. Επίσης, στο ίδιο μέρος κρύβω το χειρόγραφο τετράδιο οδηγιών (Writer's Agenda). *Η καλύτερη κρυψώνα είναι τα σκουπίδια...*
* Μέσα στο κομπιούτερ έχω κρατήσει μερικά κείμενα για τον Χαρούλη, όχι τίποτα σημαντικό, απλά επειδή τους έχω πει πως γράφω γι' αυτόν. Υπάρχουν ακόμη μερικά κείμενα που έχω κατεβάσει από το Διαδίκτυο, έτσι για ξεκάρφωμα: Να μην αναρωτηθούν κάποια στιγμή "τι έγραφε αυτή τόσες ώρες επί τόσα χρόνια;"
* Έχω ανεβάσει στα Google Docs όλα τα μου τα ψηφιακά έγγραφα, καθώς και τα στατιστικά στοιχεία (downloads, views, κλπ).
* Άφησα σε στάσεις μετρό και λεωφορείων τα έντυπα βιβλία που έχω λάβει από την CreateSpace (19 συνολικά). Η διαδικασία μου πήρε ένα μήνα περίπου.
* Χρησιμοποιώντας αυτοκόλλητες ετικέττες, άλλαξα τον τίτλο των χειρόγραφων τόμων: Το “Απόλυτο Κακό” έγινε “Έργα και Ημέρες”. Με αρκετή προσοχή, διόρθωσα τον αρχικό τίτλο και στο εσωτερικό των βιβλίων. Αυτό επειδή κάποια στιγμή ο ανηψιός Νάσος έτυχε να δει έναν από τους τόμους, και σχολίασε τον τίτλο τους...
* Το ίδιο έκανα και στα αρχικά χειρόγραφα ημερολόγια.

Και ό,τι είναι να γίνει, θα γίνει...

Προβληματισμοί περί Διαδικτύου: Σαφώς το Διαδίκτυο καταργεί σύνορα και αποστάσεις, εφόσον δίνει τη δυνατότητα σε ανθρώπους διαφορετικών χωρών να έλθουν σε επαφή μεταξύ τους και να εκφράσουν τις σκέψεις τους. Σήμερα ουσιαστικά δεν υπάρχει όριο στον όγκο πληροφοριών που μπορεί να ανεβάσει κανείς στο διαδίκτυο, ούτε υπάρχει κάποια αξιόπιστη μορφή αξιολόγησης (πέρα από τα γνωστά αστεράκια). Όποιος έχει πρόσβαση στο Διαδίκτυο, μπορεί να έχει πρόσβαση σε οτιδήποτε έχει παράγει ο ανθρώπινος νους μέχρι σήμερα! Κυριολεκτικά, ολόκληρος ο ανθρώπινος πολιτισμός έχει φορτωθεί στο Internet!

Από την άλλη πλευρά, κάθε φορά που κάποιος ανεβάζει οτιδήποτε (κείμενα, εικόνες, βίντεο κλπ) στο Διαδίκτυο, είναι σα να το ταΐζει, κάνοντάς το μεγαλύτερο, πολυπλοκότερο, εξυπνότερο κάθε στιγμή που περνά. Φαντάζομαι ότι δεν έχει σημασία τι ανεβάζει κανείς, αρκεί να ανεβάζει. Άλλωστε, όλες οι πληροφορίες ανάγονται τελικά σε δύο αριθμούς, δηλαδή το 0 και το 1 που αποτελούν το δυαδικό σύστημα αρίθμησης. Σε τελική ανάλυση, το Διαδίκτυο αποτελείται από ατέλειωτες σειρές με μηδενικά και μονάδες -που μπορούν να θεωρηθούν ως το DNA του.

Η λειτουργία του Διαδικτύου θυμίζει αρκετά εγκέφαλο, ο οποίος εμπλουτίζεται διαρκώς με νέες πληροφορίες/νευρώνες και links/συνάψεις. Οι ειδικοί υπολογίζουν ότι μέχρι το 2050 το Internet θα έχει αναπτυχθεί σε έναν “Παγκόσμιο Εγκέφαλο”, ο οποίος θα συνδέει και θα ρυθμίζει ολόκληρη την ανθρωπότητα. Αν μάλιστα περάσει ένα ορισμένο όριο πολυπλοκότητας, ίσως αποκτήσει και συνείδηση...

Το Διαδίκτυο παρουσιάζει τάσεις αποκεντρωτισμού εφόσον είναι ανοιχτό στους πάντες – άρα τόσο τεράστιο και πολύπλοκο ώστε είναι αδύνατο να ελεγχθεί από ένα μόνο άτομο ή μια εταιρία. Ωστόσο, σήμερα κυβερνάται από τους Φοβερούς Πέντε: Amazon, Apple, Facebook, Google (τώρα θυγατρική της Alphabet) και Microsoft. Σε αυτές τις εταιρείες ανήκει το μεγαλύτερο μέρος της τεχνολογίας που θεωρείται σημαντική για

το επόμενο "κύμα": Η Facebook έχει αποκτήσει μια από τις κορυφαίες εταιρείες εικονικής πραγματικότητας, την Oculus. Η Alphabet έχει απορροφήσει επτά εταιρείες ρομποτικής μαζί με την Deepmind (κορυφαία στην τεχνητή νοημοσύνη). Η Amazon και η Alphabet πειραματίζονται με την κατασκευή ανδροειδών, ενώ η Alphabet αναπτύσσει ένα αυτοοδηγούμενο αμάξι. Ακόμη, οι Φοβεροί Πέντε έχουν πια στη διάθεσή τους τεράστιες ποσότητες πληροφοριών, οι οποίες μπορούν να προκαλέσουν την συγκέντρωση όλων των συναφών βιομηχανιών στο βαρυτικό πεδίο της Silicon Valley. Οι εν λόγω εταιρείες πράγματι αντιπροσωπεύουν μια τρομερή συγκέντρωση δύναμης, εφόσον αυτές αποφασίζουν για τη μελλοντική διαμόρφωση του Διαδικτύου...

Δευτέρα, 3 Οκτωβρίου 2016

☺ Το σήριαλ "Η σούπερ νονά" συνεχίζεται, με νέο επεισόδιο που μόλις έγραψε ο Χαρούλης, με τη γνώριμη ορθογραφία του:

‡ Η σουπερ νονά εξαντλιμένει
Η σουπερ νονά κυνηγουσε τους κακους και τους νήκαγε
μα μια μέρα όμως κουράστικε και σοριάστηκε στο πάτομα.
Οι κακοί πήγαν να κλέψουν το σπίτι της.
Μα ένας όμορφος μπρατσαράς γοητευτικός
πήγε να την βοηθήση, κανείς όμως άλος δεν βοήθησε.
Μετά η νονά τους έπιασε και τους βάραγε μέχρι να φύγουν.
Δεν πέρασε και πολύς καιρός και η σούπερ νονά
έκανε Οικογένεια. Και μ' αυτό ήταν πολύ ευχαριστημένη.
Δεν πέρασε καιρός και γρήγορα γένησαν δυο ηπέροχα μωράκια
ένα αγόρι και ένα κορίτσι και πήγαν να τους βαφτήσουν.
Εκεί κάναν και το γάμο τους. Πολεμούσαν πλέον μαζί τους κακούς και ήταν ευχαριστημένη. ‡

Παρατηρήσεις: Στις ιστορίες του ο Χαρούλης μόνο εμένα θεωρεί "σούπερ". Ούτε τους γονείς του, ούτε τον μπρατσαρά Θάνο, ούτε τη γιαγιά Αλίκη. Πάντα πολεμώ κακούς, πάντα φαίνομαι κουρασμένη αλλά στο τέλος νικάω, καμιά φορά βρίσκω έναν δυνατό άνδρα να με βοηθήσει, "κανείς όμως άλλος δεν βοήθησε". Ενίοτε παντρεύομαι αλλά εξακολουθώ να

πολεμώ ενάντια στους κακούς και να νικάω. *Θα 'λεγα ότι το παιδί αυτό διαισθητικά γνωρίζει για μένα περισσότερα απ' οποιονδήποτε...*

Σάββατο, 15 Οκτωβρίου 2016

“Εσύ είσαι η μικρή μου κόρη!” μου λέει ξαφνικά η μαμά, ενώ κάνω τις πρωινές δουλειές.

“Η μικρή; Και ποιά είναι η μεγάλη;” απορώ εγώ.

“Η Αλίκη είναι η μεγάλη, που είναι γιαγιά!”

Φαίνεται, λοιπόν, ότι τελικά η σταρ Αλίκη έχει καταφέρει να πετύχει αυτό που ανέκαθεν ονειρευόταν: Να μου πάρει τα πρωτοτόκια...

Λίγο αργότερα έρχεται η αδελφή μου, καθόμαστε στο σαλόνι και πιάνουμε συζήτηση για τα κληρονομικά:

“Μακάρι να είχαμε λεφτά για να γράψει η Υβόννη την περιουσία της στο Γιάννη και στο Νάσο! Θα της επέτρεπαν να μένει στο σπίτι, βέβαια”, λέει η μαμά.

“Μην είσαι τόσο σίγουρη γι' αυτό”, απαντά γελαστά η Αλίκη.

Δηλαδή: Αν είχα δυο-τρεις χιλιάδες ευρώ, θα απαιτούσαν να τα ξοδέψω όλα για τα γραφτικά, για να να μείνω στο τέλος αδέκαρη και άστεγη...

“Καλά θα ήταν να γράψει το οικόπεδο στην Ανάβυσσο στα δυο αγόρια”, συνεχίζει η μητέρα μου.

“Και η Υβόννη να μην έχει τίποτα δικό της;” κάνει Αλίκη.

“Ας κρατήσει το μερίδιό της...”

“Ποιό μερίδιό της; Όλο δικό της είναι!” απορεί η Αλίκη.

Προφανώς, η μαμά έχει ξεχάσει ότι το οικόπεδο είναι δικό μου...

Τότε, η Αλίκη γυρνάει σε μένα: “Εγώ λέω, αν μπει ποτέ στο σχέδιο, να το πουλήσεις χωρίς να πεις τίποτα σε κανέναν, και μετά να φύγεις σε καμιά αφρικανική χώρα, όπου τα 100.000 ευρώ θα γίνουν 1.000.000! Θα μένεις πάμφθηνα στα πιο ακριβά ξενοδοχεία και θα ζεις σαν βασίλισσα!” με συμβουλεύει, μάλλον σοβαρά, αφήνοντάς με κατάπληκτη. Η μάνα μας ωχριά που το ακούει, εμένα όμως μου καλαρέσει η ιδέα. Τελικά, η Αλίκη σκέφτεται πιο θετικά για μένα, παρά η μαμά...

® *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:* Κατά τη διάρκεια της μεσημεριάτικης σιέστας, αποφασίζω να κάνω ένα πείραμα: Φορώ τα δαχτυλίδια αθανασίας με αντίθετη πολικότητα (ο θετικός πόλος στο αριστερό χέρι και ο αρνητικός στο δεξί) και ξαπλώνω ανάσκελα, σε χαλάρωση. Μέσα σε είκοσι λεπτά αρχίζω να νιώθω δυσφορία, πονοκέφαλο, ζάλη. Άρα τα δαχτυλίδια πρέπει να φοριούνται με τον θετικό πόλο στο δεξί χέρι για να έχουν ευεργετική επίδραση...

Παρασκευή, 21 Οκτωβρίου 2016

Άλλη μια ιστορία γραμμένη από τον Χαρούλη (Φαντασία! Περιπέτεια! Δράση! Έρωτας! Ηθικοκοινωνικά μηνύματα!):

‡ “Το ευχόμαινο βιβλίο”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα παιδί που το έλεγαν βαγγέλη.
Ήταν πολύ κακό παιδί και δεν διάβαζε καθόλου.
Όταν οι άλοι διάβαζαν εκίνος έπεζε.
Αυτουνού του παιδιού του άρεσε να παίζι ποδόσφαιρο.
Μια φορά κάπιος πέρασε από το σχολείο και είδε πιά παιδιά διάβαζαν για να τους δόσει παγοτό. Όμως, είδε πιό παιδάκι δεν διάβαζε. Και ήταν ο βαγγέλης. Και δε του έδοσε παγωτό.
Τότε πήγαι αμέσως ο βαγγέλης στη βηβληοθήκη αλλά δεν πρόσεχε στο μάθημα και δεν ίξερε γράμματα.
Ευτιχός που τότε περνούσε ένας γέρος σοφός και του είπε να ταξιδέψει στην Αγγλία για να βρει το μαγικό βιβλίο, που το φώναζαν το ευχόμενο βιβλίο γιατί έκανε κάπιος ευχές σε αυτό το βιβλίο και γινόντουσαν στα αλήθεια.
Έτσι ξεκίνησε για να βρει το βιβλίο. Το βρήκε ταιλικά και έμαθε ότι αν θέλει να γίνει καλός ποδοσφαιριστής θα έπρεπε να διαβάζει.
Πράγματι το έκανε, ο καιρός περνούσε και μεγάλονε και παντρέφτηκε μια βασιλοπούλα και απόχτησαν τρία παιδιά, το Γιανάκι, το Χάρη και τον Θανάση. Έγινε ο καλήτερος ποδοσφαιριστής του κόσμου και ζίσαν αυτοί καλά και μεις καλήτερα.‡

Τετάρτη, 26 Νοεμβρίου 2016

☻☺ Νωρίς το πρωί παίρνω τον Χαρούλη από το χέρι και τον πηγαίνω στο σχολείο – όπως κάθε πρωί, καθότι ο πατέρας του κοιμάται μακαρίως και δεν σηκώνεται με τίποτα τέτοια ώρα. Σε μια στιγμή τον σταματώ απότομα στο πεζοδρόμιο επειδή περνάει ένα αμάξι και ο μικρός δυσανασχετεί:

“Δεν με προσέχεις αρκετά, πιο ασφαλής θα ήμουν αν πήγαινα μόνος μου! Και αργείς πολύ να ξυπνήσεις για να με πας, φθάνει εννέα η ώρα!” μου πετάει ξεφυσώντας.

“Η ώρα είναι οκτώ! Και αν δεν σου αρέσει που σε πάω εγώ στο σχολείο, να πεις στον πατέρα σου να σε πηγαινοφέρνει!” του απαντώ.

“Μερικά παιδιά πηγαίνουν στο σχολείο από τις έξι το πρωί, έχει ολοήμερο και τότε”, μου κάνει με μάλλον προκλητικό ύφος.

“Αυτό αποκλείεται, λες ψέματα!”

“Όχι, εγώ λέω το σωστό!” επιμένει και αρχίζω να τα παίρνω. “Κι αν είναι έτσι, τότε γιατί η μητέρα σου σε φέρνει στο σπίτι μας πρωί-πρωί και δεν σε πάει κατευθείαν στο σχολείο;” τον ρωτάω.

“Επειδή δεν θέλει!”

“Κακώς!” του κάνω και του κόβω τον αέρα.

Πολύ πνεύμα αντιλογίας μας προκύπτει ώρες-ώρες ο μικρός. Ωστόσο, όπως θα μάθω σύντομα από τον Γιάννη, όντως υπάρχει ολοήμερο πριν τις 8:00! Αυτό σημαίνει ότι η μάνα του Χάρη θα μπορούσε να τον πηγαίνει κατευθείαν εκεί από τις 7:30, αντί να αναστατωνόμαστε όλοι πρωί-πρωί για το τίποτα...

Όταν ο μικρός επιστρέφει από το σχολείο το μεσημέρι, είναι ήρεμος και συνεργάσιμος. Κάνει τα μαθήματά του μόνος του γρήγορα και σωστά, και ύστερα κάθεται και παρακολουθεί παιδικά στην τηλεόραση χωρίς φωνή επειδή “Τώρα είναι μεσημέρι και ησυχάζουμε, μην ακούσω κιχ!” του κάνει η μητέρα μου.

Ύστερα, ακόμη μια φορά παίζουμε μπιλιάρδο και διαπιστώνω (ακόμα μια φορά) ότι ο Χάρης κερδίζει με αρκετά περίεργο τρόπο: Χτυπάει εντελώς τυχαία, οι μπάλες πάνε κι έρχονται σαν τρελές πάνω στην τσόχα, μερικές μπορεί να

καταλήξουν κάτω στο πάτωμα, αλλά τελικά μπαίνουν τρεις ή τέσσερις μαζί σε διαφορετικές τρύπες! Και αυτό δεν συμβαίνει σπάνια, γίνεται κάθε λίγο και λιγάκι! Κάτι ανάλογο έχω παρατηρήσει και σε άλλα παιγνίδια που παίζει, όπως στο ποδόσφαιρο. Από κει και πέρα ό,τι κι αν κάνει ο αντίπαλος, όσο προσεκτικά κι αν ρυθμίσει τις κινήσεις του, είναι αδύνατο να τον κερδίσει...

Μεταξύ αγνώστων...

Νοέμβριος 2016

Στις αρχές του μήνα η μαμά εισάγεται στο Ασκληπιείο Βούλας επειδή εδώ και κανένα δίμηνο πάσχει από βραδυκαρδία (35-45 παλμούς) και νιώθει πολύ αδύναμη. Εντέλει, της βάζουν βηματοδότη κι επιστρέφει στο σπίτι μετά από τρεις μέρες. Τώρα η καρδιά λειτουργεί καλύτερα, ωστόσο η ανάρρωση καθυστερεί πολύ – μάλλον επειδή το σώμα της είναι πολύ στραβό, η συσκευή δεν εφαρμόζει σωστά και η πληγή δεν μπορεί να επουλωθεί γρήγορα. Παράλληλα, έχει συνεχώς διάφορες ενοχλήσεις: Πότε κρυώνει, πότε ζεσταίνεται, πότε έχει φαγούρα στην πλάτη, πότε πονάει η εγχείρηση, πότε πονάει αλλού, πότε παραπονιέται ότι δεν αισθάνεται καλά, χώρια που βογγάει συνέχεια πια, ακόμη και χωρίς λόγο.

Γνωρίζω ότι αυτή είναι η αρχή του τέλους: Η μαμά δεν είναι πια αυτή που ήταν, δεν θα ξαναγίνει ποτέ όπως ήταν. Δεδομένου ότι η ίδια νιώθει πλέον ανίκανη για την παραμικρή δουλειά, έχω αναλάβει τα πάντα μέσα κι έξω από το σπίτι. Δεν έχω ιδιαίτερο πρόβλημα πάνω σ' αυτό: είμαι ευχαριστημένη εφόσον η μαμά μπορεί να αυτοεξυπηρετείται, άλλωστε είναι ήδη 82½ χρονών. Δεν ξέρω για πόσο καιρό θα είναι μαζί μου ακόμη, ξέρω όμως πως όταν φύγει θα ανατραπούν και οι τελευταίες ισορροπίες ανάμεσα σε μένα και στα ερπετά που θεωρούνται οικογένειά μου...

Σάββατο, 19 Νοεμβρίου 2016

☺ Από φέτος κάνω μαθήματα αγγλικών στον Χαρούλη (τσάμπα, βέβαια) και διαπιστώνω ότι είναι πανέξυπνος, τα παίρνει αμέσως, προσέχει και κάνει ότι του λέω. Ξεχωρίζει την ώρα του μαθήματος από την ώρα του παιγνιδιού, μόνο που τώρα νιώθει ακόμη πιο επιτακτική την ανάγκη να με ταράζει στις ζαβολιές όποτε παίζουμε μπιλιάρδο (το 'χει βαρεθεί το σκάκι). Όποτε δει ότι πάω να κερδίσω, δυσανασχετεί και

ισχυρίζεται ότι “Χωρίς ζαβολιές το παιγνίδι δεν είναι δίκαιο! Και δεν έχει πλάκα!” Επιπλέον, μου φαίνεται ότι αδημονεί να τελειώνουμε όσο γίνεται πιο γρήγορα, για να πάει ξανά επάνω και να παίξει με τις ώρες ηλεκτρονικά παιγνίδια με τον πατέρα του. Με δυο λόγια, προτιμάει τα Πόκεμον από μένα...
“Πώς έγινε έτσι ο κόσμος, νονά!” μου λέει σήμερα, μόλις μπαίνει μέσα και κάθεται στην καρέκλα.
“Πώς έγινε ο κόσμος; Τι εννοείς;” απορώ.
“Όλα έχουν αλλάξει! Ο κόσμος αλλάζει γρήγορα”, μου κάνει με βλέμμα προβληματισμένο.
“Να το πω εγώ αυτό, εντάξει· εσύ όμως;” εξακολουθώ να απορώ.
“Δεν ξέρω... όλα μου φαίνονται διαφορετικά”, συνεχίζει ο μικρός με το ίδιο, σοβαρό ύφος. “Ίσως επειδή έχω δυο μέρες να βγω έξω!” (λόγω κρυολογήματος).
“Και μέσα σε δυο μέρες βρίσκεις πως έχει αλλάξει ο κόσμος; Τι να πούμε και μεις;” του κάνω. *Μήπως ο νεαρός αντιλαμβάνεται ορισμένες αναπαίσθητες αλλαγές στον κόσμο, που οι μεγαλύτεροι αδυνατούν να αντιληφθούν;*

“Συστημική μετάλλαξη, δεύτερος κύκλος”: Μετά από τις σημερινές (σύντομες πάντα) επισκέψεις των ανηψιών μου, δεν μπορώ πια να παραβλέπω τα γεγονότα. Οι δυο τους όσο πάνε γίνονται πιο παράφρονες και πιο ανυπόφοροι: Μιλούν συνεχώς, με ρυθμό πολυβόλου, αποκλειστικά για τον εαυτό τους, πόσο ανυπέρβλητα καταπληκτικοί είναι σαν άτομα, πόσο τέλεια τα καταφέρνουν σε όλα, ενώ τα ξέρουν όλα για όλα, για κάθε πιθανό και απίθανο θέμα! Στην παραμικρή άποψη που θα εκφέρω εγώ, η μάνα μου ή η αδελφή μου, οι κύριοι σπεύδουν αμέσως να προβάλλουν την αντίθετη άποψη όσο παρανοϊκή κι αν είναι, αρχίζοντας πάντα με τη λέξη "όχι" (*κάτι μου θυμίζει αυτό...*). Και οι δυο τους περνιούνται για επιβήτορες ολκής, (λένε ότι) πηδάνε όποιες θέλουν όποτε θέλουν και φροντίζουν να τις ταπεινώνουν κάθε ώρα και στιγμή με πολλούς και διάφορους τρόπους, σεξουαλικούς ή όχι. “Χθες ο Θάνος κι εγώ πήραμε μία Ρωσίδα με το αμάξι στο βουνό και της αλλάξαμε τα

φώτα! Τέτοιες που είναι, μονάχα αυτό τους αξίζει!" δήλωσε στις προάλλες ο Γιάννης με επιδεικτική αλαζονία.

Εδώ και κανένα χρόνο οι ανηψιοί μου ανοίγουν το στόμα τους μονάχα για να εκφράσουν απέραντη περιφρόνηση για το γυναικείο φύλο -δεν μιλούν για τίποτε άλλο. Με βροντερή φωνή και υπεροπτικό ύφος επαναλαμβάνουν το ίδιο δόγμα ξανά και ξανά, με ψυχωτική επιμονή, σα να παπαγαλίζουν την ντιρεκτίβα του Δ΄ Ράιχ! *Αρχίζω να μη τους αντέχω...*

Μέχρι και η αδελφή μου, η οποία εξακολουθεί να μας το παίζει ακριβοθώρητη ντίβα, έχει παρατηρήσει τον μεσαιωνικό μισογυνισμό τους και προβληματίζεται έντονα: "Ο τρόπος σκέψης τους είναι εντελώς αναχρονιστικός, μισογυνικός και ανεξήγητος! Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω πώς απέκτησαν αυτή τη νοοτροπία, δεν τους την περνάμε εμείς, ως οικογένεια, ούτε η σύγχρονη κοινωνία! Γνωρίζω πολύ κόσμο μα δεν έχω ακούσει άλλους άνδρες να μιλούν έτσι!" απόρησε σήμερα το απόγευμα – μια από τις λίγες φορές που έχει καταδεχθεί να πιάσει κουβέντα μαζί μας.

"Κάτι τέτοιες απόψεις οφείλονται σε πλύση εγκεφάλου, που γίνεται σε ακραίες παραστρατιωτικές οργανώσεις!" επισήμανα μα εκείνη έκανε πως δεν κατάλαβε.

"Όλοι οι άνδρες σήμερα έτσι σκέφτονται!" πετάχτηκε η μαμά.

"Πιθανόν, αλλά δεν το διατυμπανίζουν κιόλας!" είπα εγώ.

"Το θέμα είναι ότι ζω με δύο τρελούς και είναι τα παιδιά μου!" κατέληξε η Αλίκη απογοητευμένη.

Το πιο απίστευτο είναι ότι αυτοί οι τύποι δεν μένουν ποτέ χωρίς γυναίκα: Πάντα βρίσκουν την κατάλληλη (νέα, όμορφη, πρόθυμη σκλάβα κι έκφυλη πουτάνα) που θα τους υπηρετήσει ολημερίς και οληνυχτίς για όσο αντέχει, μέχρι να πέσει σε κάποιο παράπτωμα οπότε θα την διώξουν κλωτσηδόν και βρισιδόν. *Πώς είναι δυνατόν, αλήθεια; Τους βρίσκουν τόσο ακαταμάχητους; Ή μήπως φοβούνται να τους πουν "όχι", για κάποιο περίεργο λόγο;*

Το ότι η αδελφή μου και τα τέκνα της είναι ερπετοειδή υβρίδια είναι κάτι που το υποψιάζομαι έντονα εδώ και μερικά χρόνια. Ωστόσο, τελευταία φθάνω σε σημείο να υποψιάζομαι

ότι οι αγαπητοί μου συγγενείς μπορεί να έχουν αντικατασταθεί από γνήσια ερπετικά όντα, ή, στην καλύτερη των περιπτώσεων, έχουν "δαιμονιστεί" από αυτά:

* *Κατ' αρχήν, η αδελφή μου:* Τρώει ελάχιστα πια, μπορεί να περάσει όλη μέρα χωρίς να φανεί ότι τρώει τίποτα, ενώ αποφεύγει επιμελώς να τρώει μαζί μας.
* Δείχνει να μην κρυώνει ποτέ: Ντύνεται με καλοκαιρινά ρούχα ακόμη και μέσα στο καταχείμωνο.
* Εξαφανίζεται για ώρες και λέει ότι πηγαίνει για μπάνιο στη θάλασσα φορώντας το μαγιό της κι ένα κοντό καλοκαιρινό φορεματάκι – ακόμη και μέσα στο κρύο του Νοέμβρη.
* Έχει γίνει φοβερά μυστικοπαθής: Αποφεύγει να κάθεται μαζί μας, αποφεύγει να μας μιλάει για οποιοδήποτε θέμα, θυμώνει ιδιαίτερα όταν εκφράζουμε οποιαδήποτε κριτική σκέψη. Εμφανίζεται μονάχα για κανένα πεντάλεπτο κάθε μέρα, περισσότερο για να βεβαιωθεί αν είναι καλά η μαμά.
* Συνήθως κατεβαίνει για να μας ζητήσει λεφτά ή να μας φορτώσει καμιά δουλειά, όπως πλύσιμο ρούχων δικών της και των γιών της. Δεδομένου ότι η λαίδη και οι λόρδοι φορούν τα ρούχα τους μονάχα μια φορά και μετά τα ρίχνουν στ' άπλυτα, η μητέρα μου κι εγώ αναγκαζόμαστε να βάζουμε γύρω στα τρία πλυντήρια την ημέρα για να τους προλάβουμε.
* Δηλώνει ξεκάθαρη απέχθεια για μας, ειδικά απέναντί μου: Μόλις με βλέπει εξαφανίζεται εντός δευτερολέπτων. Λέει και ξαναλέει πως δεν μπορεί να μας ακούει επειδή μας θεωρεί φοβερά αρνητικούς. Αν μας ξεφύγει η παραμικρή λέξη που δεν εγκρίνει, η κυρία το βάζει στα πόδια επί τόπου.
* Κάποτε δεν μπορούσε να μείνει ούτε μια βδομάδα χωρίς γκόμενο, τώρα έχει να εμφανίσει γκόμενο γύρω στα δέκα χρόνια (δηλαδή από τότε που άρχισε να ασχολείται με σχολεία και σπουδές) -ωστόσο, τα στρινγκ πάνε κι έρχονται! Δεν ξέρω τι μπορεί να συμβαίνει, ίσως έχει κάποιο γκόμενο-προστάτη που δεν θέλει να μας παρουσιάσει. Ίσως όμως να έχει γίνει και λεσβία – μάλλον με την Λιάνα, την καλύτερη φίλη της, με την οποία έχουν γίνει κώλος και βρακί από τα χρόνια του Πανεπιστημίου. "Ξέρω τι σχέση έχετε", είπε στις προάλλες η μητέρα μου στην Λιάνα. Η φράση μου χτύπησε πολύ περίεργα μα τότε το μυαλό μου αρνήθηκε να προχωρήσει...

* Παρά την αλλοπρόσαλη, σχεδόν ρομποτική συμπεριφορά της, η Αλικούλα διαθέτει αρκετές φιλενάδες (πολύ κολλητές, θα έλεγα) με τις οποίες είναι νύχτα και μέρα μαζί. Παράλληλα, φροντίζει επιμελώς εμείς να μην έχουμε καμία επαφή με τον κύκλο της.
* Χωρίς να κάνει μπαμ η αλλαγή, το πρόσωπό της δεν είναι αυτό που ήταν άλλοτε: Μοιάζει σα να στενεύει προς τα εμπρός, λες και πάει να σχηματίσει ρύγχος· τα μάτια έχουν τραβηχτεί ελαφρά προς τα πλάγια και φαίνονται ελαφρά εξογκωμένα, το δέρμα του προσώπου είναι παράξενα σκασμένο και άγριο.
◊ ***Όσο για τον πρωταθλητή Θανάση***, η όψη του και μόνο παραπέμπει ευθέως σε ερπετικό ον: Το κρανίο στενεύει παράξενα προς τα πάνω, σχηματίζοντας ένα εξόγκωμα που διατρέχει σαν κορυφογραμμή όλο το πάνω μέρος του κεφαλιού· παρουσιάζει περίεργα νευρώδη εξογκώματα στα πλάγια του μετώπου, τα οποία δονούνται όταν μιλάει· ακόμη, το πρόσωπό του έχει γίνει πιο τετράγωνο και αγριωπό· το σώμα του έχει αποκτήσει υπερβολικό όγκο, με απίθανους μύες που σηκώνουν απίθανα κιλά (πχ 700 κιλά στα πόδια, όπως λέει· μα και τα μισά να σηκώνει, πάλι αφύσικο είναι). Εν μέρει αυτές οι αλλαγές μπορεί να οφείλονται στις χημικές ουσίες που καταναλώνει κατά κόρον -μα τέτοιες ουσίες δεν χρησιμοποιεί μονάχα ο Νάσος.
◊ Κυκλοφορεί μονίμως με κοντομάνικα μακώ μέσα στο χειμώνα, όπως η μάνα του, και δεν ξέρει τι θα πει μπουφάν.
◊ Με ρομποτική επιμονή μιλά συνεχώς για τον εαυτό του, πόσο καταπληκτικός είναι στη γυμναστική αλλά και σε όλα τα υπόλοιπα, μ' έναν αέρα αυθεντίας που δεν επιτρέπει σε κανέναν άλλο ν' αρθρώσει λέξη.
◊ Αν κάποιος πάει να εκφέρει μια οποιαδήποτε γνώμη, αμέσως ο νεαρός γίνεται επικριτικός, ειρωνικός, προσβλητικός, ξεκινώντας κάθε του φράση με τη λέξη "όχι".
◊ Είναι εξαιρετικά χειριστικός και απολαμβάνει να προξενεί αρνητικά συναισθήματα στους άλλους, όπως ηττοπάθεια, ενοχή, θυμό, θλίψη, αναστάτωση, και προπάντων αίσθηση κατωτερότητας.

◊ Παρά τον φρικτό χαρακτήρα του, διαθέτει αρκετό ζωικό μαγνητισμό και γοητεία ώστε να έχει τις πιο ωραίες γκόμενες που τον προσκυνούν και αρκετούς φίλους που τον στηρίζουν σε κάθε περίπτωση.
◊ Εκφράζει κατάφορη περιφρόνηση για το γυναικείο φύλο: Σχεδόν αποκλειστικό θέμα συζήτησης γι' αυτόν είναι η φυσική και ηθική κατωτερότητα των γυναικών. Τις θεωρεί όλες πουτάνες, ωστόσο αλλάζει τις γυναίκες (πάντα πανέμορφες και ντίβες) σαν τα πουκάμισα: στην παραμικρή παρασπονδία τις σουτάρει, αφού πρώτα τις σκυλοβρίσει πατόκορφα. Ωστόσο, οι περισσότερες επιστρέφουν σαν βρεμένες γάτες, του ζητούν συγγνώμη και τον παρακαλούν να τις δεχθεί πίσω.
◊ Δηλώνει περήφανα και ξεκάθαρα ότι προτιμά το πρωκτικό σεξ, σε σημείο που φαντάζομαι ότι αποφεύγει τη φυσιολογική συνουσία.
◊ Ανέκαθεν θεωρούσε το χρήμα ως το ύψιστο αγαθό και ακόμα διατυμπανίζει ότι θα έκανε οτιδήποτε για να το αποκτήσει.
◊ Λατρεύει την ιεραρχία και αποσκοπεί στο να ανεβαίνει διαρκώς, μέχρι να φθάσει στην κορυφή. Δεν ανέχεται να έρχεται δεύτερος σε οτιδήποτε κι αν δει ότι δεν μπορεί να είναι πρώτος σε κάτι, παύει να ασχολείται. Γι' αυτό και συνεχίζει το body building, επειδή βλέπει ότι (χάρη στη σκληρή δουλειά και στα σκληρά κυκλώματα) μπορεί να εκτοξευτεί στην κορυφή.
⌂ ***Ο Γιάννης...*** δεν ξέρω πια τι γίνεται με αυτόν! Πού έχει χαθεί το ευαίσθητο αγόρι που ήξερα μέχρι πριν από δέκα χρόνια; Το άτομο που έχω τώρα απέναντί μου, δεν έχει καμία σχέση με τον Γιάννη του τότε, εφόσον:
⌂ Αρέσκεται να μιλά διαρκώς για τον εαυτό του, σχετικά με το πόσο απίθανος είναι σε όλα, ιδιοφυία μοναδική που σύντομα θα βγάλει εκατομμύρια ευρώ πανεύκολα (!)
⌂ Αν εμείς πάμε να εκφέρουμε μια οποιαδήποτε γνώμη, αμέσως ο νεαρός μας κόβει με τη λέξη "όχι" και υποστηρίζει την αντίθετη άποψη, όσο παράλογη κι αν είναι.
⌂ Είναι πιο πονηρά χειριστικός από το Νάσο: Μπορεί να πει χοντρά ψέματα ή να δημιουργήσει ιστορίες μόνο και μόνο για να φανεί ο ίδιος έξυπνος και οι άλλοι ηλίθιοι. Θέλει πάση θυσία

να γίνεται πάντα το δικό του, όσο παράλογο κι αν είναι.
⌂ Παρά τον εκνευριστικό χαρακτήρα του και το μάλλον πλαδαρό σώμα του, οι γυναίκες των βρίσκουν εξαιρετικά γοητευτικό και του κολλάνε σαν βδέλλες.
⌂ Τους πουλάει και το παραμύθι του "οικογενειάρχη", οπότε τις σπιτώνει για να του κάνουν όλες τις δουλειές του νοικοκυριού. Αν οι κυρίες εργάζονται, ο κύριος τους τα τρώει κανονικά και το κάνει να φαίνεται αυτονόητο, σωστό και πρέπον...
⌂ Είναι πεπεισμένος ότι οι γυναίκες είναι όντα κατώτερα, ευτελή, πανηλίθια κι έκφυλα, ανίκανα να ζήσουν έστω μια στιγμή χωρίς το αντρικό χαλινάρι. “Η γυναίκα αξίζει να ζει μονάχα όταν αφιερώνει το 100% της ζωής της στην υπηρεσία κάποιου άνδρα. Αν αυτό το 100% γίνει 99%, τότε δεν της αξίζει να υπάρχει!” δηλώνει με ύφος δέκα σουλτάνων.
⌂ Το περίεργο είναι ότι παρά τις απαράδεκτες απαιτήσεις του, πάντα βρίσκει το επόμενο κορόιδο που θα προσπαθήσει να ανταποκριθεί στα αυστηρά του κριτήρια. Στην παραμικρή παρασπονδία της σκλάβας, ο Γιάνναρος θα τη βρίσει πατόκορφα με λόγια που δεν περιγράφονται, εκείνη θα συρθεί στα πόδια του με συντριβή και μετάνοια, και -αν ο σουλτάνος πεισθεί- θα καταδεχτεί να της δώσει άλλη μια ευκαιρία.
⌂ Όπως και ο Θάνος, ανέκαθεν είχε μια ψύχωση με το πρωκτικό σεξ. Επιπλέον, ο κύριος εμφανίζεται ως απίθανα υπερσεξουαλικός: Μπορεί να κλείνει δωδεκάωρα στο κρεβάτι, λέει...
⌂ Κυκλοφορεί μονίμως με καλοκαιρινά φανελάκια και βερμούδες ακόμα και μέσα στο χειμώνα. Το θεωρεί πολύ υποτιμητικό για την αφεντιά του να φορέσει μακρυμάνικη μπλούζα ή -ακόμα χειρότερα- μπουφάν.

Παρόλα τα παραπάνω, πιστεύω ότι ο Γιάννης δεν είναι τόσο ερπετικός όσο ο αδελφός του. Ωστόσο, έχω την αίσθηση ότι μπορεί να γίνει πιο επικίνδυνος εφόσον πάσχει ξεκάθαρα από το “σύνδρομο του θεού” αλλά δεν έχει καμία κατεύθυνση. Τουλάχιστον, ο Νάσος έχει μια κατεύθυνση. Ακόμη, εδώ και κανένα χρόνο ο Γιάννης πρέπει να έχει πέσει στη δυσμένεια των κυκλωμάτων, δεδομένου ότι έχει μείνει άνεργος. Παράλληλα, παρουσιάζει συμπτώματα μανιοκατάθλιψης: από τη μία δηλώνει

σοβαρά πως είναι ο πιο χαρισματικός άνθρωπος του κόσμου, από την άλλη κλείνεται στο σπίτι με τα παντζούρια κλειστά και ακούει μουσική ασταμάτητα, νύχτα και μέρα (ευτυχώς που υπάρχουν οι ωτοασπίδες...).

Τρόπος δράσης: Το ζήτημα είναι ότι η συναναστροφή με τους Μαρκάκηδες με βλάπτει ψυχικά εφόσον με προβληματίζει, με αποπροσανατολίζει, με εκνευρίζει, με εξαντλεί. Όταν μιλώ μαζί τους νιώθω σα να χάνω τον εαυτό μου, καθώς φροντίζω να παριστάνω τη βουβή και τη χαζή -δεν γίνεται αλλιώς. Ωστόσο, δεν μπορώ να κάθομαι απλά και να τους ακούω. *Όταν καταπίνεις πολλές μαλακίες, μοιραία χάνεις την αίσθηση της λογικής...*

Στο εξής κρίνω σκόπιμο να τους αποφεύγω όσο μπορώ, καθώς τους θεωρώ επικίνδυνους για την ψυχική μου υγεία -και όχι μόνο: Σαφώς πρόκειται για άτομα επικίνδυνα, χωμένα σε χοντρά κυκλώματα παραστρατιωτικού χαρακτήρα, άρα διατεθημένα να φθάσουν ακόμη και στο έγκλημα για να πετύχουν τους σκοπούς τους ή για να τιμωρήσουν όποιον αντιπαθούν. Πρέπει να προσέχω λοιπόν πώς τους μιλάω, τι τους αποκαλύπτω, και προπάντων μη τους προκαλώ με κανέναν τρόπο.

Αρκετά περίεργο, πάντως, είναι το ότι ως τώρα δεν τους θεωρούσα ιδιαίτερα ύποπτους: Περισσότερο αναρωτιόμουν για το ρόλο των γειτόνων απέναντί μου παρά για των Μαρκάκηδων – παρόλου που βρίσκονται πολύ πιο κοντά μου και μ' έχουν συχνά προβληματίσει με πολλούς και διάφορους τρόπους, καθώς η όλη συμπεριφορά τους είναι τουλάχιστον αλλοπρόσαλλη. Λεπτομέρεια: Τα μεγαλύτερα ψυχικά προβλήματά μου άρχισαν το έτος 2006, όταν εμφανίστηκε στα όνειρά μου το επαναλαμβανόμενο μήνυμα "κόλαση/hell". Το 2006 ο Γιάννης έκλεισε τα 21. Τα 21 είναι η ηλικία όπου στρατολογείται κάποιος στα υψηλά κυκλώματα...

Εκείνο που με ανησυχεί ιδιαίτερα είναι μήπως επηρεάσουν τον Χαρούλη μεγαλώνοντας, μήπως κάποτε τον μπάσουν στην οργάνωσή τους και τον κάνουν σαν τα μούτρα τους. Πάντως, θέλω να πιστεύω ότι αυτός δεν έχει έντονη την ερπετική φύση των γονέων και του θείου του, άρα διαθέτει μια διαφορετική, πιο ευαίσθητη αλλά και πιο λογική ψυχοσύνθεση.

* * * *

Δευτέρα, 5 Δεκεμβρίου 2016

☺ Νωρίς το πρωί πηγαίνω τον Χαρούλη στο σχολείο. Μόλις φθάνουμε απέξω, τον βλέπω να χαιρετάει χαρωπά μια συμμαθήτριά του.
“Ποιά είναι αυτή;” τον ρωτάω.
“Αυτή είναι η Μαρίνα, που με αγαπάει και την αγαπάω!”
“Αλήθεια; Πολύ καλό αυτό!”
“Ναι, αλλά ώρες-ώρες μου σπάει τα νεύρα, είναι λίγο σπαστική!”
“Δηλαδή; Τι σου κάνει;” αναρωτιέμαι.
“Εεεε, όλα τα ζευγάρια τσακώνονται!”
Για να το λέει ο Χαρούλης, έτσι θα 'ναι...

Πέμπτη, 8 Δεκεμβρίου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε διακοπές σ' ένα νησί, όμως κάτι δεν πάει καλά: Η ώρα είναι 10:00 το πρωί αλλά δεν έχει ξημερώσει ακόμα και ανησυχώ. Σε μια στιγμή πάει να χαράξει μα αμέσως ξαναπέφτει σκοτάδι, ενώ ένα τεράστιο κατάμαυρο σύννεφο σκεπάζει τον ουρανό.

Η ώρα φθάνει 11:00 και ακόμα είναι νύχτα. Μιλώ σε κάποιους, τους λέω ότι δεν είναι φυσικό που δεν έχει ξημερώσει ακόμη, μα εκείνοι δεν δείχνουν να προβληματίζονται. Κοιτάζω το ρολόι μου και βλέπω ότι οι δείχτες είναι ακίνητοι και μοιάζουν ξεκολλημένοι. Ρωτώ τους άλλους για την ώρα, κοιτάνε τα ρολόγια τους και τότε βλέπουν πως έχουν σταματήσει όλα. Τώρα όλοι φαίνονται αναστατωμένοι, ενώ η νύχτα δεν λέει να φύγει. Μαζί με άλλα άτομα μπαίνω σ' ένα όχημα και κατευθυνόμαστε προς τα ενδότερα του νησιού, καθώς φανταζόμαστε πως κάτι πολύ κακό πρόκειται να έλθει γρήγορα από τη θάλασσα.

Τελικά ξημερώνει, το σκοτάδι διαλύεται, ο ήλιος αρχίζει ν' ανεβαίνει στον ουρανό, κι εγώ νιώθω μεγάλη ανακούφιση. Τότε ακούω πως όλα ήταν ειδικά εφέ για μια κινηματογραφική

ταινία που ετοιμάζει κάποιος σπουδαίος σκηνοθέτης. Ξεκινώ με τα πόδια για να επιστρέψω στα παράλια, περνώ από γνωστούς δρόμους μα δεν θυμάμαι πώς λέγεται η πόλη ούτε το ξενοδοχείο όπου μένω. Σε μια γωνία βλέπω ένα μπαράκι φτιαγμένο με τζαμαρίες και μαύρο ξύλινο σκελετό. Παρατηρώ την πινακίδα του, το μπαράκι ονομάζεται "Η Αυγή". Θυμάμαι ότι έχω ξανάρθει εδώ, πριν χρόνια, μαζί με φίλους. Συνεχίζω το περπάτημα, εξακολουθώ να μη θυμάμαι, όμως ξέρω ότι κατευθύνομαι σωστά...

Τρίτη, 13 Δεκεμβρίου 2016

☺ Νωρίς το πρωί παίζουμε μια παρτίδα μπιλιάρδο με τον Χαρούλη, στην οποία παραδόξως κερδίζω. Η ώρα φθάνει οκτώ, οπότε πρέπει να φύγουμε για το σχολείο, και ο μικρός δεν προλαβαίνει να μου πάρει τη ρεβάνς. Ο Χάρης το φέρει μάλλον βαρέως, φυσά και ξεφυσά, ισχυρίζεται ότι έκανα ζαβολιές, εγώ του αντιγυρίζω ότι εκείνος είναι ο βασιλιάς της ζαβολιάς, εκείνος διαφωνεί και σε όλο το δρόμο μου τραγουδά το δικό του αυτοσχέδιο τραγουδάκι "Η νονά, η βασίλισσα της ζαβολιάς" έξω φωνή. Μάταια του λέω να το βουλώσει γιατί μας ακούει ο κόσμος· ο μικρός συνεχίζει ακάθεκτος μέχρι που φθάνουμε στην εξώπορτα του σχολείου, οπότε σταματά το τραγούδι και μου δηλώνει σοβαρά:
"Νονά, σου έχω βγάλει κι ένα παρατσούκλι!"
"Ναι; Ποιό;" (φαντάζομαι κάτι σχετικό με ζαβολιές).
"Λουλούδι!"
Δεν είναι μόνο ο βασιλιάς της ζαβολιάς. Είναι και ο βασιλιάς της μαλαγανιάς...

Σάββατο, 17 Δεκεμβρίου 2016

Διαυγές Όνειρο: Περπατώ πάνω σε οροφές, σε πολύ μεγάλα ύψη. Καταλήγω στην άκρη μιας πανύψηλης ταράτσας και ο φόβος που νιώθω κάνει το όνειρο συνειδητό. Σκέφτομαι ότι θα μπορούσα να φύγω πετώντας, όμως δεν τολμώ. Προτιμώ να κλείσω τα μάτια, ξαπλώνω και αφήνομαι, ενώ οραματίζομαι και βλέπω γύρω μου πράσινα βουνά· στο μέσο υπάρχει μια

γαλάζια ήρεμη λίμνη, πιο πέρα ένα ποτάμι. Ξαφνικά βρίσκομαι σ' ένα χωριό, όπου παρατηρώ μια παρέλαση από ωραίους άνδρες που το δέρμα τους έχει έντονο γαλάζιο χρώμα. Ξυπνώ νιώθοντας μια παράξενη ηρεμία...

... η οποία δεν διαρκεί πολύ: Γύρω στις 5:00 τα ξημερώματα ακούγονται από πάνω οι αγριοφωνάρες του Γιάννη που τσακώνεται με τη Μιράντα και τη διώχνει σαν το σκυλί, με βρισιές του τύπου "Είσαι πουτάνα, φύγε τώρα!" ... "Το μουνί σου είναι βρωμιά, φύγε!" ... "Πουτάνα, τσακίσου από δω!" κλπ. Εκείνη κλαψουρίζει αλλά δεν φεύγει, προσπαθεί να τον καλοπιάσει, εκείνος θυμώνει και ουρλιάζει ακόμη περισσότερο με λόγια ακατάληπτα μα σίγουρα απειλητικά. Τότε, εκείνη ανοίγει την πόρτα και φεύγει τρέχοντας.

Κατά το μεσημέρι καταφθάνει η αδελφή μου για μια επίσκεψη-αστραπή (ως συνήθως) και μας πληροφορεί τα εξής ενδιαφέροντα: Κατ' αρχήν, χθες βράδι παρήγγειλε πίτσες και κάλεσε τους γιους και τον εγγονό της για να φάνε όλοι μαζί. Ευχάριστα πέρασαν, όμως εμένα και τη μητέρα μου δεν μας κάλεσαν – άλλο ένα σημάδι ότι η μάνα μου κι εγώ ουσιαστικά δεν είμαστε οικογένεια με τους επάνω. Μας κάνουν την τιμή μονάχα όταν είναι να μας ζητήσουν χρήματα ή εκδουλεύσεις. Όχι ότι με νοιάζει...

Όσο για τον καυγά, από τον ίδιο το Γιάννη μάθαμε ότι έγινε έξαλλος επειδή χθες το απόγευμα η Μιράντα πήγε και συνάντησε μια φίλη της μητέρας της που είχε έλθει από τη Ρωσία μαζί με ορισμένα δώρα.

"Μα να πηγαίνει στα ξενοδοχεία σαν την πουτάνα και να πίνει καφέδες στα καφενεία σαν την ξεκωλιάρα;" φώναζε ο ανηψούλης μου.

"Θα μου επιτρέψεις να κάνω μια πρόβλεψη: Αύριο το πρωί η Μιράντα θα είναι εδώ και θα σου κάνει δουλειές!" του λέω με σιγουριά.

"Αυτό δεν θα γίνει γιατί εγώ θ' αλλάξω κλειδαριές! Κι αν έλθει η Μιράντα να της πείτε πως δεν της επιτρέπω ν' ανέβει πάνω!" αποκρίνεται ο "θεός" με βλοσυρό ύφος.

Μπούρδες: Μέσα σε δυο μέρες η κυρία επιστρέφει ως βρεγμένη

γάτα κι επιδίδεται με περισσή δουλοπρέπεια στο νοικοκυριό του κυρίου και αφέντη της...

Πέμπτη, 22 Δεκεμβρίου 2016

☺ Στον πρώτο του έλεγχο ο Χαρούλης έχει άριστα Α σε όλα τα μαθήματα, πράγμα που κάνει υπερήφανους όλους μας – παρόλο που ξέρουμε ότι στη σημερινή εποχή όλα τα παιδιά ανεξαιρέτως παίρνουν τέτοιους ελέγχους.

Σε μια στιγμή, μόνο, ο ανηψιός Γιάννης τηλεφωνεί και μου ανακοινώνει τα παρακάτω απίθανα: “Θα το φανερώσω μονάχα σε σένα θεία, αλλά μη το πεις σε κανέναν: Η δασκάλα μου είπε ότι ναι μεν ο Χάρης είναι άριστος μαθητής, μα είναι επίσης άτακτος και δεν κάθεται στιγμή ήσυχος στην τάξη, όλο μιλάει κι όλο χτυπάει τα παιδιά γύρω του! Όταν ρώτησα από πότε συμβαίνει αυτό, εκείνη μου απάντησε "Τι εννοείτε από πότε, εγώ έτσι τον ξέρω από την αρχή του χρόνου!" Εγώ τότε τη διαβεβαίωσα ότι αυτό θα διορθωθεί αμέσως και στο εξής ο μικρός θα σέβεται τη δασκάλα!”

Απίστευτο! Δεν το περίμενα αυτό από τον Χαρούλη. Από την άλλη, όμως...

“Όλα τα παιδιά έτσι κάνουν σήμερα”, αποκρίνομαι.

“Ναι, μα άλλο έξυπνος άτακτος και άλλο χαζός άτακτος!” μου απαντά αινιγματικά ο Γιάννης.

“Δηλαδή;”

“Εκεί που πήγα να πάρω τον έλεγχο είδα κάτι παιδιά, συμμαθητές του Χάρη, που είναι... πώς να το πω... νάνοι!”

“Νάνοι;” απορώ.

“Ναι βρε παιδί μου, εκτός από ένα κοριτσάκι που ήταν ψηλό και όμορφο αλλά είχε πολύ κίτρινα δόντια [*πού τα πρόσεξε;*], όλα τ' άλλα παιδιά ήταν πολύ κοντά και καχεκτικά, και αυτά και οι γονείς τους! Είναι υπάνθρωποι όλοι αυτοί, δεν θα 'πρεπε να ζουν, θα 'πρεπε να έχουν πεθάνει!”

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου: Εδώ και δυόμισι χρόνια πηγαινοφέρνω το Χαρούλη στο σχολείο, δεν έχω δει πουθενά "νάνους". Πού τους είδε ο ανηψιός μου; Μήπως εκεί που βλέπει και τις ξέκωλες με τα στρινγκ;

Δυστυχώς, ο τύπος έχει παρανοήσει, βλέπει πράγματα που δεν υπάρχουν, νομίζει ότι ανήκει σε ανώτερη ράτσα και ότι όλοι οι άλλοι πρέπει να πεθάνουν. Δεν ξέρω από ποιά φασιστική οργάνωση τα παπαγαλίζει αυτά, ξέρω όμως ότι η κατάστασή του χειροτερεύει μέρα με τη μέρα και πολύ φοβάμαι ότι θα επηρεάσει και το παιδί μεγαλώνοντας...

Σάββατο, 24 Δεκεμβρίου 2016

Βραδινή οικογενειακή μάζωξη γύρω από το τζάκι, παραμονή Χριστουγέννων. Ο Γιάννης ψήνει πανσέτες και μπριζόλες, ο Νάσος βάζει στο κινητό παλιά τραγούδια ["Στην παλιά ντισκοτέκ" (Ελπίδα), "Κοντά στο τζάκι" (Νινή Ζαχά), κλπ], εγώ κάθομαι πίσω από το Γιάννη για να μην έχω θέα στη φωτιά. Όλες αυτές τις ώρες ο Χάρης παραμένει ήσυχος και διακριτικός, σαν Παναγίτσα. Ούτε εγώ δεν ήμουν τόσο ήσυχη στις οικογενειακές συγκεντρώσεις όταν ήμουν μικρή...

Περνάμε ασυνήθιστα ευχάριστα και χαλαρά, οι τόνοι είναι χαμηλοί, μάλλον "επειδή δεν κουβεντιάζουμε καθόλου. "Όποτε πιάνουμε συζήτηση, το τραπέζι μετατρέπεται σε πεδίο μάχης", λέει εύστοχα η αδελφή μου. Όντως, αυτή τη φορά δεν συζητάμε για τίποτα το συγκεκριμένο, μονάχα σχολιάζουμε το ψήσιμο και τα τραγούδια. Ακόμη, τα πνεύματα είναι ήρεμα επειδή δεν υπάρχουν γκόμενες στη μέση: Ο Θάνος χώρισε πρόσφατα από την νέα του γκόμενα, δεν πολυκατάλαβα το γιατί, στο τέλος όμως αποδείχτηκε πως η κυρία ήταν βιζιτού -σύμφωνα πάντα με τα λεγόμενα του ανηψιού μου. Αλλά και ο Γιάννης μήνυσε στη Μιράντα να μην παρουσιαστεί επειδή, κατά τη γνώμη του, η κυρία δεν έδειξε την απαιτούμενη προθυμία: Της πρότεινε να έλθει από το πρωί για να του κάνει δουλειές και να βοηθήσει στην προετοιμασία, όμως εκείνη ήθελε να πάει για ψώνια με την κόρη της και να έλθει μετά.

"Δεν είναι έτσι οι σωστές σχέσεις! Άλλωστε, τι τη θέλει ο άνδρας τη γυναίκα; Να του κάνει δουλειές στο σπίτι, μετά να πέφτει στα τέσσερα και μετά να την πηδάει όλη νύχτα για ανταμοιβή!" δηλώνει ο Γιάνναρος όλο καμάρι.

"Καλά λέει το παιδί! Η σωστή γυναίκα κάνει θυσίες για τον

άνδρα της!” πετάγεται η μητέρα μου.
“Εγώ θέλω η γυναίκα να με βλέπει σαν να 'μαι ο Θεός!” καταλήγει ο ανηψιός, μάλλον σοβαρά.

Σε μια στιγμή εμφανίζεται η κυρά Λεμονιά (κεραυνός εν τη αιθρία!) για να ζητήσει οινόπνευμα και βαμβάκι για τον άντρα της, ο οποίος μόλις βγήκε από το νοσοκομείο μετά από εγκεφαλικό. *Δεν θα μπορούσε η κυρία να πεταχτεί μέχρι το κοντινό ψιλικατζίδικο; Τέλος πάντων, δεν είναι εκεί το θέμα...*

?! Το επόμενο πρωί βρίσκω στην αυλή πεταμένο ένα λεμόνι κομμένο στα δυο. Τα κομμάτια είναι άστιφτα, βουτηγμένα σε κάρβουνα και χωρισμένα κατακόρυφα, όχι εγκάρσια – όπως τα κόβουμε εμείς και όπως πρέπει να κόβονται τα λεμόνια. Από το ένα κομμάτι λείπει μια φέτα που δεν την βλέπω πουθενά. Δεν ξέρω τι και πώς, όμως φροντίζω να πετάξω τα δυο κομμάτια στην αυλή της κυρα-Λεμονιάς, σε διαφορετικό σημείο το καθένα.

?! Αυτές τις μέρες εμφανίζεται στην τηλεόραση ένα διαφημιστικό σποτ, όπου εναλλάσσονται γοργά πολλές χαρωπές σκηνές από διάφορες ξένες χριστουγεννιάτικες ταινίες. Σε μια στιγμή, ανάμεσά τους παρεμβάλλεται πυρκαγιά σε κατάμαυρο φόντο, η οποία καλύπτει όλη την οθόνη.

Άραγε αυτή η σκηνή εμφανίζεται σε όλες τις τηλεοράσεις ή μονάχα στη δική μου; Κι αν εμφανίζεται σε όλες, τι δουλειά έχει ανάμεσα στις υπόλοιπες, χαρούμενες κι ανέμελες σκηνές χριστουγεννιάτικης ξεγνοιασιάς;

Τετάρτη, 28 Δεκεμβρίου 2016

?! Επιστρέφοντας το μεσημέρι από το Internet Cafe, μπαίνω στο παλιό μου δωμάτιο, όπου τώρα κοιμάται η μάνα μου, και ανοίγω την παλιά μου μπιζουτιέρα για να πάρω κάτι από μέσα. Αμέσως παρατηρώ ότι το καρδιόσχημο λευκό κουτάκι, όπου φυλάω τα δαχτυλίδια μου, είναι ανοιγμένο και αναποδογυρισμένο. Μόλις το παίρνω στα χέρια μου, διαπιστώνω ότι λείπουν όλα τα δαχτυλίδια -δύο χρυσά και τρία ασημένια! Αμέσως βγάζω όλα τα φο μπιζού έξω από τη μπιζουτιέρα, ψάχνω προσεκτικά σε όλες τις θήκες μα τα δαχτυλίδια έχουν

γίνει άφαντα! Ακόμη, έχουν κάνει φτερά δυο χρυσοί σταυροί με τις αλυσίδες τους κι ένα ζευγάρι χρυσά σκουλαρίκια! Οτιδήποτε χρυσό ή ασημένιο έχει εξαφανιστεί και μένουν μονάχα τα ψεύτικα κοσμήματα! *Μα ποιός μπορεί να τα έκλεψε;* συλλογίζομαι. *Κανένας δεν μπαίνει εδώ, εκτός ίσως από...*

"Μαμά, μπήκε κανείς στο δωμάτιό σου σήμερα, όση ώρα έλειπα;"

"Κανένας δεν μπαίνει εδώ, μονάχα η Αλίκη μπήκε για να πάρει κάτι. Γιατί ρωτάς;"

"Βλέπω τα συρτάρια ανακατεμένα..."

"Η Αλίκη δεν πείραξε τίποτα, μονάχα μια ματιά έριξε", μου ανακοινώνει η μαμά με τελεσίδικο ύφος.

Σαφώς, δεν μπορώ να πω στη γριά ότι η αγαπημένη της κορούλα σούφρωσε όλα μου τα κοσμήματα. Δεν πρόκειται να με πιστέψει, θα πει ότι εγώ δεν θυμάμαι πού τα έβαλα, θα με βρίσει κιόλας, άσε που μπορεί να της έλθει κανένα εγκεφαλικό. Τα εν λόγω κοσμήματα τα φορούσα σπανίως, ωστόσο είχαν για μένα κάποια συναισθηματική αξία:

- Ένας μεγάλος, χρυσός, σκαλιστός σταυρός που μου αγόρασε η μαμά πριν από τριάντα χρόνια περίπου, και τον φορούσα όταν δούλευα στο Caravel.
- Ένα τριπλό χρυσό δαχτυλίδι που μου αγόρασε ο μπαμπάς και μου το έφερε στην Παγγαία, όπου δούλευα πριν από καμιά εικοσιπενταριά χρόνια.
- Ένα χρυσό δαχτυλίδι με ασημένιο σχέδιο, μαζί με χρυσά σκουλαρίκια που μου έδωσε κάποτε ο θείος Ανέστης, όταν εγώ και ο μπαμπάς περάσαμε από το κοσμηματοπωλείο του στο Ληξούρι πριν από είκοσι χρόνια περίπου.

- Ένας μικρότερος χρυσός σταυρός με κόκκινη πέτρα που μου χάρισε η γυναίκα του, η θεία Βαρβάρα, πριν από δεκατρία χρόνια περίπου, όταν είχε έλθει σπίτι μας.
- Τρία ασημένια δαχτυλίδια που μου χάρισε η φίλη μου η Λουίζα, όταν είχαμε βρεθεί στο πανηγύρι του Αγίου Κωνσταντίνου περίπου την ίδια εποχή.

Φαντάζομαι ότι η Αλίκη θα τα "σκοτώσει" σε κανένα ενεχειροδανειστήριο για καμιά εκατοστή ευρώ, ή θα τα χαρίσει στις φιλενάδες της ως πρωτοχρονιάτικα δώρα -τυχαίο είναι που εξαφανίστηκαν σήμερα; Τελικά, είναι πολύ πιο πουτάνα απ' όσο νόμιζα. Αλλά φταίω κι εγώ που τόσο καιρό δεν φρόντισα να τα κρύψω κάπου καλύτερα. Πάνε τώρα...

Παρασκευή, 30 Δεκεμβρίου 2016

Ο Χαρούλης είναι εδώ από το πρωί, αρρωστούλης με ίωση. Μισοξαπλωμένος στον καναπέ, ζητάει χαρτί και μολύβι και μέσα σε λίγα λεπτά σκαρώνει την ακόλουθη ιστορία, με την απίθανη ορθογραφία του:

‡ Η σουπερ νονά νούμερο 1 Καλόν.
Η σούπερ νονά είχαι βγει με το αντρα της για φαγητό,
που τον είχαι γνωρίσει σε ενα εστιατόριο που ήταν για κακους,
αλλά δεν το ήξερε η σούπερ νονά,
δεν ήξερε ότι αυτος που είχαι βγει μαζή της ήταν κακός,
μάλιστα ο αρχιγός του κακού.
Όταν τελίωσε το ραντεβού πήγε στο σπίτι της
και άνοιξε την τηλεόραση στο STAR που είχαι ηδήσης
και έλεγε ότι ο αντρας της πιροβόλησε 10 φορές έναν άνθρωπο
γιατί δεν του έδωσε τα λεφτά του.
Η σούπερ νονά έπιασε αμέσος δράση
βρήκε τον κακό και του έδωσε μια μπουνιά
και ο κακός έπεσε κάτο ξερός.
Και από τότε αίγινε πλούσια η νονά
της φτιάξαν και ένα άγαλμα
και ζίσαν αυτή καλά και εμείς καλύτερα.‡
Έρωτας! Περιπέτεια! Δράση! Μυστήριο!
Κεντρική ιδέα: Έναν άντρα αγάπησα και μου βγήκε σκάρτος...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Παρατηρώ ότι όσο πάει αυξάνεται το ποσοστό των (νέων ιδίως) ανθρώπων, οι οποίοι δείχνουν να μη νιώθουν καθόλου το κρύο: Κυκλοφορούν με καλοκαιρινά ρούχα (ξώπλατα, σορτς, κοντές φούστες, μπλουζάκια κοντομάνικα) μέσα στο καταχείμωνο, στη βροχή και στο χιονιά, χωρίς να δείχνουν την παραμικρή δυσφορία.

Αυτό αποτελεί γνώρισμα των ερπετικών όντων: Φυσιολογικά, όταν ένα θερμό σώμα χάνει θερμότητα (πχ λόγω παγερού περιβάλλοντος), κρυώνει. Όμως, με το πέρασμα του χρόνου, το ποσοστό των ερπετοειδών υβριδίων αυξάνεται θεαματικά εξαιτίας της λεγόμενης (α)φυσικής επιλογής που λαμβάνει χώρα μέσα στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα είναι ερπετοειδή υβρίδια, δηλαδή διαθέτουν μεγάλο ποσοστό ερπετοειδών γονιδίων στο DNA τους. Από την άλλη πλευρά, οι άνθρωποι με μικρό ποσοστό ερπετοειδούς DNA γίνονται όλο και πιο σπάνιοι, καθώς η θέση τους στην κοινωνία γίνεται όλο και πιο δυσχερής, ενώ απομονώνονται μεταξύ τους και αδυνατούν να ζευγαρώσουν ή να τεκνοποιήσουν. Αυτό σημαίνει ότι ο κόσμος γίνεται χειρότερος χρόνο με το χρόνο, καθώς τα ερπετοειδή χαρακτηριστικά κυριαρχούν σχεδόν απόλυτα. *Δεν υπάρχει γιατριά γι' αυτόν τον κόσμο...*

Πρόβλεψη: Κάποτε, στο όχι τόσο μακρινό μέλλον, όταν το ποσοστό των ερπετοειδών υβριδίων θα πλησιάσει το 100%, οι κοινωνίες των ερπετοειδών θα καταστραφούν ολοσχερώς από την Γαλαξιακή Αυτοκρατορία. Αυτό είναι πια το Νέο Σχέδιο...

Σάββατο, 31 Δεκεμβρίου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ταξιδεύω με τρένο, πλάι στον πατέρα μου. Κάποια στιγμή το όχημα σταματά κι έξω από το παράθυρο βλέπω μαύρο καπνό να υψώνεται στο βάθος. Σχεδόν αμέσως υψώνονται κι άλλες στήλες καπνού πέρα μακρυά. Ανησυχώ μήπως ο μαύρος καπνός φτάσει σ' εμάς και μας πνίξει.

Βγαίνουμε έξω από το τρένο μα καπνός δεν φαίνεται πουθενά τώρα, ενώ ο μπαμπάς φαίνεται περίεργος και κοιτάζει

μέσα από κάτι μεγάλες τρύπες σ' έναν τοίχο. Του λέω ότι βιάζομαι επειδή πάω να κάνω αίτηση για δουλειά. Φεύγουμε μαζί και καταλήγουμε μπροστά σ' έναν απότομο κλιμακωτό βράχο, όπου πρέπει να σκαρφαλώσουμε. Ο μπαμπάς τα καταφέρνει εύκολα, ανεβαίνει πάνω στο βράχο και από κει περπατά σ' ένα πέτρινο, πολύ ανηφορικό μονοπάτι και χάνεται προς τα σύννεφα. Εγώ προσπαθώ μα δεν μπορώ να σκαρφαλώσω.

Έτσι, αποφασίζω να γυρίσω πίσω και να πάρω άλλο δρόμο. Τώρα περπατώ άνετα σε μια ελαφρά κατηφόρα, η οποία γρήγορα καταλήγει σ' έναν μακρύ, ίσιο δρόμο που εκτείνεται μέχρι τον ορίζοντα. Στο βάθος διακρίνονται ωραίες κόκκινες γέφυρες. Γλιστρώ γοργά, με τα χέρια ανοιχτά, σα να πετώ, απολαμβάνοντας την αίσθηση ελευθερίας, ενώ το όνειρο πάει να γίνει διαυγές. Καταλήγω στο σταυροδρόμι της Αμερικάνικης Βάσης επί της Βουλιαγμένης, όπου ένα ροζ κάμπριο αμάξι με διασταυρώνει ντεραπάροντας επικίνδυνα, σκοπεύοντας μάλλον να με πατήσει. Ο οδηγός αφήνει μια κοροϊδευτική κραυγή, εγώ όμως προφταίνω και περνώ απέναντι. Έχω γλυτώσει, ωστόσο νιώθω έτοιμη να κλάψω...

♥ Θλίβομαι που πέρασε αυτός ο χρόνος -καλός ήταν: Αντιμετώπισα επιτυχώς ορισμένες καταστάσεις που με ταλαιπωρούσαν χρόνια (Οράματα φωτιάς, Εφιαλτικό μήνυμα, Ξιφαράς) και πραγματοποίησα τους σκοπούς μου (καταχώρηση όλων των συγγραφικών έργων μου σε ηλεκτρονικές συγγραφικές πλατφόρμες και των ζωγραφικών έργων μου στο Flickr). Μπορώ να πω ότι το 2016 ήταν από τις σπάνιες χρονιές για μένα -τώρα όμως τελειώνει...

Το βράδι ετοιμάζουμε οικογενειακό ρεβεγιόν, ξανά γύρω από το τζάκι. Αυτή τη φορά είναι και η Μιράντα μαζί, η οποία φροντίζει να μείνει εντελώς σιωπηλή καθ' όλη τη διάρκεια της συνεστίασης. Έτσι γίνεται πάντα με τις γκόμενες του αφέντη Γιάνναρου: Δεν τους επιτρέπει να λένε την παραμικρή κουβέντα μπροστά σε κόσμο κι εκείνες υπακούνε πειθήνια. Ο μικρός εξακολουθεί να είναι άρρωστος με ίωση και κάθεται ήσυχος πάνω σε μια πολυθρόνα, σκεπασμένος με μια κουβέρτα. "Θα

κολλήσουμε όλοι!" λέει σε μια στιγμή η μαμά -αλλά ποιός μας ακούει εμάς; Ο Θανάσης, βαρύς και ασήκωτος όπως πάντα, αγορεύει με στόμφο αυθεντίας επί παντός επιστητού. Μας έχει κουβαλήσει και τη Φλόσυ, η οποία τριγυρίζει στο σπίτι όλες αυτές τις ώρες. Καλά περνάμε και απόψε, όμως δεν ξέρω: Νιώθω κάπως μελαγχολική, έχω μια απροσδιόριστη αίσθηση ότι "όλα πάνε καλά μα τίποτα δεν πάει καλά", χωρίς να μπορώ να κατανοήσω το λόγο...

® Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Σεπτέμβρης-Δεκέμβρης 2016): Εδώ κι έξι μήνες περίπου ***τ***α οράματα φωτιάς έχουν πρακτικά εξαφανιστεί, ωστόσο δεν μπορώ να πω το ίδιο για το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση/hell", το οποίο εξακολουθεί να έρχεται στον ύπνο μου 3-4 φορές το μήνα συν άλλες τόσες που δεν ακούγεται τόσο ξεκάθαρα. Το πρόβλημα επιμένει εδώ και δέκα χρόνια, δεν παρουσιάζει σοβαρή βελτίωση και δεν ξέρω τι άλλο μπορώ να κάνω: Αυτή η υποβολή είναι φυτεμένη στο ασυνείδητό μου, αμφιβάλλω αν θα φύγει ποτέ. Τέλος πάντων, αυτή την περίοδο είχα τα εξής

Επεισόδια	Σεπτέμ.	Οκτώβ.	Νοέμβ.	Δεκέμβ.
Οράματα φωτιάς				1
Εφιαλτικό μήνυμα	4	3	3	3
το αντίθετο:	1	1		1
Καθαρές νύχτες:	23	25	23	25

Η πλειοψηφία των φαινομένων λαμβάνουν χώρα νωρίς το πρωί – πράγμα που σημαίνει ότι δεν πρέπει να μένω στο κρεβάτι αργότερα από τις 7:00 πμ. Ακόμη, παρατηρώ ότι το εφιαλτικό μήνυμα έρχεται κάθε φορά που έχω πάει σε σούπερ μάρκετ το προηγούμενο απόγευμα! *Γιατί άραγε; Μήπως φταίει ο φωτισμός τους;* (δεν τρέχει τίποτα όταν πηγαίνω σε μίνι μάρκετ ή άλλα μικρά καταστήματα). *Η υπόθεση πάει πολύ μακριά...*

♥ Μετά από δέκα χρόνια πειραμάτων κι ερευνών, η ***Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας*** ενάντια στους νυχτερινούς τρόμους καταλήγει ως εξής:

Όλη μέρα:
* Αποφεύγω το αλκοόλ (ποτά και κολώνιες), εφόσον μένει 24 ώρες στο αίμα ενεργοποιεί τα αρνητικά εμφυτεύματα κι επιδεινώνει σημαντικά τα ενοχλητικά συμπτώματα.
* Δεν μιλώ πολύ στο κινητό. Μετά τις 6:00 μμ αποφεύγω κάθε χρήση.

***Απόγευμα**:*
* Δεν δουλεύω στο κομπιούτερ μετά τις 6:00 μμ.
* Δεν πηγαίνω σε σούπερ μάρκετ ή πολυκαταστήματα.
* Δεν διαβάζω μεγάλα κείμενα γραμμένα με ανοιχτόχρωμα γράμματα πάνω σε μαύρο φόντο: τέτοιου είδους ανάγνωση διεγείρει αμέσως τις παραϋπνίες.

Βράδι:
* Μετά τις 7:00 μμ αποφεύγω μπαχαρικά, εσπεριδοειδή, ποπ κορν, κρέατα -και ιδίως τα γαλακτοκομικά: παραδόξως, αυτά επιδεινώνουν τα αρνητικά φαινόμενα όσο και το αλκοόλ.
* Δεν βλέπω καθόλου τηλεόραση ή DVDs, καθώς η λειτουργία τους ενεργοποιεί τα αρνητικά εμφυτεύματα ακόμη και μετά από ώρες.
* Ομοίως δεν ακούω μουσική από CDs, για τον ίδιο λόγο. Ωστόσο, δεν υπάρχει πρόβλημα όταν ακούω κασέτες.
* Το διάβασμα στο κρεβάτι τη νύχτα επίσης ενεργοποιεί τα αρνητικά εμφυτεύματα.
* Το αργότερο στις 23:00 πηγαίνω για ύπνο.

***Νύχτα**:*
* Κοιμάμαι με δυο μαξιλάρια, όχι με ένα. Το κεφάλι πρέπει να είναι σχετικά ψηλά.
* Αποφεύγω κάθε σεξουαλική διέγερση.
* Δεν κοιμάμαι καθόλου ανάσκελα. Δεν μένω σε ύπτια στάση πάνω από λίγα δευτερόλεπτα επειδή έτσι αυξάνονται σημαντικά τα παραϋπνικά φαινόμενα.

* Το επιτραπέζιο ρολόι δεν πρέπει να είναι κοντά στο κεφάλι μου, εφόσον κάθε είδους μπαταρία που είναι κοντά στο κεφάλι επιδεινώνει τις νυχτερινές ενοχλήσεις.
* Σηκώνομαι από το κρεβάτι στις 7:00 πμ το αργότερο.

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Δεκέμβριος 2016):*** Η συγκέντρωση του συγγραφικού μου υλικού και η καταχώρησή του στο Διαδίκτυο έχει ουσιαστικά ολοκληρωθεί. Έχω επίσης συμπληρώσει τη βελτιωμένη έκδοση των οκτώ βιβλίων "Απόλυτο Κακό" μέσω της πλατφόρμας Smash. Μετά τέλος τα πολλά-πολλά, απλά θα συνεχίσω την καταγραφή του 9ου τόμου.
! Λαμβάνοντας υπόψη τι ακριβώς έχω πετύχει ειδικά μέσα στο 2016 (έκδοση 4 βιβλίων εικονογραφημένων και μη, καταχώρηση 19 πρωτότυπων εικονογραφημένων ημερολογίων και 5 άλμπουμ ζωγραφικής στο Internet Archive, εισαγωγή των ζωγραφικών έργων μου στο Flickr, διόρθωση των οκτώ πρώτων τόμων "Απόλυτο Κακό", απόκρυψη των έργων μου στο φυσικό πεδίο), συμπεραίνω ότι έχω κάποια πνευματική καθοδήγηση που μ' εμπνέει βήμα-βήμα...

Πίνακας Α: Μέχρι το τέλος του 2016, τα βιβλία μου συγκεντρώνουν τα εξής downloads + αστέρια

1) The Nox Chronicles	1895	4*
2) Forbidden Diary I	1796	4*
3) Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Πρώτο)	1614	4*
4) Βανέσα	1410	5*
5) Forbidden Diary II	1097	4*
6) Dream Oracles	1024	4*
7) Νέμεσις	1015	4*
8) Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Έβδομο)	993	4*
9) Η Συνομωσία των Σκιών	652	4*
10) Οι Χρησμοί των Ονείρων	593	5*
11) Forbidden Diary III	553	5*
12) Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Δεύτερο)	550	3,5*
13) Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Τέταρτο)	434	4*
14) Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Τρίτο)	400	2,5*
15) Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Έκτο)	381	3,5*
16) Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Πέμπτο)	340	4*
17) Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Όγδοο)	277	4*
18) Γενετικά Σύνδρομα	81	4*
Σύνολο:	***15.105 downloads***	

(εκ των οποίων περίπου τα μισά έχουν γίνει από την εκδοτική πλατφόρμα της Google Play)

Ναι μεν αλλά: Στο σημείο αυτό νιώθω την ανάγκη να απαγκιστρωθώ από ορισμένες "σειρήνες", όπως το κυνήγι των downloads και των αστεριών προτίμησης. Πάντως, λαμβάνοντας υπόψη *τι* γράφω, μπορώ να πω ότι έχω συγκεντρώσει έναν καλό αριθμό από downloads – κι αυτό είναι το καλύτερο που μπορώ να πετύχω, δεδομένων των συνθηκών. *Ούτε λόγος για να βγάλω χρήματα από αυτή την υπόθεση…*

Δεδομένου ότι εγώ έχω πολλούς εχθρούς (κρυφούς και φανερούς) σε υψηλές θέσεις, δεν χρειάζεται τα έργα μου να έχουν πάρα πολλά downloads και να τραβούν την προσοχή· αρκεί έστω λίγη κίνηση, η οποία δεν θα ανησυχήσει πραγματικά τους εχθρούς μου: Άλλωστε, είμαι βέβαιη ότι απ' όσους

κατεβάζουν το "Απόλυτο Κακό" από το Internet, ελάχιστοι διαβάζουν παραπάνω από λίγες σελίδες.

Επιπλέον, έχω πλέον αρχίσει να αμφιβάλλω κατά πόσον όλες αυτές οι μετρήσεις (downloads, views, favorites, etc) ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Για παράδειγμα, δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι ένα μάλλον μέτριο ελληνικό τραγούδι έχει ακουστεί στο YouTube ~9.500.000 φορές (όσος είναι ο πληθυσμός της Ελλάδας!). Επίσης, παρατηρώ ορισμένες ασυμφωνίες: Στο Internet Archive κάποια βιβλία μου παρουσιάζουν λιγότερα views τώρα παρά πριν από τρεις μήνες. Στο Issue το σύνολο των impressions ανά βιβλίο προκύπτει πολύ μικρότερο από τα συνολικά impressions που μου δίνει το site. Μια πολύ καλή κριτική που μου είχε γίνει στο Paradise Publ. για το τρίτο Forbidden Diary, τώρα έχει εξαφανιστεί -παραμένει, τουλάχιστον, το πεντάστερο. Και το πιο σοβαρό: Από την πλατφόρμα O-books έχουν εξαφανιστεί δυο από τα βιβλία μου (The Nox Chronicles και Dream Oracles)! Έστειλα e-mail για να μάθω το γιατί, μου απάντησαν ότι τα δυο βιβλία μου παραμένουν στη θέση τους αλλά δεν τα βγάζει η εσωτερική μηχανή αναζήτησης για κάποιο λόγο, και ότι θα ερευνήσουν το θέμα...

Η ουσία: Για τρία χρόνια οι ηλεκτρονικές εκδόσεις ικανοποίησαν μια βασική ψυχική μου ανάγκη, δηλαδή την εναπόθεση και μακροημέρευση των έργων μου. Από την άλλη, όμως, βρίσκω ότι απορροφούν πολύ χρόνο, ενέργεια και (αν δεν προσέξει κανείς) χρήμα! Άλλωστε, δεν αποκλείεται τα πάντα να είναι εικονική πραγματικότητα εκεί μέσα. Κρίνω, λοιπόν, ότι έχει έλθει η ώρα να αναζητήσω άλλα πράγματα στο Διαδίκτυο -ίσως δουλειά, κάτι που να πληρώνεται...

Το σημαντικότερο: Μέσα στο Internet υπάρχουν πολλές χρήσιμες πληροφορίες (πχ σχετικά με την αειζωία, τον τρανσουμανισμό, την άφιξη των Ανδρομεδίων) αλλά για χ παράδοξους λόγους εμένα μου απαγορεύεται να έχω σύνδεση από το σπίτι μου! Αρχικά νόμιζα ότι αυτή η απαγόρευση οφείλεται στα επαναστατικά βιβλία μου -αλλά μάλλον όχι. Το πιθανότερο είναι πως με εμποδίζουν να ψάξω πληροφορίες, για

τα ανωτέρω θέματα, και γι' αυτό φροντίζουν να με κόβουν από την πρώτη στιγμή της σύνδεσης. Μπορώ, φυσικά, να πηγαίνω σε Internet Cafe αλλά εκεί δεν έχω την ησυχία που χρειάζεται για να συγκεντρωθώ σε σημαντικές πληροφορίες...

Προς το παρόν, νιώθω ότι μου λείπει η κατεύθυνση.Έχω, όμως, την αίσθηση ότι το νέο έτος δεν θ' αργήσει να μου την αποκαλύψει...

Τελικά, ανεξάρτητα από το ποιός είσαι και τι κάνεις,
εκείνο που πραγματικά μετράει στη ζωή είναι η μοίρα
– δηλαδή το πώς τυλίγεται η πραγματικότητα γύρω σου...
Η ζωή δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα όνειρο.
Ένα κακό όνειρο, που επαναλαμβάνεται μέρα με τη μέρα.

Πώς αντιμετωπίζεις ένα όνειρο;
Αν ζητάς εξηγήσεις, θα σου δίνει εξηγήσεις.
Από εξηγήσεις, άλλο τίποτα...

Το πιο σοφό είναι να μην συγκεντρώνεις την προσοχή σου
σε τίποτα για πολύ: ούτε σε καλό, ούτε σε κακό.
Με τη συγκέντρωση της προσοχής,
το καλό γίνεται κακό και το κακό γίνεται χειρότερο...